

Truyện Tiên + Hiệp Việt Nam

PHIẾ THIÊN

Phi
Thiên
Kiếm

Định
Thiên
Kiếm

Một
Kiếm

Một
Kiếm

Xé

Định

Đời

Lại

Thiên

Chang

Địa

Sơn

LONG GIANG

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Duyên Khởi

Thế gian, vạn vật do duyên khởi mà thành!...

Cứ theo ghi chép của phật giáo, vũ trụ mệnh mang, xa xăm không tưởng, các thế giới cũng ngàn vạn hình dáng, tính chất. Mỗi thế giới bao gồm một ngọn núi tên gọi Tu Di nằm ở trung tâm. Bao quanh núi Tu Di là 4 châu: Bắc Câu Lô Châu, Nam Thiên Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hóa Châu. Loài người chính là sống ở Nam Thiên Bộ Châu hay còn gọi là cõi Diêm Phù Đề vậy.

Lại nói, từ ngàn xưa, con người đã mãi miết đi tìm chân lý của sinh – diệt với mong muốn bước lên đỉnh vinh quang: Trường sinh bất tử, thọ ngang trời đất, mang trong mình những công năng đặc dị có thể ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa, đột phá cảnh giới để thoát ly khỏi cõi Diêm Phù Đề, sánh ngang với các bậc thần phật.

Ấy vậy mà trời đất cũng chẳng trường tồn, vĩnh cửu. Ngàn vạn năm nay, những câu truyện lưu truyền trong dân gian về những pháp môn, dị thuật trường sinh bất tử, hô thần hóa thánh khiến cho lớp lớp người ta mê đắm truy tìm. Một đồn mười, mười đồn trăm, trăm lại đồn nghìn, thêu dệt lên những điều hoang đường. Từ những câu truyện hoang đường đó, thần thánh siêu nhiên bước ra ngạo nghễ, được đời đời cúng tế đại thịnh.

Cũng chẳng biết từ bao giờ, loài người vì tham – sân – si mà tranh quyền đoạt lợi, nảy sinh vô số những ý niệm tà tâm, ai ai cũng cho thần thánh của tôn giáo mình là chính pháp, coi “đạo bất đồng” là cái gai muốn nhổ bỏ dẫn đến những chuyện huyết sát thảm thương. Tôn giáo đại chiến,

tắm máu chúng sinh qua ngàn năm, cuối cùng nổi lên 3 phái tu hành lớn nhất: Phật gia, Đạo gia và Thiên gia.

Trong 3 tôn giáo này, Phật gia hiện nay có số lượng môn đồ đông đảo, bao gồm cả tục gia đệ tử và xuất gia đệ tử. Bảo Quang tự, tăng ni ngàn người, Phật pháp cao thâm, hóa độ chúng sinh nước tiếng một cõi, không những trở thành trụ cột của Phật giáo mà còn cùng với Tam Thiên Giáo của Đạo gia và Thánh giáo của Thiên gia trở thành một trong 3 môn phái lớn nhất cõi Nam Thiệu Bội Châu. Ba môn phái này, pháp môn uyên thâm, khu tà trừ ma, khiến cho ma quỷ, yêu quái khắp nơi phải trốn chạy.

Câu truyện được bắt đầu từ dưới chân Bảo Quang tự.

Bảo Quang tự nằm trên dãy Bảo Quang Sơn, từ đây có thể nhìn ra biển lớn, mang ý nghĩa là thứ ánh sáng trân quý. Dãy Bảo Quang Sơn trùng trùng điệp điệp, trải dài một cõi, sừng sững trước nhân gian, không biết đã trải qua bao biến cố của thời gian.

Người xưa chép lại, sử tổ của Bảo Quang tự cách đây ngàn năm, trên đường hóa duyên ngang qua núi này thì nhận ra nơi đây có thể tả thanh long, hữu bạch hổ, tiền chu tước, hậu huyền vũ, lại có mạch long khí đại thịnh thì bèn ở lại lập một cái am nhỏ, ngày ngày ăn chay niệm Phật, tu luyện pháp môn. Trải bao sóng gió, pháp môn của sử tổ đã chạm ngưỡng thần thánh. Phật pháp tinh thông, ngài thường hạ sơn độ thế, diệt trừ yêu ma quỷ quái khiến trong vùng nước tiếng thơm. Dần dần, đệ tử các nơi kéo về xin xuất gia tu hành, nghiên cứu Phật pháp, Bảo Quang tự bởi vậy mà thế lực mở ra rộng khắp.

Lại nói, con người vốn tham – sân – si, khi không cầu được bèn bấu víu vào những điều hư tưởng, coi thần thánh là cứu tinh để thoát khỏi bể khổ nguồn mê. Bởi vậy, những người tìm đến Bảo Quang tự ngày càng đông đảo, khiến cho không cần tranh quyền đoạt lợi mà sở hữu vị trí quan trọng trong thiên hạ.

Cách tam quan của Bảo Quang tự không xa, nơi con đường độc đạo dẫn lên núi là một thôn trang nhỏ tên gọi An Thái. Người dân ở đây trước làm nghề đi rừng kiếm củi hoặc săn bắt chim thú nhưng từ khi Bảo Quang tự trở nên đại thịnh khiến khắp nơi nhân dân tụ về thì đa phần đều bỏ nghề, chuyển sang buôn bán, cung cấp dịch vụ, đời sống vì thế khấm khá lên rất nhiều.

Đêm hôm ấy.

Một lần sét rạch ngang thình không, trời đất trong khoảnh khắc bùng sáng chói lọi, soi rõ cả thôn An Thái. Chớp tắt, liền sau đó thôn này lại chìm vào trong màn đêm u tịch.

Gió núi thổi mạnh, mây đen vần vũ, loang loáng bên rìa những ánh chớp nháy lên liên hồi, báo hiệu một cơn giông tố.

Từ xa, nơi sơn đạo gập ghềnh, một bóng người chầm chậm bước tới, dáng vẻ vô ưu, nhắm hướng Bảo Quang tự mà đi. Người này ngửa cổ nhìn trời, thấy mây đen vần vũ trên đầu thì thở dài một tiếng. Lại một ánh chớp lóe lên, theo sau là một tiếng “oành” ghê người. Bóng người khẽ nhú lại rồi thả lỏng cơ thể, miệng kêu lên một tiếng: “A di đà phật!”. Hóa ra đây là một tăng nhân.

Nhìn kỹ, tăng nhân này đã già, khuôn mặt khô khốc, chi chít vết nứt chân chim, chẳng biết đã trải bao sóng gió cuộc đời. Tăng nhân mặc trên mình một tấm áo cà sa đã sờn màu nhưng sạch sẽ vô cùng, trên vai khoác một tay nải trĩu nặng.

Lão tăng đi tới bãi tha ma ngoài đầu thôn An Thái thì nét mặt bỗng nghiêm, đôi chân mày nhíu lại tựa như chứng kiến cảnh khó coi. Từ trong bãi tha ma, một cây to đang bốc cháy bùng bùng, rõ là vừa bị sét giáng xuống.

Cây to bốc cháy khiến xung quanh rực sáng, nhìn rõ những nấm mồ chi chít, nhấp nhô lộn xộn, cảnh tượng thêm phần liêu trai. Nhưng với lão tăng thì lại không mấy may một tia run rẩy.

Bên trong bãi tha ma, bỗng đâu cuồn cuộn ngập lên ma khí khiến lão tăng thoáng chốc sững người, khẽ lùi lại mấy bước, trong lòng rung động.

“Bục...bục...bục” mấy tiếng từ dưới đất vọng lên. Lại “rắc...rắc...rắc”, như thể tiếng người ta đang bẻ gỗ. Những âm thanh đó cứ nối tiếp nhau vang lên trong nghĩa địa, giữa màn đêm u tối khiến lão tăng cảm thấy có điều bất ổn, vội thò vào tay nải, lôi ra một chiếc chuông và dùi.

“Phụt...phụt...phụt”...lão tăng nhìn rõ, từ những nấm mồ trong bãi tha ma, bốc lên những thi thể người chết khiến đất đai, gỗ ván quan tài bung lên mặt đất dữ dội. Tất thấy những xác người trong bãi tha ma rùng rùng đội mồ đứng lên, hình ảnh vô cùng ma quái.

Gió rít ghê người, mây đen cuồn cuộn, sấm động – chớp giập. Dưới mặt đất, hàng trăm thi thể sừng sững đứng đó, khẽ rên lên những tiếng u u thê lương. Lão tăng nhú mắt nhìn, những cái xác này đủ loại cũ mới. Mới thì còn nguyên thi thể, cũ thì quần áo tả tơi, xương cốt lộ ra, thấy đều bốc mùi hôi thối nhức óc, kinh dị không thể tả.

- Khu Thi Chú – Lão tăng khẽ rên lên, tay phải cầm chuông, tay trái cầm dùi, chuẩn bị thi triển thần oai trấn ma của phật môn.

Nhìn kỹ, chiếc dùi và chuông này được trạm khắc rất tinh vi, chứng tỏ là thứ pháp bảo của phật gia. Chuông làm bằng vàng, lớn độ bằng chiếc bát nhổ, bên ngoài điêu khắc Lục tự đại minh chân ngôn nhà phật. Còn chiếc dùi cũng được làm từ bạch ngọc, dài độ một gang tay, trạm trổ hình rồng phượng đang tranh nhau một viên bảo châu. Trên đỉnh chiếc dùi là một vật tròn tròn khẽ tỏa kim quang, đích thị là một viên minh châu.

Lão tăng còn chưa kịp khua động, chợt thấy một hồi chuông lớn, phát ra từ Bảo Quang tự. Hồi chuông ngân dài, gấp gáp, lại phát ra vào đêm khuya, chứng tỏ đang xảy ra việc lớn.

Đám xác người nghe tiếng chuông ngân, đột nhiên rùng rùng di chuyển, hướng lên Bảo Quang tự như có người điều khiển. Chỉ là chúng di chuyển rất chậm chạp về phía trước, vừa đi vừa kêu lên những tiếng u uất.

Lão tăng tái mặt nhìn về phía thôn An Thái, lúc này đã đèn đuốc đốt sáng rực. Người dân trong thôn ủa ra đường, nhìn về phía Bảo Quang tự, nghi hoặc không ngớt. Kể từ hàng ngàn năm lập tự đến giờ, họ mới lần đầu nghe thấy tiếng chuông ngân gấp gáp giữa đêm khuya u tịch.

Thốt nhiên, lão tăng run người, trợn mắt nhìn những đám khói cuộn cuộn bốc lên từ Bảo Quang tự. Giữa đêm đen, những cuộn khói kèm ánh lửa bùng bùng sáng rực một vùng như đuốc. Gió núi thổi mạnh khiến khói lửa lan nhanh, chớp mắt đã bao trùm toàn bộ ngôi chùa lớn ở lưng chừng núi.

Những tiếng la hét phát ra từ thôn An Thái khiến lão tăng giật mình quay lại. Đám thi thể vừa đội mồ sống lại không biết vì sao đã nhanh chóng tràn vào trong thôn, xông tới cắn xé những người còn sống. Cả thôn An Thái ngập tràn tiếng kêu khóc, la hét thất thanh, hoảng loạn vô cùng.

Không kịp suy nghĩ, lão tăng thân hình khẽ động, nhún một cái đã vọt lên cao như cánh diều, xông vào trong thôn.

“Bong...bong...ong..”...Lão tăng từ trên cao, vung tay gõ dùi vào chuông, phát ra những tiếng trong trẻo, đánh thép. Thanh âm phóng ra lập tức rực sáng, cứ cuộn cuộn lan tỏa ra bốn phương tám hướng, nghe tiếng mà cảm thấy an nhiên tự tại, quên hết buồn phiền.

Tiếng chuông ngân lên, vang vọng. Sau khi tiếng ngân vừa tắt, thanh âm trầm ấm chợt khuấy động cả không gian, khắp nơi như bùng lên tiếng niệm

phật:

- Nam mô Lăng Nghiêm hội thượng phật bồ tát!

Hô lên 3 lần, lão tăng bắt kiết già, cô ngạo ngồi giữa không trung, chuông và dùi từ bao giờ tự động bập bênh trước mặt. Lão tăng vung hai tay, xoay chuyển giữa hư vô, ngón tay co duỗi, kết thành Bạch Tản Cái Phật Đỉnh Ấn. Ấn pháp vừa kết, chuông dùi tự động va vào nhau, phật âm tỏa ra, vang dội xuống phía dưới.

Đám xác người đang xông vào căn xé con dân trong thôn, nghe tiếng chuông ngân, tức thì gằm rú lên tựa như rất đau đớn, vội vã buông người. Đám thôn dân thấy thế, cầm đầu chạy tán loạn.

Lăng Nghiêm thần chú liền sau đó vang vọng. Tiếng lão tăng lúc nhanh lúc chậm; lúc nhấn nhá, khi lại rành mạch, phật pháp lan tỏa, áp chế hoàn toàn đám thi thể điên cuồng dưới kia. Tưởng như mọi chuyện đến đây là kết thúc thì thốt nhiên từ đằng sau lão tăng, trong bóng tối âm âm phóng tới một đạo quang mang dữ dội.

Lão tăng nào phải tay vừa, thoáng cái đã phát giác có kẻ đánh lén, khẽ hô lên: “A di đà phật”, chớp mắt đã không thấy đâu. Quang mang vọt tới, như chém vào hư vô. Tuy vậy đòn đánh lén khiến thần chú Lăng Nghiêm ngắt quãng, những thi thể không còn bị áp chế, vùng lao vào đám người đang hốt hoảng chạy đi.

Một tiếng thét lớn từ trên cao dội xuống. Bóng người mặc đồ đen trùm mặt kín mít, chỉ lộ hai con mắt hau háu, từ từ hạ xuống, xem ra đã thọ thương. Xoạt, từ trên cao, bóng dáng lão tăng phóng xuống rất nhanh, vung ra một ngọn cước.

“Bình” một tiếng, hắc y nhân vươn tay đỡ lấy cước pháp của lão tăng phóng xuống khiến mặt đất xung quanh y sụp xuống thành một cái hố lớn.

Hắc y nhân gầm rống, đẩy mạnh bộ cước lên trên, lão tăng lộn một vòng, đáp xuống cách đó mấy trượng, trùng trùng ánh mắt, quát lên:

- Yêu nhân to gan, dám dùng Khu Thi Chú sát hại chúng sinh.

Khu Thi Chú, pháp môn của những đạo sỹ giang hồ, sử dụng để điều khiển những xác chết. Tuy nhiên chú pháp sử dụng đến mức điều khiển được hàng trăm thi thể tấn công người sống thì chứng tỏ người sử dụng nó đã đạt đến cảnh giới cực cao.

- Lão hòa thượng thôi, hôm nay là ngày chết của Bảo Quang tự.

Lão tăng nhú mày, ánh mắt chột quét lên phía Bảo Quang tự, lúc này đám cháy đã lan ra nhanh chóng. Lão khẽ ngưng thần xem xét, chột nghe tiếng người la hét, tiếng đánh đấm, thi triển pháp bảo âm âm trên kia, chứng tỏ Bảo Quang tự đã bị một lực lượng lớn bất ngờ tập kích đến mức trở tay không kịp.

- Yêu nhân nhiều lời!

Lời vừa dứt khỏi miệng, hắc y nhân đã thấy mặt đất ùng ùng chuyển động, từ trên cao một luồng kim quang rực rỡ chiếu rọi từ trong miệng chuông xuống nơi hắn đứng. Hắc y nhân cũng chẳng phải tay mơ, thoáng một cái đã phát hiện sự việc, nhún người né tránh. Hắn vừa tung người lên cao đã bị một vật va đánh bốp một cái vào bụng khiến y lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Hóa ra là chiếc dùi bằng đá được lão tăng điều động đánh tới.

Lúc này trong thôn, xác người la liệt, lũ thi thể âm âm kéo lên Bảo Quang tự. Lão tăng liếc nhìn, biết không thể làm gì được thì thầm than lên một tiếng: “Thiện tai! Thiện tai”.

Hắc y nhân trúng một đòn, văng ra xa mười mấy trượng, phun một ngụm máu vào không trung, tia mắt lộ rõ sự đau đớn vô cùng. Tuy vậy, y

cũng lập tức lấy lại khí thế, bàn tay thò ra phía sau nắm lấy một đốc kiếm, đoạn kéo ra một tiếng “xoeng”.

Lưỡi kiếm ánh lên, khê đu đưa, lấp loáng ánh bạc chói mắt, từ từ bốc lên không trung mấy cuộn bạch khí.

- Yên nhân không đưa tay chịu trời, còn muốn chống cự? Mau mau hóa giải Khu Thi Chú.

Hắc y nhân cười lên ha hả, đoạn trợn đôi mắt, rít qua tấm che mặt:

- Hòa thượng thôi đừng nói nhảm.

Tiếng vừa tắt, hắc y nhân vung kiếm quá đầu, chém mạnh một nhát ra phía trước. Kiếm khí từ đâu rùng rùng phóng ra, rạch lên đất một đường sâu hoắm, ào ạt xông tới lão tăng.

Cũng nhanh như chớp, chuông vàng từ cao vụt phóng xuống trước mặt lão tăng, lung linh phát kim quang chói lòa, rực lên như đèn, đón đợi kiếm khí. Bình một tiếng, đất bay, đá lăn, bốn phía ào ào phóng ra phản chấn khiến cỏ cây hai bên đổ rạp. Đúng lúc này, một người phụ nữ trong thôn bỗng đưa con mới mấy tháng tuổi, hốt hải chạy đến, khuôn mặt toát ra mùi phần sợ hãi. Người phụ nữ chạy tới gặp ngay phản chấn, chỉ á lên một tiếng rồi bắn ra xa, đứa con cũng văng đi mất.

Khói bụi tan nhanh, chỉ thấy lão tăng vẫn sừng sững đứng đó, xem ra chiêu thức không hề gây tổn hại gì. Hắc y nhân thoáng nét sợ hãi, thu kiếm đảo mắt nhìn tới.

Bỗng đâu vang tới một tiếng hú dài khiến cả hắc y nhân lẫn lão tăng hướng lên nghe ngóng.

- Lão hòa thượng khá lắm, nhưng hôm nay là ngày tàn của Bảo Quang tự, một móng cũng không thể tha. – Hắc y nhân nghe tiếng hú xong, quay

đầu nói với lão tăng.

Lão tăng khùng khục cười vang như thế vừa nghe xong một câu chuyện hài hước.

- Hòa thượng thối, người cười gì? – Hắc y nhân trợn cặp mắt, rít lên.

- Người dựa vào cái gì để có thể đánh thắng lão nạp? – Lão tăng khuôn mặt bắn ra vài tia khinh bỉ, chậm chậm cất tiếng.

Hắc y nhân dường như vừa nhếch mép cười một tiếng, chỉ là khuôn mặt của hắn bị trùm kín nên không nhìn ra. Y liếc về phía Bảo Quang tự rồi lại lập tức quay mục quang về lão tăng nói:

- Lão trọc ngu ngốc, hãy xem.

Từ xa chợt văng vẳng lại tiếng phá không bay tới, chứng tỏ đồng bọn của hắc y nhân đang xông đến trợ chiến. Lão tăng thân mình khẽ động, quay mặt nhìn về phía Bảo Quang tự. Mười một đạo quang mang đang vun vút phóng tới, dáng vẻ vội vã, bỏ lại đằng sau ngọn lửa bốc cao lên giữa trời. So ra đây đều là những bậc cao thủ thượng thừa. Công phu lăng không phi hành đã đạt mức xuất quỷ nhập thần. Lão tăng thoáng chút do dự, trong lòng tự thốt lên một câu: “Nghịch chướng”.

Chỉ trong chớp mắt, mười một đạo quang ảnh đã đáp xuống bên cạnh hắc y nhân. Mười một người này, đều mặc trang phục đen, trùm kín mặt chỉ để hở mỗi đôi mắt. Tuy đều khoác trên mình y phục cho sát thủ, thích khách nhưng thân hình bọn họ cơ bản khác nhau. Kẻ cao, người gầy, có kẻ lại thấp thoáng hình bóng nữ nhi.

Lão tăng quét mắt một lượt, thấy y phục cả mười một người đều thấm đẫm máu người, chứng tỏ đã sát hại vô số tăng nhân của Bảo Quang tự thì bưng bưng lửa giận trong lòng.

- Bảo Quang tự đắc tội gì mà các người lại hạ thủ tàn độc đến vậy? –
Lão tăng rút lên, ánh mắt phần uất vô cùng.

Mười một người mới đến đổ dồn ánh mắt vào lão tăng rồi lại quay sang
ngó hắc y nhân, một người cất tiếng, thanh âm trong vắt, chứng tỏ là nữ tử:

- Lão hòa thượng này là ai?

- Không rõ, khi này ta thi triển Khu Thi Chú, con lừa trọc này từ đâu phá
đám, bất quá phải xông ra. Lão trọc này pháp môn cao thâm khó lường,
tuyệt đối không thể xem thường. Chẳng ngờ trên Bảo Quang tự lại có tên
trọc này.

Nghe hắc y nhân nói rồi, nữ nhân lập tức quay sang lão tăng, cất giọng:

- Đây lão già trọc, người có phải người của Bảo Quang tự không?

Lão tăng đáp:

- Không phải nhưng dọc đường thấy chuyện bất bình, tuyệt đối không
thể không tham gia.

Cả mười hai người đồng loạt cười vang khiến cho lão tăng cảm thấy
khó chịu, tay bắt ấn quyết, miệng lầm rầm điều động. Tức thì chuông vàng
và dùi đã từ đâu tề về trước mặt, kim quang tỏa ra thêm phần rực rỡ. Cả hai
món pháp bảo như cánh buồm gặp gió lớn, cứ thế phình lớn lên, kim quang
chỉ thịnh chứ không suy.

Mười hai người kia lập tức tắt cười, nhận ra hai món pháp khí chứa đầy
kim quang kia đích thị là bảo vật Phật môn mà phải những bậc tu hành ngàn
năm mới thi triển được cùng lúc cả hai món.

- Người...người là tăng nhân phương nào? – Một hắc y nhân cao to lên
tiếng hỏi, thanh âm hơi run run.

Lão tăng khuôn mặt già nua, nhếch môi cười một tiếng, đáp:

- Ta là Huyền Quang.

Cái tên vừa thốt ra tựa như sấm động bên tai. Mười hai người, không ai bảo ai, khễ lùi lại mấy bước, tựa như gặp ma quỷ từ mười tám tầng địa ngục hiện lên.

- Huyền Quang! Trụ trì đời thứ hai của Bảo Quang tự? Người đùa ta? – Nam nhân cao to run run hỏi.

- Xem như người có chút hiểu biết, chính là lão nạp. – Lão tăng tên gọi Huyền Quang gật đầu.

Từ thời sơ tổ khai sơn lập tự, ngôi chùa này đã có ngàn năm lịch sử, trải qua 4 đời phương trượng, nếu nói vậy Huyền Quang đã thọ trên nghìn tuổi, điều này thật phi lý. Nghĩ đến đây bất giác cả mười hai người đều phá lên cười không thôi. Tiếng cười chột tắt, nam nhân cao to hô lớn:

- Bày trận.

Tức khắc mười hai người chia nhau sắp thành hàng ngũ, pháp bảo nhất tề phóng ra trước mặt, bập bênh trên không, tỏa sắc lung linh, soi sáng một vùng đất.

Lão tăng Huyền Quang thấy vậy thân hình khễ động, chớp mắt phóng lên thình không, hai tay đan vào nhau, các ngón chuyển động thành Liên Hoa Bộ Tam Muội Gia Ấn. Lão tăng kiết già giữa không trung, hít một hơi, ấn pháp đưa trước tim, hô lớn 7 lần: “OMĪ PADMA UDBHAVĀYA SVĀHĀ”. Thần chú vừa trì tụng xong, ấn kết bung lên phải đỉnh đầu, lập tức toàn thân phát quang rực rỡ, từ phía sau nở ra một đóa hoa sen lung linh sắc vàng. Khoảng không chột ngập tràn ánh sáng tinh khiết, văng vẳng tiếng niệm phật hiệu. Hoa sen cứ thế phình ra, lung linh tỏa sắc, thình không như được gột rửa, sạch sẽ đầy ý niệm tốt đẹp.

Dưới đất, mười hai người đã bày ra một trận pháp dị thường, tựa như 12 vì tinh tú trên thình không. Tất cả đồng loạt dâng kiếm lên cao, kiếm quyết chỉ ra, tức thì quang mang từ pháp bảo biến hóa khôn lường, nhanh chóng kết lại thành hình một thanh cự kiếm khổng lồ, dựng lên sừng sững giữa trời, lung linh tỏa sắc vàng, xanh, đỏ, tím.

Bông hoa sen và cự kiếm hiên ngang gườm nhau giữa đêm đen, nhìn từ xa tựa như có hai vầng mặt trời đang chiếu rọi, lóa mắt không thể nhìn vào.

Huyền Quang khẽ chớp đôi mắt, chân mày nhíu lại, miệng rên:

- Pháp môn Đạo gia! Các người...

Lời nói chưa dứt, đã thấy cự kiếm hung hãn rít vào không trung, bổ nhào tới bông hoa sen. Hoa sen cũng như bị kích thích, chậm chậm xoay tròn rồi đột ngột xông tới cự kiếm. Oàng một tiếng long trời lở đất, kiếm khí ngút trời, kim quang tỏa sắc khiến cả thôn An Thái chìm trong một thứ ánh sáng kì dị, ẩn chứa sức mạnh vô biên.

Những đợt phát kích sau tiếng nổ lớn như phong ba bão táp, cứ cuộn cuộn lan tỏa ra xung quanh khiến nhà cửa, cây cối ngã nghiêng hết thảy.

Chỉ thấy trong ánh sáng chói lọi giữa đêm đen ấy, hoa sen nhanh chóng bị đánh tan, bung ra thành hàng ngàn mảnh sáng, vạc lên nền trời như pháo hoa. Từ trong những mảnh sáng ấy, một bánh xe pháp luân nhanh chóng được dựng lên, từ từ xoay tròn trong không trung, chữ vạn nhà phật ở giữa bùng sáng mãnh liệt.

Mười hai người dưới đất, toàn thân tỏa sắc, điều động linh khí tiếp thêm muôn phần sức mạnh cho cự kiếm trên cao xông tới bánh xe pháp luân vừa được dựng lên. Bánh xe pháp luân xoay tròn theo chiều kim đồng hồ chờ đợi cự kiếm đang hung hãn xông đến.

Lại thêm một tiếng ùng oàng chấn động, tựa như cả dãy núi Bảo Quang cũng rung lên dữ dội. Chỉ thấy, bánh xe pháp luân sau khi va chạm với cự kiếm thì đột ngột chuyển động ngược chiều kim đồng hồ rồi bùng lên mãnh liệt, bao trùm hết thảy không gian một thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Mười hai người bên dưới, trận pháp lay động, thảy đều thét lên, phun ra một ngụm máu rồi kiếm trận tan biến tức khắc. Cự kiếm tiêu tan, bánh xe pháp luân cũng biến mất khỏi nền trời, bóng tối ập đến trong chớp mắt, bao trùm không gian. Mười hai cây kiếm chơi với giữa trời, thảy đều rơi cắm ngập lưỡi xuống đất.

Trên mặt đất, mười hai người nằm lăn lóc, khóe miệng trào máu, bộ dạng thê lương vô cùng. Cả đám lẫn lộn mấy vòng, đoạn từ từ ngóc lên, chờ đợi lão tăng ra tay kết liễu. Một chớp trôi qua, không thấy động tĩnh, tất cả mười hai người đều dáo dác tìm kiếm nhưng đều không thấy bóng dáng lão tăng già đầu cả.

Màn đêm u tịch, chỉ có tiếng dế kêu thê lương. Gió núi thổi tới lành lạnh. Trên lưng chừng núi, Bảo Quang tự vẫn đùng đùng cháy dữ dội. Đám xác người khi nãy còn hung hãn vô cùng thì giờ nằm la liệt trên các con đường. Chủ nhân của chúng sau khi thọ thương thì Khu Thi Chú không diệt mà tự tan biến khiến những cái xác chẳng ai điều khiển, ngã nhào ra đất, trở về đúng bản chất vốn có.

Văng vẳng từ xa có tiếng í ới gọi nhau rồi tiếng hô hoán; tiếng bước chân rầm rập chạy trên đường. Một người đứng dậy, khẽ giục:

- Chúng ta mau mau rời khỏi đây, các môn phái khác đang kéo đến ứng cứu Bảo Quang tự. Nếu không nhanh chân thì muộn mất.

-

Mười hai người, không ai bảo ai, lập tức đứng lên, thân ảnh khẽ đung đưa, nháy mắt đã thu hồi pháp bảo, biến mất sau màn đêm. Bóng dáng lão

tăng tìm mãi chẳng thấy, tựa như mây gió phiêu lãng đến cuối chân trời.

Hừng đông đã lóe lên những ánh sáng bình minh chói lọi. Khắp thôn An Thái la liệt xác người cùng những tiếng bi ai khôn siết. Con mất cha, vợ mất chồng. Với họ, sự kiện đêm qua quả thực là một ác mộng.

Nhân sỹ chính đạo các lộ giờ đã tụ tập đông đảo, tiến vào trong thôn. Nhìn cảnh tượng thê lương này, họ không khỏi bàng hoàng, kinh ngạc. Trưởng môn Tam Thiên Giáo Tiêu Phong Điệp vận đạo bào trắng, mái tóc nửa bạc nửa đen, thần thái phong lưu tiêu sái cầm đầu anh hùng các lộ ứng cứu Bảo Quang tự, thấy cảnh tượng này không khỏi bồi hồi trong lòng. Trên đường lên Bảo Quang tự, y cùng mọi người thấy một người phụ nữ nằm im thít bên vệ đường bèn tiến tới kiểm tra.

- Còn sống! – Một đệ tử kêu lên khi thấy người phụ nữ vẫn đang thoi thóp thở.

Tiêu Phong Điệp vội vàng móc trong túi ra một lọ thuốc, đổ ra một viên màu đỏ, đưa cho tên đệ tử, giục:

- Mau..mau cho uống thuốc này.

Viên thuốc vừa được đưa vào mồm, người phụ nữ đã cựa quậy, một lúc sau thì ngồi hẳn lên, đưa mắt nhìn mọi người một lượt. Thốt nhiên sức nhớ điều gì, người phụ nữ bật giậy, hoảng hốt kêu lên inh ỏi:

- Con ta! Con ta đâu rồi.

Vừa nói vừa chạy tới lui tìm kiếm, mái tóc xõa ra trông như một người điên.

- Đây! Đây rồi! – Một đệ tử khác kêu lên từ mé xa.

Người phụ nữ và đám người cùng chạy đến xem. Trên nền cỏ dại, đứa bé khoảng mấy tháng tuổi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tỏ ra muôn phần yên bình, có vẻ đang say ngủ. Đứa bé chẳng mặc gì, nằm trên một chiếc áo cà sa đã sờn màu, rách nát. Bên cạnh đứa bé, một tay nải nằm đó im lặng.

Người đàn bà cười lên ha ha, đoạn nhắc bổng đứa bé lên, ôm sát vào lòng, nựng:

- Con ngoan! Con ngoan, mẹ đây rồi, mẹ đây rồi.

Rồi cứ thế, người đàn bà ôm con tiến về phía thôn An Thái. Bóng người đàn bà xa dần, một đệ tử khác chỉ vào bụi rậm gần đó, thở dài náo nức:

- Sát nhân vô luân, giết hại cả trẻ sơ sinh.

Tiêu Phong Điệp lại gần nhìn, xác một đứa trẻ cũng độ mấy tháng tuổi được bọc trong một chiếc khăn lớn. Nhìn qua thì rõ là trúng phải kiếm khí mà vong mạng.

Đoàn người bất giác hướng mắt nhìn lên Bảo Quang tự. Ngôi chùa đã chỉ còn lại một màu đen của tro tàn. Lặng lẽ, Tiêu Phong Điệp khẽ thở dài nói:

- Chúng ta đến muộn rồi.

Gió núi thổi tới lạnh lẽo, trời cao bị bao phủ bởi tầng lớp mây mù, u uất như nỗi niềm không thể nói thành lời.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Minh Chủ

Mây trắng phiêu bồng, vô tư lự trôi qua đỉnh Bạch Mộc Sơn. Nhìn từ xa, dãy núi cô ngạo đứng giữa trời đất, rực lên một màu trắng tinh khiết. Sở dĩ người ta gọi là Bạch Mộc Sơn là bởi trên núi này chỉ mọc một loại cây tên gọi Bạch Mộc. Giống này cao to, tán xum xuê, từ gốc đến lá chỉ một màu trắng tinh khiết như băng tuyết.

Bạch Mộc Sơn nằm ở phía bắc, cùng với Bảo Quang Sơn ở phía đông, Thiên Sơn phía tây tề danh tam đại kỳ sơn của Nam Thiệu Bội Châu. Lại nói, trên đỉnh Bạch Mộc Sơn là một công trình kiến trúc hết sức đồ sộ và đặc sắc, nơi đây đặt tổng đàn của Tam Thanh Giáo, môn phái tu thành theo lối đạo gia lầy lừng thiên hạ.

Lúc này, trong Càn Khôn đại điện của Tam Thanh giáo, nhân sỹ khắp nơi đã tụ về đông đảo. Tiêu Phong Điệp ngồi trên một chiếc ghế lớn, bên trên tất cả. Phía dưới, hai hàng ghế sắp sẵn đều đã có người ngồi. Hàng đầu bên phải là một tăng nhân dung mạo phi thường, phía sau có vài đệ tử đứng hầu. Ngồi phía bên đối diện là một nữ nhân có thể dùng từ “ngiên nước thiên thành” để miêu tả dung nhan. Nữ nhân vận hồng y dịu mắt, phong thư tỏa ra hết mực phi phàm. Đằng sau người này cũng có mấy nữ đệ tử dung mạo như hoa đang đứng hầu.

Vị tăng nhân kia, pháp danh Huyền Minh, là tân trụ trì Bảo Quang tự còn nữ tử, danh xưng Lâm Hạ Phương, là giáo chủ Thánh Giáo, môn phái tu hành lớn nhất của Thiên giáo.

- Phong Điệp chân nhân! Bốn tự vô cùng biết ơn ngài đã đứng ra chủ trì đại cuộc này. Nhân đây cũng xin tạ ơn các môn phái đã có lòng giúp đỡ – Huyền Minh đại sư đứng lên, cung kính chấp tay một vòng, nói.

Phong Điệp vẫn vận bạch y tinh khiết, mái tóc nửa bạc nửa đen, vài lọn phủ xuống trước mặt, thần thái siêu phàm nhập thánh, xem ra giống như một kiếm khách lãng tử hơn là trưởng môn Tam Thanh Giáo. Y mỉm cười đưa tay ra, nói:

- Huyền Minh phương trưởng đa lễ rồi. Hiềm nỗi bản giáo cùng các môn phái khác đến chậm, không ứng cứu kịp. Bảo Quang tự lần này phải chịu tổn thất quá lớn lao.

Y vừa nói xong, Lâm Hạ Phương lập tức tiếp lời:

- Tam Thanh Giáo và Thánh Giáo chúng tôi biết tin vội dẫn đệ tử lên núi, chẳng ngờ kiếp nạn này diễn ra quá nhanh, không dám nhận lời cảm ơn của quý tự.

Đại nạn mà Bảo Quang tự vừa gặp thực sự khiến kinh động toàn cõi Nam Thiện Bội Châu. Ngôi chùa lớn ngàn năm, với hàng ngàn đệ tử ưu tú, danh vang giang hồ chỉ trong một đêm bị sát hại gần hết. Kẻ thủ ác không những giết người còn ra tay phóng hỏa khiến phân nửa công trình trên Bảo Quang tự cháy ra tro. Số tăng nhân còn sống và bị thương chỉ còn lại vài trăm người. Huyền Minh đại sư, vốn là trưởng lão xếp hàng thứ 9 trong Bảo Quang tự, chẳng ngờ các sư huynh bị sát hại hết cả nên chức trụ trì dĩ nhiên về tay. Chỉ có điều, việc tiếp nhận ngôi vị trong lúc này thực thảm hại vô cùng. Xem ra Bảo Quang tự thế lực đã suy vi đến 8 phần.

Lại nói ở Nam Thiện Bội Châu có hàng trăm tôn giáo khác nhau, mỗi tôn giáo lại nổi bật lên một môn phái tu hành, thống lãnh chi phái của mình mà xưng bá trong thiên hạ. Bảo Quang tự đứng đầu phật gia đương thời, là thế lực lớn có thể so sánh với hai môn phái đại diện tôn giáo còn lại. Với

việc Bảo Quang tự gặp biến cố, phật giáo xem ra cũng đã suy yếu so với Đạo giáo và Thiên giáo.

Các vị trưởng môn đang xôn xao bàn tán, bỗng Lâm Hạ Phương chợt nhớ ra điều gì, vội quay mặt nhìn Tiêu Phong Điệp nói:

- Phong Điệp chân nhân, trong kiếp nạn này của Bảo Quang tự có điều gì đó uẩn khúc. Vì sao ta và ngài đều nhận được thư thông báo ma giáo sẽ tấn công mà Bảo Quang tự lại chẳng nhận được thông tin gì? Thêm nữa, Bảo Quang tự thế lực hùng mạnh, chỉ trong một đêm mà gần ngàn người bỏ mạng, thật quá vô lý.

-

Hạ Phương vừa nói xong, một vị trưởng môn ngồi ở hàng ghế thứ 4 phía bên dãy của Huyền Minh đã đứng lên tiếp lời:

- Hạ Phương giáo chủ nói hoàn toàn đúng. Nếu xét về pháp lực, lục đại thần tăng của Bảo Quang tự nếu liên thủ, đánh khắp thiên hạ chắc không thể có đối thủ mà ngay tại cấm địa của mình, tất cả đều bị giết một cách mờ ám. Tính đi tính lại, nếu các đại cao thủ của Tam Thanh Giáo và Thánh Giáo hợp công mới có thể xảy ra khả năng này.

-

Tiêu Phong Điệp nhíu mày, ánh mắt trùng trùng nhìn vào vị trưởng môn kia, nói:

- Người nói vậy là có ý gì?

-

Nào ngờ vị trưởng môn kia, giữa đại diện tiếp tục cất tiếng sang sảng:

- Ta nói đâu có sai gì? Bảo Quang tự thể lực cực mạnh, chẳng phải là cái gai trong mắt các vị hay sao? Lại nữa, vì sao chỉ có Tam Thanh Giáo và Thánh Giáo là nhận được mật báo để lên đường tới Bảo Quang tự mà các phái khác thì không?

-

- Người! – Hạ Phương cũng lập tức trừng mắt, đứng phắt dậy, muốn nói nhưng không thể thốt nên lời, hồng y khẽ đu đưa, thần thái tỏa ra yêu kiều vô song nhưng cũng khiến người ta phải hoảng sợ.

Nhưng những điều vừa nói quả thực không có gì sai, bấy lâu nay Bảo Quang tự nổi lên mạnh mẽ, thể lực khuynh đảo toàn cõi Nam Thiện Bội Châu. Các bang phái, tôn giáo khác đều cảm thấy rất khó chịu. Đại nạn lần này của Bảo Quang tự xem ra hưởng lợi nhất là Tam Thanh Giáo và Thánh Giáo.

“Xoạt”....Thình không lóe lên một đạo hào quang rực rỡ, trong chớp mắt lao thẳng đến phía vị trưởng môn đang chỉ trích kia khiến y giật mình, không kịp trở tay, chỉ sừng sững đứng đó, chờ đợi cái chết. Đạo hào quang kết hình kiếm khí, vút bay đến cách cổ y một tấc thì đột ngột dừng lại, lập lòe phát sáng.

Nhân sỹ cả đại diện chợt im bật, len lén nhìn lên Tiêu Phong Điệp đang bình thản ngồi trên kia. Kiếm vẫn trong bao, thân ảnh không động mà xuất ra chiêu thức, pháp lực tu hành của y quả thực khiến người ta kinh sợ.

- Hàn trưởng môn, đây là thánh địa của Tam Thanh Giáo, mong ông cần trọng lời nói. – Tiêu Phong Điệp nhẹ nhàng thốt ra, thần thái vẫn ung dung, xem như lời chỉ trích kia chẳng đáng bận tâm.

Đúng lúc này, Huyền Minh phương trưởng chấp tay trước ngực, khẽ niệm phật rồi cất tiếng:

- A di đà phật! Các vị trưởng môn xin giữ hòa khí. Bần tăng xin được giải thích một số điểm mà Hàn trưởng môn nghi ngờ.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Huyền Minh. Kiểm khí trước cổ Hàn trưởng môn bụp một tiếng, biến mất khiến hân thờ phào, khẽ khàng ngồi xuống, lau một giọt mồ hôi vừa lăn trên trán, ánh mắt lảo liên nhìn xung quanh. Tiêu Phong Điệp gật đầu, chấp tay nói:

- Phương trưởng! Xin mời.

- Quả thực Hàn trưởng môn nói đúng, nếu các sư huynh liên thủ, thiên hạ chưa chắc đã có kẻ đánh lại. Tuy nhiên theo điều tra ban đầu thì các sư huynh bản tự đều bị ma giáo trộn thuốc mê vào thức ăn nên xảy ra đại nạn không thể chống đỡ. Những người còn lại, đều chẳng phải đối thủ của ma giáo. Còn việc vì sao chỉ có Phong Điệp chân nhân và Hạ Phương giáo chủ nhận được mật báo, lão nạp nghĩ rằng đây là kế li gián của ma giáo, chúng ta tuyệt đối không nên nghi ngờ lẫn nhau.

Huyền Minh vừa nói xong, một trường xông xáo bên dưới phát ra. Các trưởng môn quay phải, quay trái bàn bạc sôi nổi. Ai ai cũng đưa ra những ý kiến, lập luận của riêng mình. Được một lúc, Huyền Minh lại nói:

- Các vị! 500 năm nay Bảo Quang tự được quần hùng tín nhiệm mà tiền cử là mình chủ chính đạo. Nay bản tự gặp đại kiếp nạn này, thực lực đã suy giảm đến 8 phần, thật hồ thẹn nếu còn giữ cái ngôi vị này. Bản thân lão nạp tu hành kém cỏi, vốn không so sánh được với các sư huynh, nay đau đớn mà tiếp quản ngôi vị trụ trì còn về chức mình chủ thì....

Huyền Minh chưa kịp nói hết, ở dưới đã xông xáo cả lên. Hạ Phương giáo chủ bỗng đứng lên tiếp lời:

- Các vị! Dù rằng trong lúc này bàn về chuyện mình chủ là không hay nhưng ta nghĩ cần phải có một nhân vật tầm cỡ đứng lên gánh vác đại cục chung. Mấy năm nay ma quỷ hoành hành, tà đạo nổi lên khắp nơi. Ngay cả

Bảo Quang tự cũng không thoát khỏi những âm mưu của ma giáo. Theo ta, mọi người cần phải sáng suốt lựa chọn một nhân vật tầm cỡ nắm ngôi minh chủ.

Hạ Phương vừa nói rồi, cả đại diện lại vang lên tiếng xôn xao. Nhân vật nào có đủ pháp lực để gánh vác đại cục này? Ma quỷ, yêu nhân trời giập, ngay cả cao thủ thượng thừa của Bảo Quang tự còn phải bỏ mạng thì với pháp lực tu hành của đa số những người ở đây, liệu có đủ sức đương đầu?

Tất thảy trong đại diện chợt đổ dồn ánh mắt về phía Tiêu Phong Điệp rồi lại từ từ ngó sang Lâm Hạ Phương. Xét về tu vi, cùng với Huyền Thanh thần tăng, trụ trì Bảo Quang tự vừa bị sát hại thì Tiêu Phong Điệp và Lâm Hạ Phương là hai nhân vật được liệt vào hàng ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa. Ngồi vào cái ngôi minh chủ ấy, chỉ có thể là hai người đó. Có điều, Lâm Hạ Phương là nữ giới, chỉ e là các lộ quần hùng sẽ cảm thấy đôi chút không vui.

Tiêu Phong Điệp và Lâm Hạ Phương chợt thấy ánh mắt đổ dồn về phía mình thì thoáng chút ngại ngùng, bèn ngược đi chỗ khác, phong thái tỏa ra thể hiện sự lãnh cảm, thờ ơ với ngôi minh chủ tuy vậy trong lòng dường như xuất hiện mấy tia ham thích.

- Ngôi minh chủ này, chỉ có thể là Tiêu Phong Điệp chân nhân. – Một vị trưởng môn, ăn mặc theo lối đạo gia cất tiếng.

-

Lập tức các môn phái đạo gia đồng loạt hưởng ứng, rần rần hô vang “Tiêu Phong Điệp”. Phe Thiên gia cũng không hề kém cạnh. Một vị trưởng môn khác đứng bật giậy, hét lớn:

- Lâm Hạ Phương giáo chủ mới xứng ngôi vị minh chủ.

Cũng liền sau đó, các môn phái theo Thiên giáo ầm ầm ủng hộ. Tiếng hô lẫn lộn, vang khắp Càn Khôn đại điện của Tam Thanh Giáo, trở thành một bầu không khí hỗn loạn vô cùng. Khổ sở nhất là các tăng ni, họ chỉ im lặng, len lén nhìn về phía Huyền Minh, xem ra ông ta cũng lực bất tòng tâm. Các môn phái không thuộc Đạo giáo và Thiên giáo thì lặng lẽ chiêm ngưỡng, thỉnh thoảng thở dài than trời bạc đãi tôn giáo của mình.

Vốn tôn giáo nào cũng muốn môn phái đại diện lên ngôi mình chủ để làm rạng danh pháp môn tu hành, thu hút thêm đệ tử, con dân tìm đến nhằm củng cố và phát triển lực lượng mạnh mẽ. Năm xưa Bảo Quang tự ở trên ngôi cao, thống lĩnh quần hùng, được muôn nơi biết đến, từ đó tín đồ lũ lượt kéo về, đông không kể siết. Cũng từ đó về sau, phật giáo được coi là số 1 tại Nam Thiện Bội Châu.

Lúc này, trên Càn Khôn đại điện, những tiếng la hét dần chuyển sang công kích, chỉ trích lẫn nhau, các vị trưởng môn mặt mày đỏ găng, chỉ thiếu điều xuất pháp bảo xông vào chém giết nữa mà thôi. Cả Lâm Hạ Phương và Tiêu Phong Điệp nhìn tình cảnh này cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

- CÁC NGƯỜI THÔI NGAY ĐI!

Cả đại điện như rung lên, thanh âm vang vọng từ khắp nơi, tiếng trầm ầm, chứa đầy khí phách kinh người khiến đám người đang cãi cọ lập tức phải nhắm mắt bịt tai. Một trường im lặng xuất hiện tức khắc. Đám người rụt rè ngó lên, sát khí đằng đằng khi này tiêu tan đi đâu mất.

Tiêu Phong Điệp lúc này đã đứng lên, đạo bào trắng không gió mà khê phấp phới bay, ngọn tóc bằng bạc đu đưa trước mặt. Y quét mắt nhìn một lượt, thở dài:

- Các người cãi cọ nhau đủ chưa, sao không đưa ra một ý kiến, giành giật nhau như vậy còn gì thể diện?

- Các vị trưởng môn! Theo lão nạp, Lâm Hạ Phương giáo chủ và Tiêu Phong Điệp chân nhân đều là hai vị có tu vi cao thâm, đều xứng với ngôi mình chủ. Nay anh hùng các lộ không thể lựa chọn ra một chi bằng chúng ta sử dụng hình thức luận kiếm chọn anh tài, ý các vị ra sao? – Huyền Minh phương trưởng cất tiếng.

Lời nói vừa dứt, lập tức anh hùng các lộ hưởng ứng nhiệt liệt, luôn miệng hô vang: “Luận kiếm! Luận kiếm”.

- Như vậy là tất cả mọi người đã đồng ý với phương thức chọn mình chủ, ý kiến hai vị trưởng môn ra sao? – Huyền Minh quay lại, thăm dò Lâm Hạ Phương và Tiêu Phong Điệp.

- Cứ như vậy đi. – Cả hai vị trưởng môn đều gật đầu.

- Vậy được! Lão nạp xin đứng ra chủ trì cuộc luận kiếm giữa Lâm Hạ Phương và Tiêu Phong Điệp, ngày rằm tháng sau, mời các lộ anh hùng lên Bảo Quang tự luận kiếm. Bảo Quang tự tuy hư hỏng phần lớn nhưng vẫn có thể đón tiếp các lộ anh hùng chu đáo.

- Hẹn ngày rằm tháng sau – Các lộ anh hùng ở dưới chấp tay, cung kính đồng thanh đáp lời.

Đêm khuya, một làn gió nhẹ thổi tới làm đu đưa đám cỏ cây, hoa lá, tựa như muốn đánh thức chúng khỏi giấc ngủ. Đình viện trên Bạch Mộc Sơn mây trắng ngấn ngơ, từ từ trôi nhẹ. Văng vẳng từ đâu vọng tới tiếng tiêu êm đềm.

Tiếng tiêu lúc trầm, khi bổng, da diết một nỗi lòng. Trong đình viện, Tiêu Phong Điệp đạo bào sắc lam, trầm mặc ngồi đó thả hồn vào những nốt nhạc. Vài cơn gió khiến lọn tóc bằng bạc của y đu đưa trước mặt, vương lên chiếc tiêu và những ngón tay trắng ngần.

Từ phía cổng đình viện, không biết từ lúc nào một bóng nữ nhân tha thướt bước tới. Tinh tú trên cao chiếu ánh sáng mờ ảo xuống nhân gian, chỉ đủ để nhìn ra bóng hình tuyệt mỹ của nữ nhân kia.

Nàng bước đến đình viện, ánh sáng bên trong khiến khuôn mặt bừng lên như đóa hoa buổi sớm. Nữ nhân khẽ khàng ngồi xuống đằng sau, sợ như nếu mình gây ra tiếng động mạnh, tiếng tiêu kia sẽ biến mất khỏi nhân gian.

Khi nốt cuối cùng của bản nhạc kết thúc, Tiêu Phong Điệp đứng lên, quay ra sau, khẽ mỉm cười nói:

- Lâm muội! Để người ta nhìn thấy thật không hay chút nào.

Hóa ra, nữ nhân này chẳng ai khác, chính là Lâm Hạ Phương, giáo chủ Thánh Giáo. Lâm Hạ Phương lúc này, chẳng còn những oai phong của bậc trưởng giáo mà thay vào đó là phong thái đoan trang, nhu mì, hết như những tiểu thư đài các.

- Huynh sợ sao? – Hạ Phương khẽ cười, ngoảnh mặt nhìn trời, khẽ vãn vê tà áo. Trông thái độ của nàng thật khiến người ta phải si mê.

- Ta đâu sợ gì? – Phong Điệp đặt tiêu lên bàn, bước ra lan can của đình viện, ngắm nhìn núi non trùng điệp ngoài kia. Xa xa, những gợn mây sà xuống, ôm ấp núi non, tựa như đôi tình nhân thăm thiết.

- Bao lâu rồi ta mới lại được nghe tiếng tiêu này nhỉ? – Lâm Hạ Phương đứng lên, tha thướt bước tới cạnh bên Phong Điệp.

Hắn vẫn hướng ánh mắt ra xa, trong đầu lục lợi trí nhớ. Bao lâu nhỉ? 50 năm hay 100 năm trước? Lần cuối cùng, hắn thổi tiêu cho nàng cách đây đúng 100 năm rồi. Hồi đó, Lâm Hạ Phương và Tiêu Phong Điệp là kỳ tài trẻ tuổi, được các vị trưởng lão hai bên phái xuống núi diệt trừ Ma Thi Vương. Ở bên nhau, chiến đấu cùng nhau trong những phút sinh tử cận kề, có lẽ họ đã yêu nhau rồi. Nhưng dường như cả hai đều không vượt qua được ranh

giới quá lớn của cái gọi là “đạo bất đồng”. Hai người, tuy đều là danh môn chính phái nhưng tư tưởng, tôn giáo hoàn toàn khác nhau. Chẳng ai có thể tác thành cho họ cả. Và họ cứ đem cái tình cảm đó mà chôn dấu vào trong lòng.

- Lần luận kiếm tới đây...- Lâm Hạ Phương ngược ánh mắt xinh đẹp nhìn Tiêu Phong Điệp.

Hắn cũng quay lại nhìn nàng, khẽ hỏi:

- Nàng muốn trở thành minh chủ?

Lâm Hạ Phương thốt nhiên che miệng cười tươi, lắc đầu nói:

- Huynh đừng đùa ta chứ. Chẳng phải đó là mong ước của huynh sao?

Lời nói của Lâm Hạ Phương như cởi một nút thắt, để quá khứ ulla về trong tâm trí Tiêu Phong Điệp. Ngày ấy, hắn cũng thối tiêu cho nàng nghe, dưới ánh sáng của tinh tú trên cao. Khi Lâm Hạ Phương nhẹ nhàng hỏi mong ước lớn nhất của y trên con đường tu luyện là gì, Phong Điệp nhìn trời, cười nói: “Trở thành lãnh tụ của chính đạo Nam Thiện Bội Châu”.

- Khi luận kiếm, muội sẽ để huynh chiến thắng. - Lâm Hạ Phương nhẹ nhàng nói, thái độ tựa như chẳng mấy coi trọng cái chức vị minh chủ kia.

- Nàng...nàng không cần ư? – Tiêu Phong Điệp ngoảnh sang, ánh mắt dường như khá ngạc nhiên.

Mỉm cười như một đóa hoa quỳnh, Lâm Hạ Phương nhẹ nhàng nói, thanh âm đượm buồn:

- Ta cần gì ngôi vị đó. Cái điều mà ta cần nhất đã không thành rồi, vậy ngôi vị kia để làm gì?

Tiêu Phong Điệp dường như quá ngượng ngùng bèn quay mặt đi, khẽ thở dài. Nghĩ vu vơ một chập, y chợt cất tiếng:

- Việc của Bảo Quang tự nàng có manh mối gì không?

- Không, ta đã cử người đi điều tra việc này nhưng vẫn chưa nắm được thông tin gì cả. Nhưng theo ta có điều gì uẩn khúc ở đây, chắc chắn Bảo Quang tự đã bị bán đứng. Tam Thanh Giáo là phái đầu tiên đến hiện trường, chẳng biết có thu thập thêm được gì không? – Lâm Hạ Phương nói rồi hỏi lại, thốt nhiên ánh mắt nghiêm nghị, nhìn về phía Tiêu Phong Điệp khiến hấn lúng ta lúng túng.

- À..ừm...thì cũng chẳng thu được gì cả. – Tiêu Phong Điệp trả lời qua loa, cử chỉ dường như có điều gì đó muốn giấu.

- Ừ thôi. – Lâm Hạ Phương ngoảnh mặt ra xa, không muốn nhắc đến đại nạn mà Bảo Quang tự đã gặp phải nữa.

Tiêu Phong Điệp im lặng hồi lâu rồi nhẹ nhàng xích đến bên nàng. Phong Điệp vòng tay từ sau, ôm lấy tấm thân ngọc ngà của Hạ Phương, thái độ muôn phần trù mến. Ánh sáng mờ mờ trên cao, soi rõ đôi tình nhân đang âu yếm nhau dưới kia.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Luận Kiếm

Thôn An Thái trước cơn nguy biến có khoảng gần nghìn hộ dân. Sau thảm họa vừa trải qua, thôn này xơ xác tiêu điều, đếm đi đếm lại chỉ còn gần trăm người. Kẻ mất gia đình, người mất thân quyến, quả thực thảm thương vô cùng.

“Bong...ong...” Tiếng chuông từ Bảo Quang tự phát ra, bất giác khiến những thôn dân không khỏi lộ nét kinh hoàng trên mặt. Tiếng chuông thường ngày đem lại sự thư thái vô cùng nhưng hiện nay, nó tựa như gọi lại một ký ức kinh hoàng.

Dọc con đường đi lên Bảo Quang tự, từng đoàn người lặng lẽ nối gót tiến lên. Dân chúng trong thôn liếc nhìn, thái độ đề phòng hết mực. Những đoàn người này, hầu hết là các lộ anh hùng kéo lên núi để xem luận kiếm giữa hai nhân vật tu vi đỉnh cấp của chính đạo tại Nam Thiên Bội Châu: Trưởng môn Tam Thanh Giáo – Tiêu Phong Điệp và Giáo chủ Thánh Giáo – Lâm Hạ Phương.

Đoàn người đi đến giữa thôn, một thiếu phụ quần áo bẩn thỉu, tóc tai lòa xòa từ đâu bỗng một đứa trẻ độ mấy tháng tuổi lững thững bước ra. Ánh mắt thiếu phụ dờ dãi nhìn đoàn người rồi lẩm nhẩm nói với đứa bé:

- Tiểu Vũ nhìn kia, đông quá, đông quá.

Đệ tử Tam Thanh Giáo thấy thế quay lại xì xào:

- Là người phụ nữ và đứa trẻ chúng ta tìm thấy sau đại họa của Bảo Quang tự.

- Hình như bà ta phát điên rồi. – Một đệ tử khác thở dài, khuôn mặt tỏ ra mấy phần thương cảm.

Đứa bé đang ngủ ngon lành trên tay thiếu phụ, chợt giật mình tỉnh giấc rồi bất ngờ quấy đạp liên hồi khiến bà ta phải khổ sở dỗ dành. Đám đệ tử nữ thấy vậy vội chạy tới làm trò cười cho đứa bé. Nhưng càng dỗ, nó càng quấy khóc dữ dội, tựa như bị kích thích bởi đám người kia vậy. Thiếu phụ ôm đứa bé vào lòng, nựng:

- Tiểu Vũ ngoan, Tiểu Vũ ngoan, nín đi con, nín đi.

-

Bà ta nói rồi bỗng đứa bé đi khuất vào một con hẻm nhỏ. Đám người Tam Thanh Giáo bất giác thở dài náo lòng, nhìn theo bóng dáng hai mẹ con.

- A di đà phật! Thật tội nghiệp cho nhà họ Văn.

-

Đám đệ tử Tam Thanh Giáo giật mình quay lại, một vị tăng đã đứng đó lúc nào. Thấy vậy, tất cả đều cúi đầu thi lễ. Vị tăng kia cũng chào hỏi rồi nhìn theo bóng hai mẹ con Tiểu Vũ, nói:

- Nhà họ Văn vốn có thâm tình với Bảo Quang tự, cũng là một gia đình phật tử. Tiếc là đại nạn đã cướp đi sinh mạng của phần lớn người nhà họ. Duy chỉ còn mỗi Văn phu nhân và đứa con út Tiểu Vũ là còn sống. Văn phu nhân không chịu nổi đã hóa thành điên dại, cứ lúc tỉnh lúc mê như vậy.

- Ra vậy, thật đáng thương. – Một nữ đệ tử Tam Thanh Giáo đôi mắt đỏ hoe, lắc đầu nói.

- Xin mời các thí chủ lên chùa cho kịp. – Vị tăng kia đưa tay mời.

Vừa lúc đó trên bầu trời, hai đạo quang mang rực rỡ phá không bay tới Bảo Quang tự, tốc độ nhanh vô cùng. Ở dưới đất, đệ tử Tam Thanh Giáo và Thánh Giáo khuôn mặt vui mừng nhìn theo rồi gấp gáp nhắm hướng Bảo Quang tự đi lên. Hai đạo quang mang đó, chẳng phải ai khác chính là Tiêu Phong Điệp và Lâm Hạ Phương.

Cả hai người đáp xuống phía sau bảo điện của ngôi chùa. Từ trên cao nhìn xuống, tòa bảo điện của ngôi chùa chỉ còn trơ lại mấy chiếc cột gỗ. Xung quanh, những công trình kiến trúc đồ sộ cũng chịu cảnh thảm thương như thế. Tuy vậy, mấy gian nhà sau bảo điện vẫn còn giữ được nguyên vẹn.

Lúc này, Huyền Minh phương trượng đã đứng dưới sân, cùng các đệ tử đích thân đón hai vị trưởng môn.

- Phong Điệp chân nhân! Hạ Phương giáo chủ! – Huyền Minh phương trượng cúi người thi lễ.

- Huyền Minh phương trượng! – Cả hai người bọn họ gần như đồng thanh đáp lễ.

- Hai vị, xin mời vào trong, lão nạp có chuyện muốn thương lượng. – Huyền Minh phương trượng đưa tay mời, dáng vẻ có chút lo lắng.

Cả hai vị trưởng môn trong lòng nảy lên những nghi hoặc nhưng không hỏi mà cứ thế bước vào gian nhà trong.

Đợi cả hai ngồi xuống, Huyền Minh mở lời:

- Phong Điệp chân nhân! Chẳng là Hạ Phương giáo chủ muốn cuộc luận kiếm này được diễn ra mà không có ai theo dõi.

Phong Điệp chợt quét mắt nhìn Hạ Phương, thái độ có chút khó hiểu. Y thấy Hạ Phương nhìn lại mình, khẽ gật đầu.

- Chuyện này là sao? – Phong Điệp nghi hoặc.

- Bần tăng mới nhận được yêu cầu này của Hạ Phương Giáo chủ ngày hôm qua. Nên hôm nay mới mời chân nhân vào đây thương lượng. Bần tăng đã thông báo xong, xin phép lui ra ngoài để hai người thương lượng.

Huyền Minh nói rồi, lặng lẽ lui ra ngoài. Bóng vị phương trượng vừa khuất, Phong Điệp chợt đứng lên, nhẹ nhàng bước tới chỗ Hạ Phương đang ngồi, ánh mắt ôn hòa, ngắm nhìn dung mạo tuyệt sắc của nàng, hỏi:

- Ý muội là sao?

- Muội không muốn người ta nhìn thấy bại dưới tay của huynh. – Hạ Phương khẽ đáp, ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng vào Phong Điệp khiến hắn chợt cảm thấy khó xử vô cùng.

Phong Điệp đi đi lại lại mấy bước, trong đầu không khỏi dẫn đo suy nghĩ. Thấy điệu bộ của y, Hạ Phương mỉm cười nhìn theo, đoạn nói:

- Huynh muốn cả thiên hạ này nhìn thấy cảnh Lâm Hạ Phương bại dưới tay mình sao?

- Ta...không...ta chỉ là.. – Phong Điệp ấp úng, dừng hẳn lại khẽ liếc Hạ Phương. Có vẻ như giáo chủ Thánh Giáo là người hiểu y nhất trên đời này thì phải.

- Vậy huynh có đồng ý với mong ước của muội không? – Hạ Phương đứng lên, bước tới trước mặt Phong Điệp.

Phong Điệp dẫn đo vô cùng. Vì sao nàng lại muốn cuộc đấu trong bí mật? Vốn y muốn cả thiên hạ nhìn thấy mình đường đường chính chính lên

ngôi Minh Chủ bằng một trận đấu công bằng với Lâm Hạ Phương. À nhưng đâu có công bằng. Nàng đã nói sẽ nhường cho y thì trận này xem như chỉ là thủ tục. Và lại, Lâm Hạ Phương là giáo chủ Thánh Giáo, môn phái lớn nhất nhìn trong thiên hạ, bên cạnh đó, nàng còn là một nữ nhi tuyệt sắc. Sẽ thật mất mặt nếu... Suy nghĩ thông suốt, Phong Điệp gật đầu nói:

- Được, chúng ta sẽ bí mật.

Lâm Hạ Phương nở nụ cười, dung mạo rạng ngời như tiên nữ hạ phàm khiến Phong Điệp trong lòng bồi hồi khó tả. Y muốn ôm thân thể ngọc ngà, kiêu diễm kia vào lòng nhưng rồi chợt giật mình, tiêu tán ý nghĩ đó tức khắc khi nàng cất tiếng gọi Huyền Minh phương trượng.

Cánh cửa bật mở, Huyền Minh vội bước vào, phong thái tỏa ra đường như muốn đặt một câu hỏi lớn. Hạ Phương gật đầu thông báo:

- Phương trượng! Làm phiền ngài thông báo với anh hùng các lộ, hai chúng tôi sẽ không để ai xem cuộc luận kiếm này.

- A di đà phật! Bần tăng sẽ đi thông báo ngay. – Huyền Minh nói rồi, quay người đi ra ngoài. Lúc này, anh hùng các lộ cũng đã tụ tập lên Bảo Quang tự ngày một đông đảo.

Một trường xôn xao phát ra từ phía dưới, theo sau đó là tiếng la ó không ngớt. Huyền Minh phương trượng đứng phía bậc thềm, ra sức cáo lỗi cùng đồng đạo. Đám đệ tử Tam Thanh Giáo và Thánh Giáo thì nhìn nhau nghi hoặc, chẳng biết nên bày tỏ thái độ gì nữa.

- Hừ, mất công lên đây mà giờ lại thông báo không tỉ thí cho mọi người xem là sao? – Một nhân sỹ gắt gỏng quát lên.

Huyền Minh chưa kịp trả lời, từ phía sau Tiêu Phong Điệp đã bước ra, thần thái ung dung vô cùng, khiến cho ở dưới bỗng nhiên im lìm.

- Các vị! Xin mọi người đừng trách Huyền Minh phương trượng. Tất cả điều này là do ý của ta, xin mọi người tôn trọng.

Những tiếng thở dài nào nề vang lên phía dưới. Nhưng rốt cục cả hai đã quyết định như vậy, đám người ở dưới biết làm thế nào đây?

Cánh cửa bằng thép nặng nề từ từ mở ra. Phải 5 tầng nhân hợp sức mới có thể mở nó ra được. Bên trong cánh cửa là một căn phòng rộng lớn. Huyền Minh phương trượng dẫn hai vị trưởng môn đi vào trong. Mấy vị tăng nhân vội vàng đi tới thắp đèn, cả căn phòng chợt sáng bừng lên.

- Đây là nơi Bảo Quang tự khảo thí đệ tử. Hai vị sẽ luận kiếm tại đây. Người nào đánh bại đối thủ sẽ ra bằng cửa trước. Còn cửa sau thì... - Huyền Minh nói đến đây chợt lúng túng.

- Ta đã biết, cảm ơn phương trượng – Hạ Phương mỉm cười, gật đầu.

- Vậy mời hai vị, bần tăng xin phép. – Huyền Minh cúi đầu thi lễ đoạn bước nhanh ra ngoài. Cánh cửa thép lại từ từ khép vào. Bên trong, một trường im lặng tràn tới.

Tiêu Phong Điệp và Lâm Hạ Phương đứng đó hồi lâu, tựa như không muốn động thủ. Họ cứ chăm chăm nhìn vào mặt nhau, thái độ triu mến vô cùng.

Chợt Tiêu Phong Điệp bước nhẹ đến bên Lâm Hạ Phương, mỉm cười:

- Thì ra nàng muốn bí mật là vì chuyện này đây.

-

Hạ Phương lườm một cái, lên giọng cong cớn:

- Chuyện gì? Chàng định nói chuyện gì?

Bất chợt Tiêu Phong Điệp choàng tay, ôm chặt lấy Hạ Phương vào lòng. Hạ Phương nhoèn miệng cười, khẽ la lên:

- Này, này, đây là thánh địa của phật môn, chàng đừng có làm càn.

- Ta cứ thích làm càn đấy – Phong Điệp càng siết chặt vòng tay hơn.

Chẳng có cuộc tỉ thí nào diễn ra trong căn phòng này cả. Trong góc phòng, Tiêu Phong Điệp nằm gối đầu lên đùi Lâm Hạ Phương, bọn họ trò chuyện cùng nhau, thái độ ôn hòa hết mực.

Tiêu Phong Điệp ngược mắt nhìn lên, ngắm khuôn mặt như hoa của Hạ Phương, chợt thở dài nói:

- Giá như ngày đó ta...

- Ngày đó huynh làm sao? – Hạ Phương cười hỏi.

Phong Điệp lắc đầu, đưa tay chạm lên khuôn mặt Hạ Phương, ánh mắt muôn phần yêu thương:

- Ngày đó nếu ta dứt bỏ được tất cả địa vị, danh lợi, chức quyền để đi theo nàng thì...

- Thì sao? – Hạ Phương đặt tay mình lên bàn tay Phong Điệp đang chạm vào khuôn mặt nàng.

- Thì có lẽ giờ ta và nàng đã sống một cuộc sống vô ưu ở một nơi nào yên bình rồi. – Phong Điệp nói tiếp, một tia tiếc nuối chợt xuất hiện trên mặt y.

Hạ Phương chợt tắt cười, nét mặt chợt lạnh lẽo như băng, nhìn Phong Điệp, hỏi:

- Bây giờ chàng có muốn rũ bỏ địa vị, danh lợi để bỏ đi đến cùng trời cuối đất với ta không?

Phong Điệp thái độ đang hạnh phúc, vui vẻ, nghe câu hỏi đó rồi, nét mặt chợt đắn đo, chẳng biết trả lời ra sao. Y ấp úng:

- Ta...ta...nàng sao...lại...

- Ta có thể từ bỏ tất cả để đi cùng chàng. Còn chàng? Chàng có dám không? - Khuôn mặt Lâm Hạ Phương chuyển sang một thái độ khá khác thường khiến Phong Điệp thoáng chút giật mình, vội từ từ ngồi lên.

Lâm Hạ Phương cười một tiếng, nỗi buồn bao phủ lấy khuôn mặt như tiên nữ của nàng. Hạ Phương khẽ nói:

- Ta không trách huynh gì cả. Chỉ hận bản thân quá nặng tình mà thôi. Ước mơ của huynh, hãy thực hiện nó đi.

Phong Điệp lúc này khá lúng túng, bèn thu hết sức, tiến tới ôm choàng lấy Hạ Phương, rủ rì:

- Là ta không đúng, làm nàng buồn. Nhưng nàng biết đấy, môn phái...

Tiêu Phong Điệp chưa kịp nói hết câu đã thấy nhói một cái ở trước ngực. Khuôn mặt y trắng bệch như tờ giấy, vội đẩy Hạ Phương ra, cúi xuống nhìn. Ở giữa ngực y, nhô lên cán của một đoản kiếm, lưỡi ngập sâu vào da thịt.

“Phụt”...Tiêu Phong Điệp phun ra phía trước một ngụm máu tươi, lao đảo lùi về phía sau mấy bước. Y thấy Lâm Hạ Phương đứng đó, khuôn mặt lạnh lẽo như hàn băng, ánh mắt phóng ra đầy sự phẫn nộ, hận thù.

- Nàng...nàng làm..gì...? – Tiêu Phong Điệp lắp bắp nói, hai tay từ từ đưa lên, nắm lấy chuôi đoản kiếm.

Lâm Hạ Phương phẩy mạnh ống tay áo xuống dưới, chỉ nghe một tiếng trong như chuông ngân. Từ ống tay, một đạo bạch quang rực rỡ phóng ra, di chuyển xung quanh cơ thể Hạ Phương với một tốc độ kinh hồn khiến y phục nàng bỗng bành như gió thổi.

Tiêu Phong Điệp hét lên một tiếng, hai tay giật mạnh đoản kiếm ra khỏi ngực. Một tiếng “keng” khô khốc, đoản kiếm rơi xuống đất, nảy lên mấy cái rồi im thít. Y ngó nhìn, run lập cập:

- Kiếm...kiếm này...?!

-

- Phải, kiếm này do người tặng ta 100 năm trước. – Lâm Hạ Phương gằn giọng.

- Nàng...

“Uỳnh” một tiếng, Phong Điệp chưa kịp dứt lời, kiếm ảnh đã phá không bay tới, chém y một nhát. Phong Điệp rú lên, bắn ra sau một đoạn, nằm xõng xoài ra đất. Máu từ ngực rỉ ra không ngớt.

- TA KHÔNG TIN! – Phong Điệp chột toàn thân phát quang, hét lên một tiếng, đoạn bật giậy nhanh chóng.

Hạ Phương thấy vậy, khẽ lùi lại, xòe bàn tay xinh đẹp ra, lập tức bạch quang tụ về trong tay, hóa ra hình dáng của một thanh kiếm trắng như tuyết. Đây là Băng Tiên Kiếm, pháp bảo của Lâm Hạ Phương. Tiên kiếm nhẹ nhàng cuộn lên những luồng bạch khí như hơi sương.

Lại nói, Phong Điệp toàn thân phát quang mang rực rỡ đoạn phẩy tay một cái, tiên kiếm sau lưng vọt ra, phát sáng chói lòa. Y vươn tay nắm lấy chuôi kiếm, chìa về phía Lâm Hạ Phương, muốn nói nhiều điều nhưng cổ họng nghẹn đắng lại, toàn thân run rẩy. Thanh kiếm trong tay y xanh biếc

như nước biển, lưỡi kiếm cũng nhẹ nhẹ tỏa ra thanh quang dịu mắt. Thanh kiếm này, gọi là Thủy Long Tiên Kiếm, một trong những pháp bảo uy lực nhất Nam Thiện Bội Châu.

Tiêu Phong Điệp gầm lên, nhún người xông tới Lâm Hạ Phương. Trong lúc này đằng đằng sát khí, khác hẳn với vẻ ôn hòa, trù mẩn khi nãy. Hạ Phương khẽ nhếch mép cười, cũng xông tới tiếp chiêu.

Kiểm ảnh loang loáng, kiếm khí ngùn ngụt, phút chốc cả không gian tràn ngập những thanh âm đanh thép của trận quyết chiến.

Hai con người này, vốn cân sức cân tài tuy nhiên Tiêu Phong Điệp sớm đã phải nhận một đòn đánh bất ngờ. Tuy với một tấm thân tu hành uyên thâm như y, đòn đánh đó không thể giết chết được nhưng cũng khiến nguyên khí bị tổn hại mất mấy phần. Nếu đối thủ trước mặt của y không phải là Lâm Hạ Phương thì khác. Đẳng này...

Tiêu Phong Điệp cố hết sức để công kích Hạ Phương nhưng càng cố bao nhiêu, nguyên khí của y lại thất thoát nhanh bấy nhiêu. Bởi vậy chỉ một thoáng, Tiêu Phong Điệp hô hấp nặng nề, hành động chậm chạp, chiêu thức xuất ra đã chẳng còn chút uy lực nào cả. Lâm Hạ Phương thì cứ lấy sức nhàn mà đối phó, thật đúng là hai thái cực hoàn toàn đối lập.

Ngay lúc này, Phong Điệp đã chẳng còn tí hơi sức nào, y chống kiếm xuống đất, hỗn hển thở gấp, cố thu nạp không khí vào buồng phổi. Tuy nhiên, vết đâm chí mạng mà Hạ Phương dành cho hắn đã phát huy tác dụng, Phong Điệp cố lắm cũng chỉ nạp được 3 phần không khí, 7 phần còn lại theo vết thương giữa ngực mà tan biến hết. Y đặt tay lên ngực, cố gắng bịt lại vết đâm này.

Ngay khi vừa đặt tay lên ngực, một kiếm ảnh phá không bay tới với tốc độ cực nhanh, Tiêu Phong Điệp chỉ kịp ngước mắt lên nhìn. Lọn tóc bành

bạc của y nhẹ nhàng rơi xuống. Phong Điệp thấy trời đất tối sầm lại nhanh chóng, một cảm giác lạnh lẽo chạy ngang qua 2 mắt.

Phong Điệp rú lên một tiếng, Thủy Long Tiên Kiếm rơi keng xuống đất, thanh quang lịm tắt. Hai tay y vồ lấy đôi mắt, máu trào ra, nhuộm đỏ cả khuôn mặt y.

- Mắt ta..người...- Phong Điệp găm lên dữ dội, một tay ôm đôi mắt, tay kia hua hua trong không trung tìm kiếm một điều gì đó không cắt nghĩa được.

Lâm Hạ Phương đứng im như tượng đá, Băng Tiên Kiếm nhẹ nhàng phát bạch quang trong tay. Nàng nhìn người đang điên cuồng vung tay tìm kiếm trước mặt mình. Toàn thân Hạ Phương chợt như run lên không thôi, mỗi khi Phong Điệp hua một cái trong không trung, bước chân loạng choạng bước về phía nàng. Hạ Phương cứ lùi dần mỗi khi Phong Điệp vô thức tiến lại gần, hua tay với vào hư vô. Nàng sợ y sẽ chạm được vào mình. Sợ phải đối mặt với một quá khứ không thể xóa bỏ trong tâm trí.

- Phong Điệp! Ta yêu huynh! Yêu huynh nhiều lắm. Huynh hãy nhớ lấy điều này. – Lâm Hạ Phương nói như gào lên, liền đó lùi lại mấy bước liền, vung Băng Tiên Kiếm lên ngang mặt, nhắm về phía Tiêu Phong Điệp. Băng Tiên Kiếm chợt rực sáng chói lọi, linh khí xung quanh ào ào tràn vào mũi kiếm. Trúng chiêu này, Phong Điệp chắc chắn vong mạng.

Dường như, Phong Điệp đang cảm nhận được một sự chết chóc đang lớn vờn quanh mình. Y dừng lại, thôi tìm kiếm, thôi cả cơn đau đang hành hạ thân xác mình. Tiêu Phong Điệp đứng đó, hình như đã chấp nhận mọi sự an bài của số phận. Dưới tuổi vàng, y sẽ hận nàng muôn đời?

Bạch quang cuộn cuộn tụ về Băng Tiên Kiếm mỗi lúc một nhiều. Thanh kiếm rực sáng tựa mặt trời ban trưa. Những đạo bạch khí như lồng lộn lên muốn công kích đối thủ. Lâm Hạ Phương nhú mắt nhìn Phong Điệp rồi

chợt thét lên một tiếng. Kiếm ánh sáng loáng, kiếm khí dạt dào tựa sóng to gió lớn, ầm ầm phóng đến Tiêu Phong Điệp. Khoảnh khắc này, cả căn phòng mờ đi vì ánh sáng. Chỉ là, Tiêu Phong Điệp chẳng còn thị lực mà chiêm ngưỡng nữa rồi.

....

Kẹt...kẹt...Tiếng cánh cửa mở ra nặng nề.

Các lộ anh hùng đứng ngoài, im lặng chờ đợi. Một bóng người chậm chậm bước ra. Bạch y tinh khiết đu đưa theo nhịp di chuyển. Trên tay, Băng Tiên Kiếm nhẹ nhẹ tỏa ra thứ bạch khí ôn hòa. Thần thái của nàng ngay lúc này lạnh lẽo như băng, đoạn liếc mắt nhìn một vòng các nhân sỹ.

Một tiếng hô dậy đất, người của Thánh Giáo nhảy căng lên ăn mừng. Người của Tam Thanh Giáo chết lặng, chỉ nhìn nhau với thái độ vô cùng khó hiểu.

Đợi cho những tiếng tung hô lắng dần, Lâm Hạ Phương từ từ đưa thanh Thủy Long Tiên Kiếm lên, khuôn mặt lạnh lẽo nói:

- Các vị! Tiêu Phong Điệp chân nhân đã nhường ta trong lần luận kiếm này. Phong Điệp chân nhân cũng nói với ta rằng không muốn tranh đoạt giang hồ mà sẽ kiếm một sơn cốc nhỏ để dốc lòng tu hành. Chúc trưởng môn Tam Thanh Giáo, Phong Điệp chân nhân nhờ ta thông báo truyền lại cho phó môn chủ Giả Đình Long.

Một trường im phắc trải ra, ai ai cũng nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tiêu Phong Điệp chân nhân, kẻ tu vi cực kỳ cao thâm đã đại bại dưới tay Lâm Hạ Phương, lại còn thôi luôn chức vị để về ở ẩn sao? Mọi người còn đang lao xao bên dưới, Giả Đình Long đã bước lên đứng bên cạnh Lâm Hạ Phương, đón lấy thanh tiên kiếm, khẽ nhếch mép cười rồi quay xuống nói lớn:

- Tiêu Phong Điệp chân nhân đã nhờ Lâm Hạ Phương giáo chủ truyền lại chức trưởng môn cho ta. Nay ta cung kính không bằng tuân lệnh, xin nhận trách nhiệm nặng nề này.

Lúc này, các đệ tử môn phái khác đều đổ dồn ánh nhìn về phía Tam Thanh Giáo. Bọn họ cơ bản là thái độ cũng vô cùng khó hiểu nên cứ ngây hết ra, chẳng biết phải làm gì nữa. Những đệ tử vốn có quan hệ tốt với Giả Đình Long thì hớn hở hô vang: “Đình Long chân nhân, Đình Long chân nhân”.

Từ bên cạnh, Huyền Minh phương trưởng bước ra đứng cạnh Hạ Phương, nói lớn:

- Các vị! Vậy là cuộc luận kiếm đã kết thúc, ngôi minh chủ chính thức thuộc về Lâm Hạ Phương giáo chủ. Thay mặt các nhân sỹ chính đạo, bản tăng xin chúc mừng giáo chủ.

Lâm Hạ Phương khẽ gật đầu, ánh mắt hướng ra phía biển khơi ở ngoài kia. Ánh nắng chiếu xuống khiến mặt biển óng ánh tựa như một hòm châu báu khổng lồ. Hạ Phương im lặng, cảm nhận những luồng gió biển đang ào ào thổi. Ngôi vị này đã thuộc về nàng, liệu Hạ Phương có vui?

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tiểu Vũ

Thấm thoát từ ngày luận kiếm trên Bảo Quang tự đến nay đã 15 năm.

Lúc này chính đạo đang bước vào giai đoạn cực thịnh, ma giáo, yêu nhân khắp lộ đều bị đuổi cùng giết tận, vô cùng thảm thương. Lâm Hạ Phương lên ngôi minh chủ, phát động phong trào bài trừ dị giáo, khắp Nam Thiên Bội Châu vang tiếng bi ai, máu nhuộm đỏ đất trời, Thiên giáo chỉ qua hơn chục năm đã trở thành tôn giáo số 1. Đạo giáo và Phật giáo thời điểm này hoàn toàn lép vế, tình cảnh chỉ có thể dùng từ ngắc ngoải để miêu tả mà thôi.

Lúc này, trên Bảo Quang tự.

Dòng người tấp nập đi lại vẫn cảnh chùa. Khói hương phiêu bồng, phảng phất trong gió một mùi êm dịu. Không gian trong ngôi chùa nhẹ nhàng vang tới tiếng tụng kinh thư thái vô cùng. Đã 15 năm sau thảm kịch hôm ấy, Bảo Quang tự được xây dựng lại, tuy không đồ sộ như cũ nhưng phần nào đã lấy lại được khí thế. Chỉ có điều, những năm trở lại đây, người ta ít lên chùa cúng phật hơn bởi Thiên giáo đang tỏ ra chiếm thế thượng phong.

Từ phía cổng tam quan, một thằng nhóc con quần áo bẩn thỉu, tuổi độ 14 – 15 tuổi, dung mạo chẳng có gì nổi trội, duy chỉ có ánh mắt đang lăm lăm nhìn ra xung quanh. Chợt nó phát hiện thấy điều gì, bèn lao nhanh về phía đại điện.

Trên đường chạy tới, thằng nhỏ va đánh rầm vào một phụ nữ ăn mặc sang trọng khiến bà ta thét lên, loạng choạng, suýt chút nữa đã ngã nhào ra.

- Thằng nhóc! Mắt mũi để đâu vậy? – Người phụ nữ mắng chửi.

Thằng nhóc này không nói gì, nhe răng cười rất tươi, đoạn gãi gãi đầu, cúi mình xuống, điệu bộ như người ta xin lỗi. Người phụ nữ chỉnh đốn lại trang phục, lườm nó một cái rách mắt rồi quánh mặt, bước đi.

Thằng nhóc lấm lét nhìn theo, khi bóng người phụ nữ hòa vào dòng người phía cổng tam quan, nó chợt cười mỉm, quay mặt bước đi.

Bỗng “rầm” một tiếng, thằng bé đâm sầm vào một thân hình cao to trước mặt rồi ngã ngửa ra sau, mặt mày choáng váng.

Nó toan mở miệng chửi thì bỗng im bật. Phía trước mặt nó, một tăng nhân cao to, trên tay cầm một cây gậy, trừng mắt quát:

- Tên Tiểu Vũ này, lại giở thói trộm cắp rồi.

Thằng nhóc Tiểu Vũ đứng lên, nhe răng cười, thanh âm nịnh nọt vang lên:

- Kiểm chút cơm cháo thôi mà.

- Mau đưa túi tiền ra. – Vị tăng nhân quát lên, chìa tay trước mặt nó.

Tiểu Vũ thở dài, đặt vào lòng bàn tay vị tăng kia một túi tiền. Phía sau hẳn, người phụ nữ lúc nãy đang hốt hải chạy đến, đi cạnh bà ta là một tăng nhân khác, có vẻ đã tiết lộ việc trộm cắp này. Tiểu Vũ chợt chỉ về phía sau tăng nhân, gương mặt hốt hoảng:

- Kìa, phương trượng đến kìa.

Tăng nhân giật mình, ngoảnh người lại nhìn, Tiểu Vũ co cẳng chạy biến vào đám đông. Tăng nhân ngoảnh lại, không thấy nó đâu, lẩm bẩm mấy câu tức tối trong miệng:

- Tên chết tiệt này, lại chạy rồi.

Tiểu Vũ chạy thẳng một mạch xuống núi, trong lòng hậm hực vô cùng. Đến đầu thôn An Thái, nó ngó thấy một lũ thiếu niên cũng trạc tuổi mình đang tụ tập ở đó. Nhìn thấy Tiểu Vũ, bọn kia mừng rỡ chạy tới, một thằng lên tiếng:

- Đại ca, sao rồi, sao rồi?

- Tưởng rằng đã lấy được túi tiền, nào ngờ bị người ta phát giác, ta vội chạy về đây.

Tiểu Vũ nói rồi, nhảy phốc lên ngồi vắt vẻo trên một đồng củi lớn. Bọn kia vây xung quanh, ngược mắt nhìn nó. Một thằng khác lại mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, gật gù bảo:

- Đại ca yên tâm, chúng ta hôm nay kiếm được kha khá.

Nói rồi mỗi thằng đều chìa ra một túi tiền, xem ra hôm nay làm ăn cũng không tồi chút nào.

Cả bọn đổ hết tiền bạc trong những chiếc túi ra một tấm vải lớn và bắt đầu chia phần. Tiểu Vũ là đại ca, dù không kiếm được chút nào nhưng vẫn được chia phần nhiều hơn. Nó gói gém cẩn thận đồng tiền được chia, nhét vào túi áo rồi nhảy phốc xuống đất, rảo bước đi vào trong thôn, được mấy bước, nó ngoái đầu lại, nói với bọn kia:

- Về thôi, mai chúng ta lại tiếp tục.

Đám thiếu niên lạng lẽ cất tiền, thoáng chốc đã tản mát đi khắp nơi.

Tiểu Vũ đi nhanh, qua mấy con đường lớn. Thôn An Thái giờ đây đã phát triển hơn xưa, trở thành một thị trấn đông đúc. Mặc dù Phật giáo thời

gian qua đã suy yếu nhưng người dân khắp nơi đổ về đây vẫn khiến mảnh đất này trở nên sầm uất.

Nó đi tới một hiệu thuốc lớn thì bước vào trong. Vị đại phu ngồi ở quầy, thấy nó thì mỉm cười nói:

- Tiểu Vũ! Đến lấy thuốc cho mẹ đó à?

- Dĩ nhiên rồi! – Tiểu Vũ mỉm cười, tiến tới quầy, đoạn thò tay vào trong áo, lôi bọc tiền ra. Nó đếm đếm mấy cái rồi đưa phần tiền cho đại phu.

Vị đại phu đưa tay nhận rồi để ra trước mặt nó một gói thuốc được bọc lại cẩn thận. Tiểu Vũ nhắc túi thuốc, quay người đi ra ngoài, miệng kêu lên:

- Cảm ơn đại phu, ta phải về đun thuốc cho mẹ.

Đại phu nhìn theo bóng Tiểu Vũ khuất sau cửa, lắc đầu thở dài. Vợ y từ trong bước ra, cũng nhìn theo nói:

- Tội thằng nhóc đó quá. Mới tý tuổi đã phải kiếm tiền mua thuốc cho mẹ. Cứ như thế này chẳng mấy mà hỏng mất.

Tiểu Vũ mãi miết đi trên phố. Dòng người tấp nập qua lại, mua bán khiến hình ảnh của nó trở nên bé nhỏ, lạc lõng. Nó đi tới giữa con phố chính thì rẽ vào một ngõ nhỏ. Đi tiếp độ một đoạn thì đẩy cửa vào một căn nhà.

Căn nhà này, nhìn thoáng qua thì rất bề thế nhưng dấu vết của thời gian đã in hằn lên đây rõ nét. Những mảng tường loang lổ, xanh thẫm một màu của rêu. Bên trong cũng không khá hơn gì, tựa như một nơi hoang phế. Tiểu Vũ tiến tới một căn phòng nhỏ bên trái, vén bức vách bằng vải thô rách nát rồi bước vào.

Bên trong chỉ bày một cái bàn gỗ cũ kỹ cùng mấy cái ghế đã bạc màu. Bên góc phòng có kê một chiếc giường. Trên giường là một người phụ nữ đang nằm đó, thỉnh thoảng ho khù khụ lên mấy tiếng. Thấy bóng Tiểu Vũ đi vào, người phụ nữ khẽ nhòe mắt, ánh mắt dùng dưng nhìn nó, thở dài:

- Tiểu Vũ đã về rồi sao?

- Vâng! – Nó khẽ nói rồi đặt gói thuốc lên bàn, bước đi lấy một chiếc siêu, đoạn mở một gói, đổ hết những vị thuốc bên trong vào.

Tiểu Vũ đem chiếc siêu bước ra ngoài sân, tiến tới chum nước. Nó múc mấy gáo, đổ vào rồi đi xuống bếp, nổi lửa đun thuốc.

Từ sau nó, người phụ nữ chậm chạp đi tới khiến Tiểu Vũ vội đứng lên, ánh mắt hoảng hốt, la lớn:

- Mẹ! Mau vào nghỉ đi, đừng đi lại nữa.

Mẹ Tiểu Vũ mỉm cười, chăm chú nhìn đứa con. Bà chậm rãi đưa tay vuốt tóc nó. Tiểu Vũ đã cao hơn bà một cái đầu.

- Mẹ không sao cả, con đừng lo lắng quá.

Tiểu Vũ định mở miệng nói điều gì đó nhưng cổ họng nghẹn đắng, bất giác quay mặt xuống nhìn ngọn lửa đang lép bép cháy nơi bếp.

Thốt nhiên ngay lúc này, một tiếng “oàng” lớn tràn đến khiến cả hai mẹ con giật mình. Không gian chợt bừng sáng rồi tắt lịm ngay sau đó. Rõ là vừa có một tia sét phóng ra ngang trời, báo hiệu một cơn giông tố.

Đột nhiên, mẹ Tiểu Vũ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như điên dại, toàn thân run rẩy, hét lớn:

- Ma! Ma kia...

Thái độ của Tiểu Vũ lúc này chẳng lấy gì làm ngạc nhiên lắm, tựa như nó đã trải qua điều này rất rất nhiều lần vậy. Tiểu Vũ nhẹ nhàng bước tới, vòng tay đỡ lấy mẹ, miệng lầm bầm nhẹ nhàng:

- Không sao! Không sao, có Tiểu Vũ ở đây rồi.

- Ma...ma! – Mẹ Tiểu Vũ vẫn la lên, toàn thân giãy đành đạch khiến hắc rất vất vả để giữ lại rồi dìu về căn phòng.

- Nào, mẹ, chúng ta về nghỉ ngơi thôi. – Hắc vừa dìu đi, vừa dỗ dành như người ta nịnh trẻ con.

Lúc này, người mẹ Tiểu Vũ tâm thần bất định, cứ gồng người giãy dụa khiến hắc toát hết mồ hôi. Bà ta gào lên khủng khiếp, không hiểu hơi sức từ đâu đến. Gào thét kêu ma chán, đột nhiên bà ta quay ngoắt lại nhìn Tiểu Vũ, trợn mắt:

- Mà...mày không phải con tao. Mày là ma quỷ, mày giết con tao.

Tiểu Vũ cười khổ, nhắc bóng người mẹ lên, mặc cho bà quấy đạp, vươn tay cào vào mặt nó, lầm bầm nói:

- Được được, không phải con, không phải là con.

Ngoài sân, những hạt mưa bắt đầu lộp độp rơi xuống, tạo thành những bong bóng nước trôi nổi bập bênh. Trên trời, sấm chớp nhè nhắng, tràn ngập một thứ màu u uất đến nao lòng. Tiểu Vũ ngồi bên cửa sổ, ánh mắt buồn bã nhìn ra ngoài. Trên giường, người mẹ điên của hắc đã chìm vào cơn ngủ say.

Đầu trấn An Thái, tại một bãi đất trống, Tiểu Vũ nằm im lìm trên đồng cỏ, ngửa mặt nhìn lên trời cao. Mắt nó chẳng chớp, dường như đối với ánh

sáng mặt trời không bị chói chút nào. Trong lòng nó đầy những suy tính lớn nhỏ.

Tiểu Vũ nằm đó, một lúc sau bốn bạn bè cũng kéo đến. Chúng ngồi xung quanh Tiểu Vũ, thấy nó không nói gì thì chỉ lăm lét nhìn nhau, đoạn cũng im lặng ngồi đó.

Được một chập, Tiểu Vũ thở dài nói:

- Giờ chúng ta trên Bảo Quang tự mà nói, đã hết cửa làm ăn rồi.

Đám kia thấy vậy cũng thở dài, lắc lắc đầu. Một thằng gầy gò cất tiếng:

- Đại ca tính sao bây giờ?

- Ta...ta muốn trở thành thần tiên – Tiểu Vũ ấp úng, rốt cục cũng nói ra cái mong ước bấy lâu.

Cả lũ chợt im bật, tròn mắt nhìn Tiểu Vũ. Một trường im lặng kéo dài như vụn năm trôi qua. Đột nhiên, những tràng cười như điên vang lên khắp bãi đất. Bọn trẻ con lăn lộn ra ôm bụng cười không thôi.

Tiểu Vũ nhăn mặt, nhìn một lượt, thấy đứa nào cũng đang cười ngặt nghẽo. Tức giận, nó đứng lên, co căng đá vào cái lũ đang chế nhạo mình.

- Bọn mi cười cái quái gì chứ?

- Đại ca! Đại ca làm bọn này cười chết mất thôi. Thần tiên? Đại ca định làm gì để thành thần tiên? – Một thằng cổ nín cười, khuôn mặt đỏ găng, cất tiếng hỏi Tiểu Vũ.

Nó thở dài rồi ngồi phịch xuống, nói:

- Bọn mi thì biết gì. Ta trở thành thần tiên thì sẽ có thể cứu được mẹ.

Lúc này, cả lũ đã im bất khi mong ước của Tiểu Vũ được thốt ra. Một thằng lại gần, ngồi xuống bên cạnh nó, khẽ cất tiếng:

- Đại ca! Xin..xin lỗi nhé. Nhưng đại ca định tính sao?

- Ta sẽ gia nhập Thánh giáo, tu luyện đại đạo. Ta thấy người ta nói những cao nhân đắc đạo có thể trở thành thần tiên, mang trong mình pháp lực vô biên, chắc có thể chữa được bệnh cho mẹ. – Tiểu Vũ hít một hơi, trả lời.

Đám trẻ con ngược mắt nhìn trời, chẳng ai trong chúng biết được những bậc tu hành uyên thâm ở Nam Thiện Bội Châu này có thể làm được những gì. Chúng chỉ biết, họ là những kẻ có khả năng dời non lấp biển, hô phong hoán vũ và rất có thể là cải tử hoàn sinh nữa.

Trong những cái đầu non nớt của bọn trẻ con, những nhân vật tu đạo đều là thần tiên cả. Bọn trẻ ngồi đó, chợt nhìn thấy một đạo quang ảnh rực rỡ, phá không bay ngang qua bầu trời xanh thẳm. Chúng ồ lên, đưa tay chỉ, đó có thể là một nhân vật tu đạo đỉnh cao. Mấy năm nay, bọn chúng thường xuyên nhìn thấy những tiên nhân đắc đạo cười pháp bảo lui tới Bảo Quang tự.

- Một tháng nữa là có kỳ sát hạch đệ tử của Thánh giáo, ta muốn tham gia kỳ này nhưng hiềm nổi. – Tiểu Vũ ấp úng.

- Đại ca dẫn đo việc gì?

- Nhà có mỗi hai mẹ con, giờ ta đi rồi, lấy ai... - Tiểu Vũ thở dài, lắc lắc cái đầu.

Lúc này, cả bọn nhao lên:

- Đại ca cứ yên tâm lên đường, chuyện này đã có bọn ta lo. Mỗi ngày chúng ta sẽ phân công nhau sang chăm sóc. – Một thằng đứng lên nói, cả

bọn đều nhìn Tiểu Vũ, gật gật đầu.

Tiểu Vũ nghe vậy, nét buồn chán trên mặt chợt tan biến, nó đứng lên, mắt sáng như sao, đoạn sang sảng nói:

- Vậy nhờ các người chăm sóc mẹ ta. Xong cuộc khảo thí ta sẽ trở về ngay.

- Nhưng nếu đại ca được thu nhận thì sao? – Thăng khác hẳn đo.

Khuôn mặt Tiểu Vũ cũng lại lập tức chuyển sang trạng thái hệt hăng. Ủ nhỉ, nếu nó được người ta nhận vào Thánh giáo thì sao đây? Phải ở trên núi tu luyện, không được trở về, lấy ai chăm sóc mẹ?

Cả bọn ngồi thu lu nhìn nhau, chẳng đưa được giải pháp nào khả dĩ. Chúng im lặng, ngó lên bầu trời rồi lại ngó ra phía biển. Được một chập, Tiểu Vũ ưỡ oải cất lời:

- Thôi, ta cứ dự đợt khảo thí này. Nếu được nhận, ta sẽ nói rõ sự tình cho họ nghe, biết đâu họ sẽ đưa cả mẹ ta lên núi.

- Được! Vậy đại ca mau chuẩn bị để dự kỳ khảo thí này, bọn ta sẽ chăm sóc cho mẹ cẩn thận. – Cả bọn đồng thanh nói.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ma Thi

-Cái gì?

Tiểu Vũ mắt tròn tròn, thốt lên một tiếng. Tay xà ích đứng trước mặt hắn đưa 4 ngón tay lên, thái độ khinh khỉnh.

-Từ đây lên Thiên thành mà những 400 đồng bạc?

Giọng điệu Tiểu Vũ hốt hoảng vô cùng khi nghe đến cái giá xe ngựa đi đến Thiên thành. Thiên thành nằm dưới chân ngọn Thiên Sơn, là nơi đặt đại bản doanh của Thánh giáo. Thiên thành nằm ở phía tây Nam Thiên Bội Châu, kể từ khi Thiên giáo trở thành tôn giáo số một thì trở nên sầm uất, phát triển như vũ bão. Từ Thiên thành, lên Thiên Sơn chỉ mất nửa ngày đường.

Tuy vậy, để đến được Thiên thành từ thôn An Thái phải đi xe ngựa mất mấy ngày đường. Tiểu Vũ muốn lên Thánh giáo dự kỳ thi tuyển đệ tử, muốn nhanh thì phải đi xe ngựa. Có điều tiền bạc của hắn không mấy dư giả, vốn đã dành hết để mua thuốc cho mẹ.

Tiểu Vũ mở túi tiền, đếm đi đếm lại chỉ còn vền vền đúng 400 đồng bạc. Hắn đắn đo suy nghĩ một hồi. Nếu đi xe ngựa thì sẽ chẳng còn tiền mà ăn uống, nghỉ ngơi dọc đường. Đắn đo một chặp, hắn cất tiếng hỏi:

-Vậy đi bộ thì mất bao lâu?

Tay xà ích liếc hắn, ánh mắt càng khinh bỉ hơn, nhếch mép nói:

-Chắc mất nửa tháng.

Nửa tháng. Vậy cũng được. Thôi thì bỏ sức mình ra vậy, tiền bạc chẳng có đành phải chịu thôi. Tiểu Vũ nhe răng cười, quay người men theo đường cái, nhắm hướng tây mà đi. Tiểu Vũ bước đi, ngược mặt lên trời nhìn mây, thầm than: “Giá như có công năng thì đã cười pháp bảo phá không mà đi, cần gì phải bỏ tiền ra đi xe ngựa hoặc cuốc bộ khổ sở nữa”. Nghĩ đến đây, trong lòng bất giác bùng lên một tia khao khát tu hành mãnh liệt.

Tiểu Vũ cuốc bộ ra khỏi trấn An Thái được một lúc, tiếng xe ngựa lộc cộc đằng sau đi tới. Khi vượt qua nó, tay xà ích ngó mắt xuống nhìn, khinh khinh nói:

-Thằng nhóc, đi bộ nửa tháng cần thận cướp bóc dọc đường. Mà còn có cả ma quỷ nữa đấy.

Nói rồi, hăn phá lên cười khiến Tiểu Vũ trong lòng khó chịu vô cùng.

Trong đầu Tiểu Vũ vẫn chưa ý thức được sự nguy hiểm mà nó sẽ gặp phải dọc đường đi. Mấy năm nay, thiên hạ nhìn thì có vẻ như thực chất loạn lạc khắp nơi. Không chỉ ma giáo dùng tà đạo hại người mà còn yêu nhân, ma quỷ quấy nhiễu nhân gian không ngừng. Thế sự chỉ dùng từ hỗn loạn để hình dung.

Vừa đi, Tiểu Vũ vừa tính toán lộ phí. Nếu tiết kiệm chi tiêu, ăn uống kham khổ thì 400 đồng bạc này cũng đủ để hăn đến được Thánh giáo. Nghĩ vậy, sự lo lắng tan biến khỏi Tiểu Vũ, khuôn mặt hăn trở nên vui tươi lạ thường.

Tiểu Vũ đi mãi, đi mãi cho đến lúc mặt trời chỉ còn là một khối cầu rực đỏ, tỏa sắc ảm đạm, chìm dần sau rặng núi xa. Xung quanh nó, cảnh vật chỉ là một màu nhờ nhờ, không gian xám xịt, không nhìn rõ phía trước nữa. Nó đảo mắt nhìn quanh đây, chẳng có bóng nhà cửa gì, chỉ toàn cây cối cô liêu,

khê đu đưa trong gió chiều. Tiểu Vũ lại cố bước, hy vọng tìm được thôn trấn nào xung quanh đây.

Nó lại tiếp tục bước đi cho đến khi xung quanh là một màn đêm u tịch, vắng vắng bên tai tiếng côn trùng kêu rả rích. Bầu trời trên cao với hàng triệu tinh tú và con trăng tròn vành vạnh, tỏa thứ ánh sáng nhờ nhờ xuống con đường, giúp Tiểu Vũ xác định được phương hướng.

Phía trước Tiểu Vũ thấp thoáng có ánh sáng tỏa ra. Nó khẽ reo lên trong lòng, cuối cùng cũng có một thôn trấn. Ánh đèn xa xa như một thứ thuốc kích thích khiến Tiểu Vũ cảm thấy hưng phấn, đôi chân guồng nhanh, lướt đi trong đêm. Vừa đi, nó vừa móc miếng lương khô, ăn cho đỡ đói. Trong cái túi nó mang đi, ngoài túi tiền, mấy bộ quần áo thì chỉ toàn lương khô.

Đi một chặp, Tiểu Vũ cũng đã bước chân vào cái thôn này. So với trấn An Thái thì quả là một trời một vực. Thôn này chỉ có mấy chục nóc nhà, cảnh vật đìu hiu, xơ xác, dưới bóng đêm, trông nó lại càng thê lương hơn.

Lúc này mọi người trong thôn dường như đã đi ngủ hết, chỉ có mấy ngọn đèn lồng treo trước cửa đang đu đưa trong gió. Những ngọn đèn này đã dẫn đường cho Tiểu Vũ vào trong thôn.

Tiểu Vũ loanh quanh trong thôn, nhà nào cũng đóng cửa im ỉm. Nó thờ dãi, vội vã tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Lúc này, chỉ cần một mái hiên hoặc chuồng ngựa cũng là quý lắm rồi. Tiểu Vũ tìm mãi chỉ thấy cuối thôn một bậc cửa đá, bên trên là một mái hiên rộng rãi. Nhà này có vẻ giàu có nhất trong thôn, Tiểu Vũ nghĩ thầm rồi bước về bậc cửa, nằm dài trên đó.

Gió lành lạnh từ đâu thổi tới mát rượi khiến cho Tiểu Vũ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trời đêm đang trong trẻo, cao vời vợi bỗng đâu mây đen ùn ùn kéo tới nhanh chóng không tưởng.

Chớp lóe liên hồi, mây đen cuộn cuộn, gió rít ù ù bên tai. Tiểu Vũ thấy khuôn mặt như có người vẩy nước vào thì giật mình tỉnh giấc. Những hạt

mưa bắt đầu rơi xuống lộp độp. Hắn hốt hoảng đứng lên, thu lu thân mình vào trong, cố để tránh những hạt mưa hắt vào.

Rào...rào....

Cơn mưa to thành lình trút xuống. Tiểu Vũ lại co người, lui lại vào phía trong. Lưng nó chạm vào cánh cửa gỗ khiến nó mở ra, hắn hăng người một cái, ngã ngửa ra sau. Cánh cửa gỗ mở toang.

“Mẹ kiếp!” - Tiểu Vũ cúi kinh chửi thề một câu, vội vã đứng lên. Nó xoay người nhìn vào bên trong. Đây chẳng phải là một căn nhà như nó nghĩ, mà là một ngôi miếu. Chỉ có điều bên trong nhìn hoang vắng quá thế.

Rác bần khắp nơi, đồ gỗ vương vãi trên sân miếu. Tòà miếu bên trong cửa mở toang, không gian nhờ nhờ chẳng nhìn rõ. Những vệt mưa trắng xóa khiến nhãn lực của Tiểu Vũ không thể xác định rõ ràng bên trong tòà miếu này.

-Có ai ở đây không?

Tiểu Vũ hét vọng vào bên trong, khắp khởi hy vọng rằng sẽ có ai đó làm nhiệm vụ trông coi ngôi miếu lên tiếng. Lúc đó nó sẽ nhờ người ta được nghỉ ngơi ở bên trong. Hắn gọi ba, bốn lần vẫn không ai trả lời. Mưa mỗi lúc một to, Tiểu Vũ lạnh cóng. Nếu cứ đứng dưới mái hiên của cánh cổng này, kiểu gì cũng ướt hết. Nghĩ rồi, Tiểu Vũ co cẳng, nhắm hướng tòà miếu chạy tới, xuyên qua màn mưa.

Nó vọt qua cánh cửa rách nát của tòà miếu, lọt vào bên trong. Tiểu Vũ hơi sững người, gai ốc chột nổi lên khắp người.

Bên trong tòà miếu, một gian thờ đồ nát. Bức tượng không rõ hình hài của nhân vật được thờ cúng đã chỉ còn một nửa thân dưới, phần bên trên không hiểu đã bị người ta đem đi đâu mất. Dưới chân bức tượng, một bát hương đã sút mẻ, bên trên lèo tèo vài chân hương bị mạng nhện phủ đầy.

Trên cao, một tấm bảng gỗ có mấy chữ trên đó nhưng đã mờ, không rõ nghĩa. Tấm bảng lệch xuống một bên, tựa như muốn rơi xuống đất. Bên trong tòa miếu khá rộng rãi, mỗi tội bụi và mạng nhện phủ đầy.

Ánh mắt Tiểu Vũ dừng lại ở một hòm áo quan nằm giữa ngôi miếu. Chiếc áo quan này to lớn lạ thường, nằm hướng về phía bàn thờ trong tòa miếu, không rõ bên trong có thi thể hay không. Tiểu Vũ khẽ run run nhìn hòm áo quan, trong lòng hoảng sợ. Không ngờ trong ngôi miếu lại có cái vật đáng sợ thế này.

Tiểu Vũ toan bước ra ngoài nhưng mưa càng lúc càng to, sấm chớp ì ùng. Một ánh chớp lóe lên khiến bên trong tòa miếu sáng rực, soi rõ từng chi tiết bên trong. Tiểu Vũ giật mình, rúm người lại, khẽ chửi thề một câu. Nó nuốt nước bọt đánh ực một cái, rồi chột nhồm lên trên cao. Tiểu Vũ thấy cột kèo ở đây khá lớn, có thể nằm trên đó được bèn cố hết sức để trèo lên cao.

Một chập, Tiểu Vũ cũng leo lên trên xà miếu, trên này thật an toàn. Khi này, Tiểu Vũ tính chui vào một góc của tòa miếu nghỉ ngơi nhưng chỗ nào cũng nhìn thấy chiếc quan tài đang lù lù ở kia khiến nó kinh hãi không thôi. Giờ trèo được lên trên này, dù gì vẫn thấy chiếc hòm nhưng cảm giác an toàn đã tràn ngập đến.

Ngoài trời, mưa gió tơi bời, màn đêm bị phủ trắng xóa. Gió rít lên từng cơn, quật những cánh cửa rách nát của tòa miếu khiến nó chuyển động qua lại, đập rầm rầm vào nhau. Mỗi lần như thế, Tiểu Vũ lại giật thót mình, nằm co quắp bên trên.

Cơn buồn ngủ như một chiến thần vô địch, hung hãn kéo tới đánh bay hết những sợ hãi trong lòng Tiểu Vũ. Đôi mắt hăn lơ lơ, mi nặng trĩu, từ từ khép vào. Nhưng nỗi sợ cũng phản kháng dữ dội. Mỗi lần mắt khép, nỗi sợ lại kéo đến khiến Tiểu Vũ vội choàng mở mắt, lo lắng mà ngó xuống cổ áo quan phía dưới, mơ hồ nghĩ đến cảnh từ đó phóng ra một ma thi hung hãn.

Chuyện về ma thi, Tiểu Vũ vẫn được thường nghe người trấn An Thái kể lại. Và lại, gia đình của nó cũng gặp đại họa liên quan đến ma thi. Họ Văn nhà hần cũng chết hết cả vì ma thi, chỉ còn lại hai mẹ con.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Vũ vừa tức giận vừa sợ hãi. Nếu không có đại họa, nhà họ Văn không đến mức cực khổ như vậy. Năm xưa, họ Văn cũng là gia đình bề thế tại thôn An Thái, thế mà trong một đêm trở thành trắng tay. Nghĩ không chừng, nếu không có ma thi, giờ đây Tiểu Vũ có thể đã trở thành một công tử hào hoa, được các mỹ nữ vây quanh rồi. Tiểu Vũ thở dài, thầm trách ông trời bạc đãi.

Nghĩ một hồi, Tiểu Vũ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngoài trời, mưa đã tạnh, gió cuốn mây tàn, hở ra một bầu trời cao vút. Trăng trên cao lại lộ ra, cùng tinh tú tỏa ánh sáng êm dịu xuống nhân gian. Tòa miếu sáng bừng lên trong ánh trăng mờ ảo. Gió nhẹ thổi, lay động những tán lá còn vương mấy hạt mưa.

Bên trong tòa miếu, Tiểu Vũ nhịp thở đều đều, khóe miệng khẽ cười, dường như đang gặp một giấc mơ rất đẹp dễ.

Kẹt...kẹt...

Một âm thanh nhè nhẹ phát ra khiến màn đêm u tịch và tĩnh lặng bỗng trở nên liêu trai.

“Bùng..”

Tấm ván quan tài bắn vọt lên thình không, xoay tít rồi rơi xuống đất, phát ra một tiếng “rầm”. Ma khí ở đâu ngập ngụa tràn kín tòa miếu.

Từ trong áo quan, một thi thể chậm rãi đứng lên, tựa như có một lực đẩy vô hình nâng nó vậy. Thi thể này là của một phụ nữ.

Nhún người một cái, ma thi kia đã vọt ra khỏi cổ quan tài. Ma thi lơ lửng cách mặt đất độ một gang tay, toàn thân như có gió thổi, từ từ trôi ra phía cửa ngôi miếu. Không gian chợt phát ra những tiếng u u ghê người.

Ma thi trôi ra phía cửa rồi dừng lại ở đó. Trăng trên cao chợt nhiều rọi một thứ ánh sáng trắng muốt, tập trung phóng xuống nơi ma thi đang lơ lửng ở đó.

Toàn thân ma thi nhẹ nhẹ phát sáng, dường như đang hấp thu linh khí của mặt trăng. Những tiếng u u rợn người ngày càng to hơn, tràn ngập khắp tòa miếu. Tiếng động kinh dị này lập tức đánh thức Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ bị đánh thức, uể oải mở mắt ngó xuống dưới. Toàn thân nó cứng đờ khi nhìn thấy chiếc áo quan đã bật nắp, bên trong trống trơn. Hắn khẽ quét mắt tìm kiếm, máu trong người như muốn đông lại. Ánh mắt Tiểu Vũ ngó ta phía cửa, chợt dừng lại ngay chỗ ma thi đang ngửa cổ hấp thu ánh sáng của trăng.

Ma thi khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt sắc lẹm, bên hai mép hở ra hai chiếc răng nanh. Nó ngửa cổ, há mồm hút vào trong từng đợt linh khí của mặt trăng. Hôm nay là ngày 16, trăng to và tròn, linh khí của nó phát ra cũng mãnh liệt hơn bất cứ thời điểm nào trong tháng.

“Soạt”...Tiểu Vũ khẽ lùi lại nấp sau xà nhà, chẳng may tấm áo mắc vào một chiếc đinh, kéo ra một tiếng rách.

Ma thi nghe thấy tiếng động, lập tức ngậm mồm, quay người ngó vào trong ngôi miếu. Tiểu Vũ tay ôm miệng, ư ử trong cổ họng, cố gắng thu người nấp đi, tránh để ma thi nhìn thấy.

Hít...hít....

Ma thi ngẩng đầu, hít hít mấy luồng không khí. Dường như nó đã phát hiện có bóng dáng người lạ trong tòa miếu. Thân thể ma thi chậm chậm trôi

vào trong, cảnh tượng hết sức liêu trai. Nó lướt trên không khí, đảo mắt xung quanh tòa miếu, cái mũi phập phồng đánh hơi.

Đến trước cái cột mà Tiểu Vũ đang trốn trên đó, ma thi dừng lại, từ từ ngược lên nhìn. Chỉ là Tiểu Vũ đã thu hết người lại nấp sau cây xà nên ma thi không thể nhìn ra. Tuy rằng ma thi không nhìn thấy Tiểu Vũ nhưng nó cũng đã đánh hơi được mùi vị của người sống. Khuôn mặt nhợt nhạt của ma thi biểu lộ mấy sự vui mừng. Người sống quả thực là một bữa ăn ngon lành.

Chầm chậm, ma thi từ từ bay cao lên xà nhà.

Tiểu Vũ không phát hiện ra điều này, cứ thế len lén ngó ra ngoài cửa. Hắn không thấy bóng dáng ma thi đâu cả. Lập tức hắn sợ hãi, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, thân thể không ngừng run lên cầm cập. Chợt nhiên, hắn cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, một cảm giác bất an từ đâu trào đến. Tiểu Vũ khẽ khàng quay lại thật chậm.

Mắt hắn trợn lên, lông tóc dựng ngược như bị điện giật. Một khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ lờm như máu đang nhìn hắn, biểu lộ sự thích thú. Bên mép khuôn mặt nhếch lên như cười, hở hai chiếc răng nanh dài, trắng ớn. Hơi thở lạnh lạnh của ma thi phả vào mặt Tiểu Vũ khiến hắn cảm giác như hàn băng ngàn năm. Trong cái hơi thở đó, phảng phất mùi tử thi lâu năm khiến Tiểu Vũ cảm thấy buồn nôn dữ dội.

“Ọe...” một dòng nước nhầy nhụa phun thẳng từ mồm Tiểu Vũ ra ngoài, hắt lên khuôn mặt của ma thi. Điều quái dị này xảy ra khiến ma thi bất ngờ, luống cuống lùi lại một chút, rồi vội vươn tay vượt đám nôn ọe kinh tởm này của Tiểu Vũ. Ma thi vừa vượt mặt thì một tiếng la hét vang lên inh ỏi trong tòa miếu.

“Vút...bộp”. Thân thể ma thi chợt bắn ra đằng sau bởi một cước. Hóa ra Tiểu Vũ trong lúc sợ hãi tột cùng đã co căng đá tới trúng ngay mặt của ma thi.

“Bịch” một tiếng, Tiểu Vũ không nghĩ ngợi, nhảy phốc xuống đất. Chỉ là từ xà miếu tới mặt đất rất cao nên hắn không giữ được thăng bằng, rơi xuống như bị bông.

Tiểu Vũ ngã lăn, lộn mấy vòng dưới đất, đôi chân cảm giác như muốn gãy. Nhưng nó chẳng cảm thấy đau đớn gì. Trong óc chỉ phát đi một mệnh lệnh: “Chạy trốn”.

Vọt ra phía cửa nhanh như một ánh chớp, Tiểu Vũ cảm đầu chạy, miệng la hét không ngừng:

-Ma! Ma thi! Bớ làng nước ơi! Ma thi.

Hắn chạy thẳng vào thôn, la hét không ngừng.

Những cánh cửa của tất cả các nhà trong thôn bật mở, Tiểu Vũ thấy thế trong lòng vô cùng mừng rỡ. “Thoát chết rồi”

Thế nhưng, có vẻ như ông trời quá bạc đãi Tiểu Vũ. Từ trong bóng tối mịt mù của những căn nhà trong thôn, những tiếng u uất vọng ra, liền sau đó là những ma thi phóng vút tới, khuôn mặt hung hãn vô cùng. Tiểu Vũ như người bị chìm xuống bùn, hốt hoảng phanh lại, quay đầu hướng khác, cầm cổ chạy, cổ họng nghẹn đắng, không kêu nổi thành lời.

Lũ ma thi được dẫn đầu bởi con ma mà Tiểu Vũ gặp trong ngôi miếu hoang, hung hãn đuổi theo Tiểu Vũ, thái độ tỏ ra vô cùng kích động.

Đôi chân Tiểu Vũ mệt nhoài, đau nhức dữ dội. Hô hấp của hắn trở nên mệt nhọc không tưởng. Tốc độ của Tiểu Vũ chậm dần, chậm dần. Lũ ma thi đằng sau nhanh chóng thu hẹp khoảng cách.

“Vấp..”

Tiểu Vũ ngã ngoài ra đất, lăn lóc mấy vòng đau đớn không ngừng. Hắn chẳng còn một chút sức lực nào nữa. Thôi thì cứ mặc kệ cuộc đời này đến đâu thì đến. Khuôn mặt Tiểu Vũ kinh hoàng tột độ nhìn đám ma thì xông tới hắn.

Ngay lúc đó, Tiểu Vũ đã cam nhận cái chết thì một sự lạ phát sinh. Quang mang xung quanh Tiểu Vũ bùng bùng phát ra. Những ánh sáng rực rỡ chiếu rọi tựa như mặt trời xuất hiện. Không gian nhanh chóng lòa đi, không nhìn rõ. Đám ma thì chìm trong nguồn sáng tưởng như bất tận ấy. Tiếng kêu khóc tràn ngập xung quanh, thê lương quá mức.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thánh Giáo

Vào cái lúc mà Tiểu Vũ tưởng như mình sắp đi đời, làm thức ăn cho đám ma thi thì bên cạnh hắn đột nhiên phát sinh sự cố ghê người.

Lúc này, Tiểu Vũ nằm lăn quay ra đất, mắt mũi nhắm tịt lại chờ chết. Trời đất chợt bừng sáng chói lọi, tựa như không có gì có thể sáng hơn nữa. Tiểu Vũ la hét, vung chân tay vào hư vô, kiểu như người ta cố chút sức tàn, quấy đạp trước khi về châu Diêm Vương.

Luồng sáng bạo phát mãnh liệt, lũ ma thi gào thét ghê người, nhanh chóng bùng cháy thành những đám tro tàn. Duy chỉ có ma thi nữ tử mà Tiểu Vũ gặp trong tòa miếu là không hề hấn gì, nó lập tức nhảy vọt về phía sau, thân thể chấn động, ngửa cổ rống lên một tiếng.

Lập tức toàn thân ma thi này phát ra những luồng âm khí cực thịnh, âm âm phóng lên phía trên.

Bên trên bỗng phát ra một tiếng “a”. Liên sau đó là những thanh âm xé gió, vun vút lao đi. Luồng sáng tức thời tắt lịm, màn đêm tràn ngập đến nhanh như chớp. Tiểu Vũ khi này vừa đưa tay che mắt cho đỡ chói, vội vùng đứng lên. Cách nó không xa, ma thi nữ tử đang đứng đó sừng sững. Nhưng có vẻ như Tiểu Vũ đã bớt sợ bởi xung quanh ma thi đó, khoảng gần chục người đang vây quanh.

Tiểu Vũ lập tức thần thái bình tĩnh, nó lơ mơ nhận ra đám người kia chuyên đi trừ tà ma. Cả đám đứng im, bao vây xung quanh ma thi. Ma thi kia dường như cũng đang quan sát những đối thủ đang muốn tiêu diệt mình.

Lúc này, Tiểu Vũ đã lấy lại được khí thế, tập tễnh đi gần đến đám người kia.

- Thằng nhóc, chớ có lại gần đây.

Một giọng nói vang lên khiến Tiểu Vũ khựng người lại, không dám bước tiếp. Nó đứng đó, liếc một vòng rồi nói như hét lên:

- Các đại ca, mau đánh chết con ma thi khốn kiếp này đi.

Đáp lại Tiểu Vũ là một trường im lặng. Chỉ có tiếng u u của gió và vài tiếng côn trùng kêu rả rích. Đám người và con ma thi kia vẫn sừng sững đứng ngó nhau, tựa như không muốn động thủ chút nào cả.

Đám người kia vừa dùng Nhật Quang Kính, một loại pháp bảo trừ ma rất lợi hại để tiêu diệt đám ma thi. Nhật Quang Kính tuy phát huy tác dụng, diệt hết đám ma thi con con nhưng đối với ma thi nữ tử này lại tuyệt chẳng có chút công năng nào. Chứng tỏ ma thi nữ tử này ma pháp rất cao cường. Bởi vậy, đám người chỉ vây quanh, nghĩ cách tiêu diệt.

Với con ma thi kia, nó tuy là ma pháp cao cường nhưng xung quanh có đến hơn chục tên đang bao vây, mãnh hổ nan địch quần hùng. Nếu chỉ có hai hoặc ba tên, ma thi nữ tử sẽ dễ dàng ra tay tiêu diệt, đằng này lại đông đảo quá nên đành chọn cách đứng im thủ thế bởi nó biết, đám người kia cũng chẳng dám ra tay.

Cả đám người và con ma thi cứ thủ thế một lúc khiến Tiểu Vũ sốt ruột. Nó mon men lại gần thì một tên lại rít lên:

- Thằng nhóc, đừng có lại đây, bọn ta không cứu được người đâu.

Tiểu Vũ nghe thấy, lông tóc dựng ngược nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Ở đây đông người thế này, ai ai cũng pháp thuật cao cường lại không dám động thủ với ma thi kia, thật không ra thể thống gì.

“Vút...Bộp”

Một cục đá từ đâu phá thình không, vút bay tới va bộp một cái vào đầu ma thi. Cục đá vừa phóng ra kèm theo một tiếng quát lớn: “Chết mày, đồ khốn”. Cục đá thực sự được ném đi từ tay Tiểu Vũ. Chỉ là nó quá sốt ruột khi chứng kiến cảnh cả đám người và con ma thi đứng im như trời trồng. Bất quá, nó đành ném đá châm ngòi cuộc chiến.

Ma thi gào lên một tiếng, dường như rất tức giận. Đám người xung quanh thấy có động thủ lập tức chĩa kiếm đánh tới.

Những tiếng vun vút xé gió. Kiếm quang tràn ngập, bóng người nhào qua. Chỉ thấy ma thi vừa né tránh chiêu thức vừa rút lui về phía tòa miếu.

- Đừng để nó rút về miếu.

Một người hét lên, lập tức phóng kiếm chém lia lịa. Mấy chục đạo kiếm quang như chớp lóe lên, ào ạt phóng về phía ma thi. Dĩ nhiên, ma pháp của con ma thi này chẳng phải thấp. Nó há mồm, phả một hơi ra. Từ trong miệng một đạo hàn khí bùng bùng phun ra. Kiếm quang gặp hàn khí tức khắc ngừng tụ, rơi bịch bịch xuống đất, nhìn qua đã thấy bị đông cứng như đá.

Cả đám người thấy thế, lập tức hô lên những tiếng gấp gáp, rầm rầm chém vào thình không, nháy mắt đã phóng ra kiếm quang dữ dội. So với khi này, kiếm quang vun vút, nhiều không kể siết cứ nhắm hướng ma thi mà lao tới, khí thế hung hãn vô cùng.

Ma thi thấy nguy, há miệng rộng to, đoạn người xoay như chong chóng. Từ trong miệng ma thi, hàn khí như khói, cuộn cuộn phun ra, chớp mắt đã bao bọc lấy thân thể nó. Kiếm quang lao đến, chém vào những cuộn hàn khí kia lập tức ngừng tụ, lại rơi lả tả xuống đất, thê thảm vô cùng.

- Hừ! Ma thi này thực lực không thể xem thường. Chắc hẳn đã tu luyện trăm năm rồi.

Một người quát to.

Tiểu Vũ giờ mới nhìn kỹ càng lũ người này. Bọn họ đều vận hộ giáp gọn gàng, trên tay ai cũng lăm lăm trường kiếm to bản. Lối ăn mặc này chứng tỏ đây là người của Thánh giáo. Tiểu Vũ thấy vậy chột trong lòng cảm thấy sục đổ. Nó cứ nghĩ người của Thánh giáo pháp lực vô biên, giờ có mỗi con ma thi kia mà hơn chục người quây đánh chẳng đem lại kết quả.

“Bùng”, hàn băng bảo hộ xung quanh ma thi bỗng nhiên nứt vỡ, bắn tung tóe vào không gian. Đám người kia không ngờ được, bị hàn băng vỡ vụn làm cho bị thương, lập tức lăn ra đất. Tiểu Vũ ở gần, cũng dính mấy cục băng vào đầu, miệng la oai oái.

Ma thi rú lên, tựa như đang cười cợt. Nó xoay người trong không trung phóng vọt lên. Đôi mắt nó đỏ ngầu như máu, liếc xuống thấy lũ người đã nằm lăn lóc dưới đất.

Mục quang của ma thi dừng lại ở Tiểu Vũ. Thăng nhóc này hồi nãy dám nôn ọe vào mặt nó, lại cầm đá ném vào đầu, phải giết không tha. Nghĩ rồi, ma thi lại rống lên những tiếng kinh dị, toàn thân vút xuống nhắm vào Tiểu Vũ. Mấy tay đệ tử Thánh giáo thấy vậy, hốt hoảng thét lớn:

- Thăng nhóc chạy mau.

Tiểu Vũ thấy ma thi từ trên cao lao xuống với khí thế hung hãn thì chân tay bủn rủn, tính co căng mà chạy nhưng chột nhận ra chân nó đang bị đau thì lập tức ngã quỵ. Xem ra đã mười phần nạp mạng cho ma thi.

Xoạt...bùng....

Kiểm quang như mưa, thốt nhiên bùng lên tựa bão lốc, xoáy tròn trong không gian, ngay trước mặt ma thi khiến nó khựng lại, cố gắng phẩy tay để trôi về sau. Chỉ là đà phóng xuống quá nhanh, dừng lại không kịp nên va chạm trực diện với luồng kiểm quang đang bùng lên dữ dội.

Pặp... pặp...những tiếng cắt tựa người ta chạm vào chong chóng đang quay. Chân tay ma thi văng ra tứ phía khi bị luồng kiểm vũ kia chém phải. Khuôn mặt ma thi vốn đã trắng bệch nay còn nhợt nhạt thêm mấy phần. Chỉ trong chớp mắt, ma thi đã cụt mất một chân và một tay.

Tiểu Vũ ngó lên, thấy một cuộn lốc bao quanh bởi kiểm quang rực rỡ, trong phút chốc đã chém bay tay chân của ma thi thì khuôn mặt lại bùng lên vẻ sung sướng. Nó nhìn con ma thi bỗng há miệng cười lên hô hô. Trông con ma thi thực sự thảm hại.

Ngay lúc này, đám người của Thánh giáo thấy sự việc, vội vàng hô lên:

- Trấn sư huynh.

- Trấn sư huynh đã đến!

Đùng một tiếng, mặt đất gần Tiểu Vũ nứt toác, một luồng kiểm quang chói sáng phát lên, chĩa thẳng lên trời. Từ trong kiểm quang, một nhân ảnh phóng vút tới, vùng kiểm vạch thình không mấy nhát, chỉ nghe vun vút vài tiếng, ma thi chưa kịp phản ứng đã bị xẻ ra làm mấy khúc, rơi lộp độp xuống đất. Từ trong thân thể ma thi, một vài hạt ánh sáng lung linh bập bênh trong không gian.

Thân ảnh kia phóng tới, không biết từ lúc nào đã cầm sẵn trong tay một bình hồ lô, liền đó mở nắp, những hạt ánh sáng đó lập tức bị hút vào trong. Thân ảnh đóng nắp bình hồ lô, lộn một vòng đáp xuống bên cạnh Tiểu Vũ, ngó mắt xuống hỏi:

- Nhóc con không sao chứ hả?

Tiểu Vũ ngược nhìn lên, không khỏi trầm trồ trong lòng. Người này cao lớn, khôi ngô tuấn tú, thân vận hộ giáp màu đen tinh gọn, sau lưng đeo trường kiếm, bên hông lưng lửng một bình hồ lô.

- Sư huynh!

Đám đệ tử Thánh giáo vội chạy đến, chấp tay cúi chào. Người được gọi là Trấn sư huynh trừng mắt nhìn một lượt, chột như quất lên:

- Các người quá kém cỏi, nếu ta không ra tay e rằng đã làm mồi cho ma thi. Lần này về phái ta sẽ phạt các người thật nặng.

Đám người im thít, cúi gằm mặt xuống đất, tựa như rất hối hận vì đã không chăm chỉ tập luyện thêm. Đám người này, vốn là đệ tử nhập môn của Thánh giáo, bọn chúng thuộc quyền quản lý của Trấn Nam, một trong những đệ tử có tu vi cao cường của Thánh giáo. Lần này, Trấn Nam dẫn bọn đệ tử đi lòng bắt ma thi, tiện thể trang bị thêm cho chúng những kinh nghiệm thực chiến.

Trấn sư huynh lúc này lại ngó xuống Tiểu Vũ, thấy nó đang nhìn mình một cách ngưỡng mộ thì trong lòng phát sinh một tia tự mãn, mặt hơi vênh, đoạn hỏi:

- Thăng nhóc này, sao đêm hôm lại mò vào nơi ở của lũ ma thi như vậy?

Tiểu Vũ nghe nói thế, gãi đầu giải thích:

- Ài! Đại ca à, thật mất mặt, vốn tiểu đệ tính đi lên Thánh giáo dự kỳ thi tuyển chọn đệ tử. Ai ngờ mới đi từ sáng đến tối đã lạc vào cái nơi của nợ này, suýt chút nữa đã thành mồi cho ma thi. May nhờ có các đại ca ra tay cứu giúp.

Nó chưa nói hết bỗng một người xen vào, giọng bùng bùng tức giận:

- Là thằng oắt này lấy đá chọi con ma thì khiến nó điên tiết lên. Chúng ta suýt chút nữa thì toi mạng vì nhà người rồi.

- Nín!

Trần sư huynh trừng mắt quát lên khiến y bỗng nhiên im bật. Quát rồi, Trần sư huynh quay sang Tiểu Vũ:

- Nhóc con đùa à? Người đi bộ lên Thánh giáo?

- Đúng vậy đại ca, tiểu đệ đi bộ.

Tiểu Vũ cười nói.

Cả đám môn hạ Thánh giáo đưa mắt nhìn nhau, thái độ vô cùng khó hiểu. Một lúc, Trần sư huynh mỉm cười nói với hắn:

- Ta thấy mi rất có lòng cầu đạo. Để ta giúp người đến Thánh giáo một phen vậy, có đồng ý không?

Tiểu Vũ nghe vậy, mắt sáng như sao, đời nào nó bỏ qua một cơ hội tốt như thế này? Lập tức gật đầu đồng ý.

- Vậy được, ta sẽ đưa người đi cùng.

Trần sư huynh nói rồi, phẩy tay một cái, hồ lô ở hông rực sáng, phóng vút ra phía trước mặt rồi từ từ phình ra to lớn lạ thường. Đám đệ tử thấy vậy thì nhau nhẩy lên hồ lô, chen chúc, tranh nhau chỗ ngồi trông rất mất thể diện.

Trần sư huynh thấy vậy trừng mắt, quát lên khiến chúng im thít. Trần sư huynh thò tay nhắc bổng Tiểu Vũ, đặt lên hồ lô, đoạn cũng nhún mình một cái, đã đứng sừng sững nơi phía trước.

Hắn hô lên một tiếng “Đi”, song chỉ trở về phía trước, lập tức hồ lô rung lên nhè nhẹ, cất mình khỏi mặt đất, loáng một cái đã vụt đi như sao băng vạch lên nền trời.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phòng Luyện Đàn

Nền trời phía đông rực lên một khối cầu đỏ au, vừa nhô lên liền bị mây vạch mây vắt ngang qua. Trên cao, không khí trong trẻo và mát mẻ hết sức. Tiểu Vũ bị gió mát hiu hiu thổi, chẳng biết từ lúc nào đã thiếp đi trên thân hồ lô thần.

Nó thấy có tiếng đập nhè nhẹ lên vai, liền uể oải mở mắt. Chợt Tiểu Vũ sững người lại, cơn ngái ngủ biến mất lập tức, nó ngó ra nơi mặt trời đang dần nhô lên. Một cảnh tượng khiến cho máu trong người Tiểu Vũ đông lại. Lần đầu tiên nó ngắm bình minh ở trên không trung. Tiểu Vũ khuôn mặt phấn khích, nhìn ra đằng sau, lũ đệ tử Thánh giáo đang ngáy pho pho tựa hồ như không thèm nhìn cảnh này vậy.

Trần Nam nhìn Tiểu Vũ mỉm cười hỏi:

- Sao hả?
- Đẹp, quá đẹp.
- Hy vọng mi sẽ qua đợt khảo thí này để trở thành đệ tử của Thánh giáo.

Trần Nam vỗ vỗ lên vai Tiểu Vũ, đáng vẻ đầy hy vọng của bậc đàn anh.

- Huynh yên tâm, đệ sẽ trúng tuyển kỳ khảo thí này.

Tiểu Vũ đưa ngón tay cái lên, làm bộ chắc cú.

Nghe vậy, Trấn Nam cười một tiếng sáng khoái. Coi bộ thẳng nhóc này cũng có ý chí. Ban tối, Trấn Nam dùng thuật độn thổ, âm thầm xem xét bọn sư đệ làm ăn ra sao.

Với lũ ma thi cấp thấp, chỉ cần người thường, sử dụng Nhật Quang Kính cũng có thể tiêu diệt. Nhưng với ma thi đã tu hành trăm năm như vừa rồi, trình độ bọn chúng không thể đấu lại. Trấn Nam thấy, thẳng nhóc Tiểu Vũ này chẳng phải là loại nhát chết, trái lại nó còn rất can đảm và ma lanh nữa. Xem chừng nếu nó trúng tuyển, với những yếu tố ấy, không khó để nó có một danh phận trên giang hồ. Mấy năm nay, Thánh giáo mở rộng thế lực, rất cần lớp trẻ có tương lai.

- Nhóc này, mi nói xem vì sao muốn gia nhập Thánh giáo?

Trấn Nam mỉm cười hỏi.

Câu hỏi của Trấn Nam khiến cho Tiểu Vũ bất giác nhớ đến người mẹ điên ở nhà. Sắc mặt thẳng bé lập tức trùng xuống khiến Trấn Nam cảm giác mình vừa nói hớ, liền đó chẳng biết nên phát biểu gì thêm, chỉ ớ ớ trong cổ họng.

Tiểu Vũ thở dài nói:

- Mười mấy năm trước, gia đình đệ bị ma thi tấn công, chết hết cả, chỉ còn lại mỗi hai mẹ con. Mẹ đệ sau đó vì quá sốc nên đã phát điên. Đệ muốn học phép tiên để chữa cho mẹ.

Trấn Nam nghe thế trong lòng chột rung động không thôi. Y khẽ thở dài, nghĩ bụng, thẳng nhóc này quả thực có hiếu với cha mẹ.

Lúc này, bọn đệ tử cũng đã thức giậy cả, chí chóe cãi nhau khiến cho Trấn Nam phát bực phải quát lên.

Thiên thành rực rỡ trong ánh bình minh, dần dần hiện ra trước mắt Tiểu Vũ. Nó há hốc mồm, người nổi đầy gai ốc khi nhìn về phía tòa thành.

Đây đúng là Thiên thành.

Thiên thành như một quả núi khổng lồ bị lộn ngược, toàn bộ mặt phẳng dưới chân núi là tòa thành sừng sững. Còn đỉnh núi thì chĩa xuống phía dưới đất. Có điều, từ phía đỉnh núi đến mặt đất là khoảng mấy trăm trượng. Đúng vậy, đây là một tòa thành biết bay. Tuy nhiên, nó chỉ bập bênh ở một vị trí này suốt cả ngàn năm nay.

Những con đường kết bằng đám dây leo khổng lồ cứ thế vươn lên nối tòa thành với mặt đất. Đối với người phàm mà nói, đến Thiên thành không khác gì leo lên trời. Còn đối với những người tu luyện, việc này dễ như bỡn mà thôi, chỉ cần ngự trên pháp bảo, nháy mắt là đã đến nơi.

Trái với vẻ háo hức của Tiểu Vũ, lũ đệ tử kia chẳng thiết ngắm cảnh, dường như chúng đã quá quen với cảnh này rồi thì phải. Trong đầu chúng, mông lung nghĩ đến hình phạt mà Trấn Nam sẽ dành tặng khi về đến tông đàn.

Chớp mắt, Thiên thành đã ở đằng sau lưng Tiểu Vũ, phía trước mặt nó, một dãy núi hùng vĩ trải ra trước mắt. Từ trên cao, núi này sừng sững, uốn lượn như một con giao long khổng lồ. Trên núi có thác nước ì ầm, hoa cỏ tốt tươi, lại thấy từng đàn chim hạc vô tư lự thả cánh bay về phía xa, thật đúng là chốn bồng lai tiên cảnh.

Hồ lô thần ngọc mình bay lên cao, xuyên vào những đám mây trắng, mờ mịt. Tiểu Vũ cố hít hà bầu không khí trong lành này. Xung quanh nó chỉ toàn là mây trắng. Hồ lô xuyên qua đám mây, đến nơi cao nhất của dãy Thiên Sơn. Tiểu Vũ lại một lần nữa kinh ngạc khi phía dưới là cả một công trình kiến trúc nguy nga, đồ sộ. Nếu so với Bảo Quang tự thì nơi đây bề thế gấp trăm lần.

Phía dưới, những vệt quang ảnh vạch lên nền trời, tạo thành những cái đuôi dài, lấp lánh đủ màu sắc. Đường như là đệ tử Thánh giáo đang ngự pháp bảo, phá không bay đi, quang cảnh nhộn nhịp hết sức. Điều này càng củng cố ý chí quyết gia nhập Thánh giáo của Tiểu Vũ.

Hồ lô lượn vài vòng rồi từ từ hạ xuống một khoảng sân rộng rãi. Nơi đây có vẻ là chỗ ở của các đệ tử.

Phốc...phốc...phốc...

Đám đệ tử nhún mình, nhảy hết xuống đất. Tiểu Vũ ở trên hồ lô, thận trọng nhìn xuống, thoáng chút kinh hãi. Khoảng cách này khoảng mấy trượng, nếu bắt chước lũ kia kiểu gì nó cũng què chân chứ chẳng chơi.

Trần Nam thấy thế, à lên một tiếng đoạn phẩy tay cho hồ lô hạ thấp nhất rồi từ từ thu nhỏ lại. Chiếc hồ lô rung lên rồi thu lại khiến Tiểu Vũ hơi hoang mang. Khi chỉ còn cách mặt đất nửa thân người, nó mới yên tâm nhảy xuống. Vút một cái, hồ lô đã nằm gọn bên hông Trần Nam.

Trần Nam ra hiệu cho bọn đệ tử trở về phòng còn mình thì dắt Tiểu Vũ đi theo một con đường ở cuối sân.

Tiểu Vũ được Trần Nam dắt đi qua mấy cánh cổng được xây bằng đá, lại qua mấy cái hồ nước trong trẻo, mọc đầy hoa trong đó, tỏa hương ngào ngạt. Mây trắng thỉnh thoảng phủ kín không gian, khiến cảnh vật nơi này thêm phần kỳ ảo.

Đi một lúc, Tiểu Vũ cất tiếng hỏi:

- Đại ca, mình đi đâu đây?

Trần Nam nhìn nó cười nói:

- Độ một tháng nữa mới tới kỳ khảo thí. Trong thời gian này ta sẽ bố trí cho đệ một công việc tại luyện đan phòng.

Tiểu Vũ nghe đến luyện đan phòng chột mắt sáng như sao. Nó nghe người ta kể, ở những môn phái tu hành đỉnh cấp như Thánh giáo hay Tam Thanh giáo đều có khu luyện đan. Nơi đây đều tinh luyện những loại linh đan cực phẩm trong thiên hạ, có tác dụng cải tử hoàn sinh, tăng cường thể chất. Thật là quá may mắn đi, Tiểu Vũ nghĩ bụng. Bất giác, trong đầu nó nảy sinh mấy tia ma lạnh. Liệu mình có thể thừa cơ nuốt mấy viên để trở thành tiên nhân không nhỉ?

Nhìn bộ dạng ranh ma của nó, chột Trần Nam cảm thấy bất an liền chau mày hỏi:

- Người đang nghĩ gì vậy?

Tiểu Vũ giật thót mình, mồ hôi túa ra như bị phát giác, vội vàng khua tay, nói vội:

- Không! Không có gì đâu

- Có thật không?

Trần Nam dẫn đo, khép mắt nhìn nó đầy nghi ngờ.

- Thật mà đại ca.

Tiểu Vũ quả quyết.

- Thôi được rồi, mau đi nào.

Trần Nam cảm thấy như mình nghi ngờ quá đà liền thúc nó bước tới.

Qua mấy cái cổng và hồ nước, hai người đã tới phòng luyện đan. Một mùi hương êm dịu, phảng phất trong không gian cùng đám khói mờ ảo.

Phòng luyện đan là một công trình tương đối lớn với duy nhất một cánh cửa ra vào. Trần Nam đẩy cửa bước vào, Tiểu Vũ liền đi theo sau.

Đập vào mắt Tiểu Vũ là một chiếc lò cực lớn được đặt ở giữa căn phòng rộng rãi. Bốn phía xung quanh chiếc lò là bốn con hỏa kỳ lân to như voi đang bị xích vào những cây cột đồng to mấy người ôm.

Lũ hỏa kỳ lân nằm dài trên nền, uể oải ngược mắt nhìn hai người mới vào, tựa như chẳng thèm quan tâm. Chỉ có Tiểu Vũ sững sờ nhìn giống quái thú kia mà suýt nữa sớt ra quần. Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy hỏa kỳ lân. Trước kia, Tiểu Vũ chỉ nghe kể về giống linh thú này trong các câu chuyện truyền miệng. Nghe nói chúng oai phong lẫm liệt, lại được xếp vào tứ linh. Không ngờ, một trong tứ linh lại bị xích như chó vậy. Sự hâm mộ của Tiểu Vũ với kỳ lân giảm đi bảy, tám phần.

- Ô! Ô!

Từ xa truyền tới những tiếng cảm thán không thôi khiến Trần Nam và Tiểu Vũ nhíu mắt nhìn tới.

Sau chiếc lò luyện đan to khủng bố kia, một lão già chậm chậm bước ra. Nhìn lão già này râu tóc bạc phơ như cước, ánh mắt tinh tường, tay chống một chiếc gậy màu đen.

- Ra là Trần Nam!

Lão già lên tiếng, khẽ cười một tiếng.

- Triệu sư thúc!

Trần Nam chấp tay, khẽ cúi người chào. Tiểu Vũ thấy thế cũng lập tức làm theo. Lão già này là Triệu Thống, trưởng quản phòng luyện đan.

- Thăng nhóc này là ai?

Triệu Thống chìa cây gậy về phía Tiểu Vũ, hỏi.

- Hôm trước sư thúc có nói là phòng luyện đan thiếu một chân chạy việc, nay con đem thằng nhóc này đến đây giao cho sư thúc tùy ý sai bảo. Hẳn là Tiểu Vũ, lên Thiên Sơn dự kỳ khảo thí.

Trần Nam nói một tràng, giới thiệu Tiểu Vũ.

Triệu Thống sư thúc nghe vậy ồ à lên mấy tiếng, đoạn vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Tiểu Vũ lại gần.

Tiểu Vũ ngó lên, dò xét thái độ của Trần Nam, thấy vị đại ca kia gật đầu, nó lập tức bước tới.

Triệu Thống nheo mắt nhìn Tiểu Vũ rồi chậm chạp nói:

- Tốt rồi, có thể ở lại đây cùng ta. Lỡ mà kỳ khảo thí bị trượt thì cũng có thể ở đây luyện đan, vẫn là đệ tử của Thánh giáo.

Tiểu Vũ nghe Triệu Thống nói, cơ hồ trống ngực đập liên hồi. Cái gì mà ở lại đây luyện đan? Chẳng phải hẳn đi thí luyện đệ tử để trở thành tiên gia hay sao? Đan dược nghe rất bùi tai nhưng cơ bản những người luyện đan không khác gì thợ hay đại phu cả. Sao có thể thế được. Lập tức Tiểu Vũ quắc mắt:

- Ông già, ta đến đây để học cách trở thành tiên gia chứ không phải là xin một chân chạy việc ở lò luyện đan.

- Nhóc con, chớ nói bừa

Trần Nam thấy thế vội quát lên.

- Giỏi, khẩu khí khá lắm, cứ chờ xem liệu người có vượt qua khảo thí không thì hẵng nói chuyện hơn thua.

Triệu Thống cười lên đầy sáng khoái, vươn tay vỗ vai nó bồm bộp, trong lòng chẳng hề có một tia oán hận nào với những lời ngỗ ngược vừa rồi.

Trần Nam thấy thế, cười cười, đoạn nói:

- Vậy Triệu sư thúc, xin gửi nhờ hăn lại đây ít hôm. Có việc gì cứ sai bảo.

- Được! Được! Phòng luyện đan đang thiếu người.

Triệu Thống gật gù.

Vốn phòng luyện đan này lúc nào cũng thiếu người trầm trọng bởi chẳng đứa đệ tử nào muốn làm những công việc nhàm chán, chẳng có tương lai ở đây cả.

- Vậy Tiểu Vũ, đệ hãy ở đây chăm chỉ làm việc, đợi sang tháng có kỳ khảo thí đệ tử.

- Vâng! Đại ca.

Tiểu Vũ chấp tay, cúi người, chào bái biệt Trần Nam. Xem ra khí số của nó quá tốt rồi. Không cần tốn tiền đi lại liền đến được Thánh giáo. Lại không tốn tiền ăn nghỉ, liền có chỗ dung thân. Kỳ khảo thí này mà không qua được quả thực là đáng tiếc vô cùng.

Bỗng Tiểu Vũ cảm thấy tai mình đau nhói, hóa ra bị lão Triệu Thống kia véo mạnh một cái, đoạn trợn mắt quát:

- Nào! Làm việc thôi. Từ giờ đến ngày khảo thí, ngươi là người của phòng luyện đan. Hằng ngày đều phải dậy sớm cho hỏa kỳ lân ăn. Khi chúng đại tiểu tiện liền phải dọn dẹp vệ sinh ngay, không được chậm trễ.

Tiểu Vũ nghe như sấm động bên tai. Cái công việc này là phải cho bọn hỏa kỳ lân ăn uống rồi dọn cứt của nó sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu

Vũ chợt cười khổ mấy tiếng. Nhưng thôi, cần răng chịu đựng một tháng rồi nó sẽ thoát khỏi nơi chằng ra gì này.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lâm Hạ Vy

Khắp tổng đàn của Thánh giáo trên Thiên Sơn tràn đến một âm thanh chói tai khiến cho Tiểu Vũ cảm thấy khó chịu. Loại âm thanh này, vừa giống tiếng của gà què lại tựa như tiếng heo bị chọc tiết. Màng nhĩ Tiểu Vũ như bị xé ra. Nó vật mình vật mẩy, lấy chiếc gối trùm lại, quyết tâm ngủ tiếp.

Tuy nhiên, cái tiếng kinh dị này càng phát ra to hơn.

- Mẹ kiếp! Loại quái vật gì kêu ghê vậy.

Tiểu Vũ cau có chửi thề một câu, vùng giậy nhăn nhó.

Đây là đêm đầu tiên Tiểu Vũ ngủ lại trên tổng đàn của Thánh giáo. Trên này gió mát hiu hiu, không khí trong lành, quả thực là rất dễ chịu khiến cho Tiểu Vũ nhanh chóng ngủ lúc nào không hay. Cả buổi nó phải học cách cho bọn hòa kỳ lân ăn uống rồi dọn vệ sinh đến phát mệt. Lại được cái lão Triệu Thống chết tiệt kia hờ một tý là vùng gây đánh nó. Tiểu Vũ căm tức vô cùng.

Thế nhưng, vừa đặt lưng xuống được có một lúc, cái tiếng khủng khiếp kia từ đâu truyền tới khiến Tiểu Vũ chẳng thể nào nhắm mắt được. Nó đứng lên, đi ra ngoài xem xét. Khi chiều, lão Triệu Thống dẫn nó đến một gian phòng trong khu luyện đan rồi bảo chọn một chỗ để ở trong thời gian làm việc ở đây.

Khu luyện đan ngoài gian chính dùng để luyện các loại linh đan thì bao quanh là những công trình dành cho đệ tử nghỉ ngơi. Ấy nhưng, chẳng có ma nào ở đây cả bởi bọn đệ tử không đứa nào chịu làm việc ở phòng luyện đan.

Thực ra trước đây cũng có mấy người được Thánh giáo thuê để giúp việc cho Triệu Thống nhưng tất cả đều không chịu được tính khí khó chịu của lão già này. Nghe nói, người giúp việc trước đã uất ức mà chỉ thẳng vào mặt lão mà nói: “Lão già khốn kiếp” rồi bỏ xuống núi, thậm chí quần áo cũng không cần mang theo.

Chỉ mới làm việc ngày đầu, Tiểu Vũ đã muốn một quyền đâm chết lão già hắc ám kia nhưng nó suy nghĩ kỹ, dù sao cũng được ăn uống, nghỉ ngơi miễn phí nên trong lòng hồ quyết tâm cắn răng mà nhịn.

Đã bực mình chuyện ban ngày, đến tối muốn ngủ cũng không xong. Tiểu Vũ tức lỗi cả mắt bèn thức giậy, đi ra ngoài hóng mát, tiện thể tìm hiểu lý do gì lại có tiếng kinh dị như vậy.

Tiểu Vũ vừa bước ra khỏi phòng, lão già Triệu Thống chẳng biết lúc nào đã đứng ngoài sân, nhìn nó.

- Thằng nhóc này, bị thiên âm làm cho không ngủ được có phải không?

“Thiên âm là cái quái gì?” Tiểu Vũ nghĩ ngợi, chợt nhớ đến cái tiếng kêu diếc tai kia thì trong đầu lóe lên nhận thức. Không ngờ, cái thứ âm thanh như gà lợn kêu lại được gọi là thiên âm. Trong lòng Tiểu Vũ khẽ cười một tiếng.

- Sao giờ này lại có...à, thiên âm vậy lão?

- Hiện tại chưa đến giờ đi ngủ của đệ tử Thánh giáo, mọi người phải luyện công phu khuya đến tận nửa đêm. Người cũng tạm coi như đệ tử của bản giáo nên bị ảnh hưởng bởi thiên âm.

Triệu Thống giải thích.

Tiểu Vũ nhăn mặt, ra điều không hiểu. Cái lão già này giải thích chẳng đầu vào đầu, thật tức chết, cái gì mà công phu khuya, cái gì mà đệ tử bản giáo?

Nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó, đích thị là không hiểu mình nói gì, Triệu Thống trừng mắt lên. “Vút...bộp”...Một gậy vung lên rồi hạ xuống, nhắm ngay đầu Tiểu Vũ nện thẳng tay.

Tiểu Vũ ré lên một tiếng, hai tay ôm đầu, ánh mắt căm hờn chiếu tới lão Triệu Thống, toan rút lên thì đã bị chặn họng.

- Nghĩa là tạm thời ngươi là đệ tử Thánh giáo. Thiên âm được làm ra để ngăn chặn các đệ tử lười biếng, chưa đến giờ ngủ mà đã lăn ra, hiểu chưa? Chỉ có mình ngươi nghe thấy tiếng kêu đấy thôi.

Nghe đến đây, Tiểu Vũ có vẻ đã hiểu ra vấn đề, hai tay xoa đầu, gật gù nói: “Ra vậy”.

Lão già Triệu Thống nói xong, quay đít đi tới phòng luyện đan, để lại Tiểu Vũ một mình đứng trước khoảng sân rộng rãi. Nó đứng đó một hồi, hít hà mùi hoa cỏ thơm ngát, tinh khiết trên đỉnh Thiên Sơn rồi chậm chậm bước đi.

Tiểu Vũ xuyên qua mấy cái cánh cổng, men theo con đường lát đá trắng. Màn đêm u tịch tràn đến những tiếng côn trùng kêu rả rích. Qua mấy phòng luyện tập, nó để ý thấy các đệ tử bên trong đều đang quỳ xuống lạy một bức tượng rất lớn rồi đồng loạt xếp bằng, hình như đang luyện khí. Tiểu Vũ mừng tượng sau một tháng nữa nó sẽ trở thành một trong số họ. Cũng giờ này khấu đầu trước bức tượng rồi luyện khí. Tiểu Vũ gật gù, vẫn cứ rảo bước đi.

Một chớp, Tiểu Vũ thấy mình đang ở trong một khu vườn lớn. Trong vườn có một hồ nước lung linh tỏa ra một thứ ánh sáng xanh kỳ ảo, tựa như dưới đáy là những ngọn đèn chiếu lên. Nó lại gần nhìn xuống hồ. Những ánh sáng đó tỏa ra từ toàn bộ các viên đá dưới đáy hồ. Tiểu Vũ há mồm nhìn, chưa bao giờ nó thấy đá có thể phát sáng, đúng là thần tiên.

Tiểu Vũ cứ thế đắm chìm với những thứ ánh sáng kỳ ảo kia, nó nhìn rõ cả khuôn mặt của mình in trên bóng nước. Tâm hồn nó dường như bị cuốn chặt vào thứ ánh sáng ma mị này. Chợt Tiểu Vũ dường như nhận thấy, dưới đáy nước mờ mờ xuất hiện một bóng nữ nhân. Nàng là thủy tiên? Còn đang bị hút hồn bởi hình ảnh hiện ra dưới đáy hồ, Tiểu Vũ liền nghe một tiếng gió rít lên, theo sau đó, nó cảm thấy đầu ong lên như bị ai đập. Một tiếng cộp khiến mắt Tiểu Vũ hoa lên, trăng sao hiện ra lung linh quá thế.

Tiểu Vũ lao đảo, ngã phịch xuống đất, thiếu chút nữa thì lộn cổ xuống hồ rồi.

Nó giật dũ quay ngoắt lên, định há miệng quát lên thì chợt cổ họng như bị đông cứng. Tiểu Vũ trợn tròn đôi mắt, nhìn về phía người ra tay đánh.

- Ơ...ơ!

Tiểu Vũ chỉ ú ớ được mấy câu. Trước mặt nó là một thiếu nữ, tuổi chắc cũng ngang bằng với nó, đang trừng trừng nhìn với ánh mắt dọa nạt. Thiếu nữ này xinh đẹp quá thế, ánh mắt tinh nghịch, môi mọng đỏ như trái táo chín cùng làn da trắng như trứng gà bóc. Trên tay nàng, một cái roi lớn đang chìa về phía Tiểu Vũ. Thấy khuôn mặt đần thối của nó, nàng lại trợn mắt lên, quát:

- Giờ này không ở phòng luyện tập, trốn ra đây ngắm cảnh, tội này không thể tha thứ.

Tiểu Vũ ú ớ chưa kịp mở miệng, nhận ra hình ảnh mơ hồ vừa in bóng nước chính là của thiếu nữ này, liền đó chỉ nghe tiếng vun vút của gậy đánh

xuống. Nó gào mồm lên, ôm đầu chạy ngược về phía con đường. Thiếu nữ này dường như không buông tha nó, cũng co căng đuổi theo, roi quất vun vút vào không khí, tình thế của Tiểu Vũ vô cùng khổ sở.

- Bớ người ta, cứu với...!

Nó gào mồm lên, hốt hải chạy về hướng phòng luyện đan.

- Tên chết tiệt, còn gào mồm lên, ta đánh người.

Thiếu nữ vô cùng hung hãn, quyết tâm không tha cho Tiểu Vũ. Thoáng một cái, Tiểu Vũ đã chạy vút qua mấy cánh cổng, vọt qua mấy phòng luyện tập, miệng không ngừng la hét. Đằng sau, thiếu nữ khuôn mặt hăm hăm, tuy xinh đẹp như tiên nhưng thái độ lúc này rất đáng sợ, vẫn quất roi đánh tới.

Đám đệ tử đang ở trong phòng luyện tập, nghe tiếng kêu gào thảm thiết vội ùa ra xem. Thấy thiếu nữ kia đang đuổi đánh Tiểu Vũ thì đỡ người, không ai bảo ai đều chui tọt vào trong, đóng cửa cài then, xem như chưa nhìn thấy gì.

Tiểu Vũ chạy một lúc, cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cứ thở hồng hộc như trâu nhưng thiếu nữ kia chẳng có vẻ gì là mất sức, đáng vẻ lại như là đang đùa giỡn với nó vậy. Khi Tiểu Vũ chạy chậm, nàng cũng chạy chậm lại, vung roi vun vút quật vào lưng nó.

Con giun xéo mãi cũng quăn, lúc này Tiểu Vũ vừa đau vừa tức bèn dừng hẳn lại, bất ngờ xoay người vung ra sau một cú đấm kèm theo một câu chửi: “Con bà mày!”. Quả đấm tung ra, thiếu nữ đang đà lao tới, chắc chắn lĩnh trọn. Nhưng cú đấm của Tiểu Vũ vung vào hư không, bóng thiếu nữ đằng sau khẽ lướt qua năm đấm.

Hự một tiếng, nàng ta vung một quyền vào bụng Tiểu Vũ khiến hắn rú lên như bị chọc tiết, bắn về sau đến mấy trượng, lăn lóc trên mặt đất.

Tiểu Vũ ôm bụng, nói không nên lời, hai mắt dường như lồi hẳn ra ngoài. Thật là nhục nhã, bị phái nữ hạ thủ vô tình, thật là nhục nhã.

Hắn đã lăn lóc dưới đất, bộ dạng cực kỳ thê thảm rồi nhưng thiếu nữ kia dường như không muốn buông tha. Liên đó lao đến, vung roi quất xuống chan chát. Tiểu Vũ lại rú lên như bị động kinh, tay chân co quắp hết cả vào nhau để bảo vệ cái đầu. Mỗi lần thiếu nữ kia vung roi, đều quất lên mấy tiếng:

- Trốn luyện tập này, trốn luyện tập này, còn dám bật lại này, định đâm ta này.

- Dừng tay!

Khi Tiểu Vũ gần như sắp đứt hơi, từ đâu vang lên một tiếng thét. Thiếu nữ nghe vậy, lập tức dừng lại, hướng mắt lên quan sát.

Từ cách đó không xa, Trần Nam hốt hải chạy tới, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thiếu nữ thấy vậy, thu roi, đứng thẳng người, chờ đợi y.

- Sư muội, sao lại ra tay đánh tên nhóc này.

Trần Nam chạy tới đỡ Tiểu Vũ lên, rồi đưa mắt quan sát. Khắp người Tiểu Vũ, thương tích vô số, quần áo bị roi đánh cho rách cả.

- Tên này trốn ra hồ Lam Quang, không chịu luyện tập, muội mới dạy cho hắn một bài học ai ngờ hắn lại to gan dám vung quyền tấn công lại muội. Vi phạm môn quy, nhất định phải đuổi khỏi Thánh giáo.

Thiếu nữ cong cớn đôi môi xinh, nói một tràng.

Trần Nam nghe xong, thở dài nói:

- Hiếu nhầm rồi, hắn đâu phải đệ tử Thánh giáo, hắn là người làm của phòng luyện đan. Tháng sau hắn mới dự kỳ khảo thí đệ tử.

- Í...!

Thiếu nữ khuôn mặt chột đỏ lựng, vung tay giấu ngay chiếc roi ra sau, thái độ đột ngột thay đổi 180 độ. Ánh mắt nàng nhìn Tiểu Vũ đầy sự hối hận.

Tiểu Vũ mặt mày nhăn nhó, nghe Trấn Nam nói thì có vẻ như cô nương này tưởng hắn là đệ tử lừa dối mà ra tay. Thật oan khuất quá thể. Tiểu Vũ muốn khóc lên nhưng đau quá, nước mắt chẳng chảy ra được. Miệng hắn méo xệch, chẳng hiểu là đang khóc khan hay đau đớn nữa.

- Ta...ta xin lỗi nhà người.

Thiếu nữ lí nhí nói trong miệng, đu đưa thân hình, ra điều cực kỳ ân hận.

Trấn Nam đỡ Tiểu Vũ đứng lên, lắc đầu nhìn về phía thiếu nữ.

Bỗng từ xa, truyền tới một giọng nói trong như chuông ngân:

- Chuyện gì xảy ra mà huyền não hết lên thế? Hạ Vy lại gây chuyện phải không?

Thiếu nữ nghe giọng nói truyền tới, chột thờ dài một tiếng, khẽ lắc lắc đầu ra hiệu với Trấn Nam. Vị sư huynh này nghiêm mắt nhìn khiến cho nàng phải cúi gằm mặt xuống.

Thoáng một cái, bóng nữ nhân từ xa đã tới bên thiếu nữ tên gọi Hạ Vy. Dưới ánh sáng mờ ảo, nữ nhân này đẹp tựa thần tiên. Nàng chính là giáo chủ Thánh giáo, Lâm Hạ Phương. Và thiếu nữ kia, là Lâm Hạ Vy, con gái của nàng.

Hạ Phương nhìn Tiểu Vũ thân thể tả tơi, bất giác trừng mắt nhìn Hạ Vy khiến nàng khẽ cúi gằm mặt xuống, vô cùng hối hận. Hạ Phương không nói, chỉ thở hắt ra một cái rồi nói:

- Trấn Nam, con mau lấy thuốc chữa trị cho thằng nhóc này. Còn Hạ Vy, mau về phòng cho ta. Đạo này con quá quắt lắm rồi có biết không?

Hạ Vy lí nhí vâng dạ, đoạn quay người đi về phía xa. Trước khi đi, nàng quay lại nhìn hắn, khẽ nói:

- Ta không biết, xin lỗi nhé.

Tiểu Vũ nhìn bộ dạng đáng thương của Hạ Vy thì cơn đau đớn tự nhiên biến đi đâu mất, trong lòng tràn lên một nguồn sức mạnh kinh thiên, khiến hắn có thể vững vàng mà đứng lên, mỉm cười nói:

- Không...sao, chỉ là hiểu lầm.

Nói rồi, trời đất xung quanh chợt nhiên tối sầm, Tiểu Vũ ngã lăn xuống ngất xỉu. Trấn Nam nhanh như cắt, đỡ lấy thân hình của hắn, miệng la lên:

- Coi chừng!

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Võ Mộng

Tiểu Vũ nằm bẹp trên giường đã hai ngày. Trận đòn mà Hạ Vy dành tặng cho nó quả thực khiến người ta phải kinh sợ. Thực ra, Hạ Vy tưởng Tiểu Vũ là một đệ tử của Thánh giáo, thân thể đã được trui rèn qua các bài luyện tập nên mới ra tay như thế.

Ai ngờ Tiểu Vũ chưa biết đến đạo thuật, tu hành hay dưỡng thể gì cả. Bỗng dưng ăn một trận đòn do những người tu luyện đánh ra, không chết là may mắn lắm rồi. Nếu là đệ tử của Thánh giáo, mấy roi đó cùng lắm chỉ khiến toàn thân ê ẩm chút xíu.

Tiểu Vũ nằm bẹp trên giường, chột trong đầu mơ màng đến khuôn mặt của Hạ Vy. Chà! Nàng cũng xinh đẹp, khiến người ta rung động quá thể. Nhưng mà thứ con gái chần tinh đó tuyệt nhiên không thể lấy làm vợ. Nếu không có ngày bà chằn này phải quỳ xuống, ngược mặt vào gầm giường mà gọi: “Có ra không thì bảo”. Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ chột thấy vui trong lòng, cười lên ha ha.

“Kẹt...”

Cánh cửa tự nhiên bật mở khiến Tiểu Vũ giật mình, vội quơ tay trùm cái chăn lên, khuôn mặt đang vui vẻ chuyển thành nhăn nhó, miệng rên hừ hừ hừ.

Lão già Triệu Tổng chống cây gậy bước vào, ánh mắt nhìn Tiểu Vũ với thái độ khinh khỉnh. Tiểu Vũ thấy vậy, càng rên to hơn.

“Vút...bốp”Một gậy xuất ra từ tay lão già Triệu Vũ khiến Tiểu Vũ hoảng hốt vùng lên né tránh. Thân thủ nhanh nhẹn vô cùng, chớp mắt đã thấy đứng dưới đất, cách xa lão mấy trượng.

-Người còn làm biếng, ta đánh chết.

Lão già Triệu Tổng gầm lên, chĩa gậy chỉ vào mặt Tiểu Vũ.

Khuôn mặt Tiểu Vũ nhả nhó hết sức, gãi gãi đầu, chẳng biết nói gì.

-Người bị thương, đã được ta cho uống Bồi Thể linh đơn, cơ bản đã phục hồi ngay. Lại còn giả vờ đau đớn nằm đây trốn việc

Triệu Tổng lông mày co rúm, đôi mắt trợn ngược quát tháo ầm ỹ. Tiểu Vũ khuôn mặt méo mó, đứng thu lu trong góc phòng, mặt cúi gằm xuống chịu trận mắng chửi.

...

Mùi xú uế bốc lên khiến Tiểu Vũ muốn phát nôn ọe. Cái bọn hỏa kỳ lân này, oai phong lắm liệt, là một trong tứ linh mà ăn uống như lợn, đại tiện ra bốc mùi kinh hoàng.

-Mẹ kiếp, lân với chả phượng, thối quá thể!

Tiểu Vũ chửi bậy một câu, đoạn lấy mảnh vải, bịt miệng rồi dọn dẹp vệ sinh. Lũ hỏa kỳ lân thỉnh thoảng quay ra nhìn nó, nghe răng ra kêu lên gừ gừ. Lúc đầu, Tiểu Vũ khá sợ những con kỳ lân to tướng khi được giao công việc này nhưng được lão Triệu Tổng bày cho cách là nó thấy bọn sinh vật này chẳng khác gì trâu hay bò cả.

Dọn dẹp sạch sẽ, Tiểu Vũ dắt mấy con hỏa kỳ lân vào trong luyện đan đường, buộc chúng vào những cây cột đồng. Cứ mỗi canh giờ trôi qua, bọn kỳ lân tự động phun lửa vào lò để luyện linh đan. Cái lò to dùng này, cần

đến 4 con hỏa kỳ lân tiếp lửa. Từ thời điểm xuất hiện luyện đan đường, ngọn lửa ở đây chưa bao giờ tắt cả.

Xong xuôi đầu đấy, Tiểu Vũ kê một chiếc ghế nhỏ ra cửa ngòi ngắm mây trời.

Tiểu Vũ đang mơ mơ màng màng nhìn mây núi ngoài kia, phía sau đã bước tới một bóng người khiến y giật mình ngoái lại. Là Hạ Vy.

Hạ Vy vận y phục đỏ rực như bông hoa hồng buổi sớm, mái tóc đen nhánh, mượt mà buông xuống đôi vai thon. Làn da trắng ngần cùng ánh mắt trong trẻo hướng xuống phía Tiểu Vũ đang ngồi.

-Người khỏi hẳn rồi à?

Hạ Vy mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, cất tiếng hỏi, thái độ như muốn chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra.

Tiểu Vũ thấy người đẹp hỏi han, toàn thân như có lửa đốt, hành vi lúng túng vội đứng lên, lắp bắp nói:

-A..ơ...ta...khỏi rồi! Không sao cả.

-Vậy ta yên tâm rồi.

Hạ Vy cười tí mắt khiến trong lòng Tiểu Vũ chợt có những cơn sóng ào ạt nổi lên. Trông bộ dạng của hắn lúc này thực sự khiến người ta phải buồn cười. Rốt cục người xưa cũng nói đúng, phụ nữ đẹp luôn được tha thứ mọi lỗi lầm. Mới mấy hôm trước, Tiểu Vũ còn bị nàng đánh cho thừa sống thiếu chết thể mà hôm nay, hắn đứng trước mặt nàng, lắp ba lắp bắp.

Hạ Vy tiến ra sân, Tiểu Vũ như có một lực hút mãnh liệt, cũng vô thức đi theo sau. Đến sát hàng lan can bằng đá trắng, Hạ Vy dừng lại, đưa mắt ra xa ngắm nhìn mây trời. Tiểu Vũ chậm chạp đến bên, cũng chẳng biết nói gì

thêm bèn đứng ngắm cảnh, trong lòng không ngớt hồi hộp. Đây là lần đầu tiên nó đứng cạnh một thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Lúc trước ở nhà, chỉ toàn bọn trẻ con quê mùa, đen đúa. Đứa xinh xắn nhất trong tâm trí Tiểu Vũ hình như một bên lỗ mũi còn thò lò ra dòng nước xanh lè. Nghĩ đến đây không khỏi cảm than. Đúng là ra ngoài mới thấy thiên hạ rộng lớn, gái đẹp vô số.

-Ta hy vọng người sẽ được nhận vào Thánh giáo.

Hạ Vy mỉm cười nói.

Thực sự thì Hạ Vy rất ấn tượng với thằng nhóc Tiểu Vũ. Lý do thì chẳng phải là hấn đẹp trai cao to hay tu vi đỉnh cấp hoặc mầm non tu tuyện đại đạo gì cả. Cái mà Hạ Vy ấn tượng đó chính là hấn dám một quyền đánh lại nàng. Vốn Hạ Vy là con gái duy nhất của giáo chủ Thánh giáo, từ nhỏ được nuông chiều quá mức nên nàng trở nên hung hăng, tuy vẫn ngoan ngoãn nghe lời các vị trưởng bối nhưng đối với bọn đệ tử, tuyệt nhiên Hạ Vy trở thành một hung thần. Chỉ cần trái ý là Hạ Vy có thể xuống tay trừng phạt tức khắc. Thế nên, khi Tiểu Vũ vừa chạy vừa hô hoán, đám đệ tử ngó ra, thấy Hạ Vy là người rượt đuổi thì không ai bảo ai đều chui tọt vào trong, chẳng muốn quan sát cuộc xích mích này.

Thế nhưng, Tiểu Vũ lại ăn ngay con tướng bở. Nó nghĩ rằng Hạ Vy dường như có tình ý với mình nên mới quan tâm như vậy.

-Gia nhập Thánh giáo phải trải qua những bài thi gì?

Tiểu Vũ chột cật tiếng hỏi.

Hạ Vy ngó người một lúc, cũng không hiểu việc khảo thí sẽ diễn ra như thế nào bởi nàng đã bao giờ tham gia đâu. Từ nhỏ, Hạ Vy đã hưởng một chế độ chăm sóc đặc biệt từ các trưởng lão, cao thủ của Thánh giáo, cơ bản không biết những thủ tục này. Nghĩ một lúc, Hạ Vy lắc đầu nói:

-Ta không biết.

-Vậy người làm sao mà được vào Thánh giáo?

Tiểu Vũ chờ ra, hỏi.

-Mẹ ta là giáo chủ của Thánh giáo mà

Hạ Vy mỉm cười trả lời.

“Ồ!”. Tiểu Vũ giật mình kinh ngạc, hóa ra nữ nhân xinh đẹp như tiên hôm rồi quát mắng Tiểu Vy là giáo chủ của Thánh giáo, Lâm Hạ Phương, người mà trong đầu hẳn cứ nghĩ là một bà già lụ khụ sắp chết. Tiểu Vũ không ngờ, người ra tay đánh nó lại là thánh nữ của Thánh giáo. Đúng là ông trời chiếu cố mà, được thánh nữ của môn phái số một Nam Thiên Bội Châu để ý. Sau này chỉ cần đối xử tử tế với nàng, làm một ông chồng tốt thì mọi của cải, quyền lực ở trên đời này kiểu gì cũng đến tay. Tiểu Vũ nghĩ tới đây, trong lòng vui sướng vô cùng, bất giác phọt ra một tiếng cười khiến Hạ Vy quay lại, nheo mắt hỏi:

-Người cười gì?

Tiểu Vũ mặt mày đỏ găng, xua xua tay:

-Không...không có gì đâu.

-Ta không biết khảo thí nhưng Triệu Tổng sư bá biết, người đi hỏi ông ấy xem.

Hạ Vy nhắc tới lão già Triệu Tổng bất giác khiến Tiểu Vũ thở dài trong lòng. Cái lão già đó, hỏi han mấy câu có khi lại bị phang mấy gậy.

-Thôi, ta phải đi luyện công, hẹn người khi khác nhé. Người không sao là tốt rồi. Chúc người khảo thí thành công.

Hạ Vy nói rồi, phẩy tay một cái rồi nhún người phóng lên cao. Tiểu Vũ chỉ nghe một tiếng “xoeng”, liền đó thanh quang trỗi lên lóa mắt, một thanh

kiếm xanh biếc như nước hồ thu từ đâu hiện ra trước mặt. Kia chẳng phải Thủy Long Tiên Kiếm, pháp bảo nổi tiếng thiên hạ của Tiêu Phong Điệp năm xưa hay sao? Thân ảnh Hạ Vy nhẹ nhàng đáp lên thần kiếm. Nàng nhìn hẳn, mỉm cười rồi phóng vút đi như một tia chớp.

Tiểu Vũ mồm há hốc, mắt trợn trừng trừng nhìn đạo thanh quang phá không bay đi, trong lòng không thốt nên nổi một lời. Đúng là thần tiên giáng trần chứ chẳng phải người phàm. Hạ Vy mới có mười lăm, mười sáu tuổi đã có thể ngự kiếm phi hành, quả thực là một bậc kỳ tài. Có điều những chuyện này căn bản Tiểu Vũ không hiểu.

....

Thăm thoát thời gian Tiểu Vũ ở trên Thánh giáo cũng đã gần một tháng. Sau cuộc gặp gỡ với Hạ Vy, hẳn cứ dọn dẹp xong là lại mang ghế ra ngoài cửa ngồi ngắm. Nhưng mãi chẳng thấy nàng đến, Tiểu Vũ chỉ biết thở dài chán nản.

Nhìn bộ dạng nó, lão Triệu Tổng liền biết ngay đã tương tư Hạ Vy. Lão chỉ lắc đầu nhìn theo nó rồi chống gậy đi vào trong, chẳng nói lời nào.

Tiểu Vũ suốt một thời gian tự huyễn hoặc mình rằng do nàng bận bịu việc luyện công hay phải xuống núi trừ tà ma như bọn đệ tử mà nó gặp nên không có thời gian đến đây. Khi nào nàng thu xếp được công việc, nhất định sẽ ra trò chuyện với Tiểu Vũ. Mãi cứ thế ngày qua ngày, Tiểu Vũ cũng qua được cơn say nắng mang tên Hạ Vy. .

Đêm trước kỳ khảo thí.

Tiểu Vũ trong lòng lo lắng không thôi. Cứ đặt lưng xuống giường là lại trằn trọc không ngủ được. Nó đứng lên, xỏ dép đi về phía phòng luyện đan. Nó mở cánh cửa, nhẹ nhàng lách vào. Bốn con kỳ lân nằm ngủ ngon lành, thỉnh thoảng gừ gừ lên mấy tiếng như gập ác mộng. Bọn kỳ lân này đã quen với Tiểu Vũ.

-Người lo lắng cho ngày mai phải không?

Giọng Triệu Tống vang lên khiến Tiểu Vũ giật mình. Nó dụi mắt, nhìn tới. Lão già hắc ám kia đang ngồi bên cạnh lò luyện đan.

-Vâng!

Tiểu Vũ trả lời rồi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh.

-Ngày mai là khảo thí đệ tử, hy vọng người sẽ được chọn. Còn không thì có thể quay về đây cùng ta luyện đan. Ta sẽ truyền hết bí kíp cả đời cho người.

Triệu Tống nói.

Tiểu Vũ thoáng giật mình. Bí kíp luyện đan là một điều phải được giữ kín như bưng, không được tiết lộ. Những bậc cao thủ luyện đan lựa chọn đệ tử rất nghiêm ngặt. Nó chỉ mới làm ở đây được một tháng mà lão già hắc ám này đã muốn truyền lại bí kíp rồi. Điều này là sao?

Nghĩ rồi, Tiểu Vũ cất tiếng hỏi:

-Sao lão lại chọn ta để truyền nghề?

Triệu Tống ngẩng lên nhìn, đột nhiên phá lên cười sảng khoái khiến mấy con kỳ lân giật mình, ngóc đầu lên quan sát. Thấy không có gì, chúng lại ưỡn oải ngả đầu xuống, ngáy pho pho.

-Người biết vì sao ta lại chọn người không?

Lão hỏi, ánh mắt nhìn nó như thấy bảo vật quý hiếm.

Tiểu Vũ không hiểu, lắc lắc đầu.

-Suốt một tháng người làm việc rất chăm chỉ. Cho dù ta có đối xử hà khắc như thế nào cũng không một lời oán thán hay có ý định phản kháng.

Triệu Tổng giải thích.

Nghe đến đây, trong lòng Tiểu Vũ cười khố: “Lão già hắc ám, ta chỉ muốn đập chết lão thôi. Nhưng vì đại cục trước mắt, ta mới nhẫn nhịn như vậy, không ngờ lại có ấn tượng sâu đậm như vậy”.

-Luyện đan là một công việc cần tính nhẫn nại và không hấp tấp. Người như vậy, ta tin là sẽ trở thành một bậc đại cao thủ về luyện đan được. Có thể chế ra những viên linh đan giúp người ta tăng cường sức mạnh, biến yếu thành khỏe, biến gầy thành ốm, biến điên khùng trở nên bình thường...

-Có thể biến người điên khùng trở nên bình thường?

Đột nhiên ánh mắt Tiểu Vũ sáng như sao, mặc kệ lão Triệu Tổng đang thao thao bất tuyệt, nó lập tức nhảy vào chặn họng bằng một câu hỏi.

Triệu Tổng nheo mắt nhìn Tiểu Vũ, thái độ hết sức khó hiểu, đoạn chậm rãi gật đầu nói:

-Được chứ sao không? Đó là loại đan dược có tên Thiên Tâm Đan. Người điên khùng uống nó vào, lập tức trở nên minh mẫn, sức mạnh ý chí cải thiện rõ rệt. Tuy nhiên nó là đan dược thuộc về bồi bổ não bộ nên cách luyện rất khó và cũng vô cùng quý giá. Hiện trong lò đang có hai viên Thiên Tâm Đan, ta đã luyện gần 40 năm rồi.

Tiểu Vũ lông tóc dựng ngược khi nghe Triệu Tổng nói đến thời gian luyện nên Thiên Tâm Đan. Nói vậy là không thể mở mồm xin xỏ cho mẹ một viên được rồi. Tiểu Vũ chột thờ dài một tiếng.

-Người sao vậy?

Triệu Tổng cảm thấy khó hiểu với thằng nhóc này, bèn cất tiếng hỏi.

-Không sao đâu lão. Mà lão có biết khảo thí sẽ diễn ra như thế nào không?

-Ồ! Sao lại không? Các đệ tử sẽ được dẫn vào một căn phòng gọi là Khảo Thế. Nơi đây chứa linh khí đất trời, có thể đưa ra câu trả lời liệu thí sinh đủ tư chất để trở thành đệ tử Thánh giáo hay không. Môn phái ta hàng ngàn năm nay đều sử dụng phương pháp này. Người đừng tin bọn thuật sỹ giang hồ nói rằng dùng mắt thường là đánh giá được.

Tiểu Vũ gật gù, hóa ra là vậy.

-Thôi, giờ cũng muộn rồi, hãy nghỉ ngơi đi, mai còn tham gia kỳ khảo thí.

Triệu Tổng vỗ nhẹ lên vai nó, giục đi ngủ. Tiểu Vũ bất giác cảm thấy quý lão già này. Nó đứng lên, đi ra đến cửa thì tự nhiên ngoảnh lại hỏi:

-Cái viên Thiên Tâm Đan gì đó, trông ra sao hả lão?

Triệu Tổng ngó người trước câu hỏi đó, nhưng cũng chau mày trả lời:

-Màu vàng, mà người cần biết làm gì?

Tiểu Vũ lắc lắc đầu nói:

-Không, không có gì, chỉ hỏi để biết thôi.

-Nhớ nhé, nếu trượt thì đến đây, ta sẽ nhận làm đệ tử. Phòng luyện đan về sau giao hết cho người.

Mỉm cười gật đầu, Tiểu Vũ lách qua cánh cửa, tiến về phía phòng nghỉ, trong lòng lo lắng không ngừng.

.....

Sáng sớm, những đám mây trôi qua đỉnh Thiên Vân, ôm ấp lấy tổng đàn của Thánh giáo, khiến cho khung cảnh nơi đây cứ mờ mờ ảo ảo tựa chốn thần tiên.

Từ tối hôm qua, những đoàn người rong rã kéo lên Thánh giáo đông như đi hội. Ai ai cũng muốn con em mình hoặc bản thân trở thành đệ tử của môn phái này.

Người ở khắp nơi khiến cho đại sảnh của Thánh giáo cứ như có lễ hội gì rất lớn. Các đệ tử Thánh giáo chia nhau quản lý các khu vực, tránh cho đám người di chuyển lung tung.

Tiểu Vũ thức từ sớm, chọn bộ quần áo đẹp nhất để mặc rồi tự tin bước về phía địa điểm khảo thí. Nó ở trên này cũng đã một tháng, cơ bản cũng quen mặt với mấy vị đệ tử được giao phó canh gác. Đi đến đâu, nó cũng mỉm cười cúi chào. Đám đệ tử này thấy Tiểu Vũ đều chúc nó may mắn.

Khoảng sân rộng rãi tràn ngập người. Thôi thì đủ loại màu sắc quần áo. Tiếng gọi nhau ý ới vang lên điếc cả tai. Tiểu Vũ len lỏi trong đám người, bất giác nhớ lại thời điểm còn hành nghề móc túi trên Bảo Quang tự. Nếu trên đó cũng đông thế này thì có phải là đã giàu to rồi không. Nghĩ đến đây, nó lắc đầu cười một mình.

Tiểu Vũ nhanh chóng tiến lại bàn ghi danh. Vì có chút quen biết nên Tiểu Vũ chẳng phải xếp hàng mà được một vị giám sát dẫn thẳng vào bên trong.

-Chúc người may mắn nhé.

Trần Nam từ đằng sau, vỗ vai nó.

-Cảm ơn đại ca, hy vọng có thể gọi một tiếng sư huynh.

Tiểu Vũ chấp tay cúi chào rồi quay người tiến vào trong.

Phía bên trong, một căn phòng bằng đá rất lớn hiện ra trước mặt. Có bốn vị giám sát đứng ở cửa phòng.

-Văn Tiểu Vũ, hãy chuẩn bị.

Một vị giám sát nhìn nó, thông báo.

Tiểu Vũ gật nhẹ đầu.

Cánh cửa đá từ từ mở ra, một thiếu niên mi thanh mục túc, khuôn mặt rạng ngời, phóng vọt ra ngoài hô lớn:

-Được nhận rồi.

Lập tức, các vị giám sát mỉm cười chúc mừng thiếu niên này. Tiểu Vũ nhìn thấy thế, trong lòng thốt nhiên lo lắng không ngừng.

-Tiểu Vũ vào đi.

Một vị giám sát ở gần cửa vẫy tay gọi nó.

Tiểu Vũ nhịp tim đập mạnh, nhẹ nhàng bước tới cánh cửa rồi lách người vào.

Bên trong rộng lớn và vô cùng mát mẻ. Phía cuối phòng, nó thấy đặt một chiếc bàn lớn. Có 3 vị đang ngồi đó. Người ngồi chính giữa, chính là nữ nhân xinh đẹp mà nó gặp trước đây, Lâm Hạ Phương. Bà ta vận một bộ quần áo màu xanh, phong thái tỏa ra đúng là bậc minh chủ đứng trên triệu người. Ngồi ở hai bên, Tiểu Vũ đoán chắc chắn là trưởng lão hoặc phó giáo chủ, thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Trước mặt bọn họ, một vòng tròn lớn dường như được điêu khắc vào sàn đá, có những hình thù kỳ quái mà Tiểu Vũ không hiểu là gì. Có bốn cây cột

ở bốn góc vòng tròn. Mỗi cây cột lại một màu khác nhau.

-Văn Tiểu Vũ, người trấn An Thái.

Người ngồi bên phải Lâm Hạ Phương gọi tên.

-Dạ!

Tiểu Vũ đáp lại.

-Người mau đứng vào giữa vòng tròn này.

Vị kia tiếp tục ra lệnh.

Tiểu Vũ run rẩy bước vào chính giữa vòng tròn. Tất cả ba vị kia đều hướng sự chú ý vào nó.

-Bắt đầu đi.

Lâm Hạ Phương gật đầu.

Lời nói vừa dứt, bốn cây cột đột nhiên từ từ sáng rực rồi bất ngờ phóng vào người Tiểu Vũ 4 đạo quang mang kinh người. Cả thân thể Tiểu Vũ như bị điện giật, chỉ kịp á lên một tiếng rồi đột ngột chìm vào một trạng thái vô thức.

Trong trạng thái này, những hình ảnh lóe lên trong đầu Tiểu Vũ. Tiếng chuông chùa thanh tịnh ở đâu vang đến. Những vị tăng nhân đang xếp thành một hàng dài. Những khuôn mặt ma quỷ từ đâu xuất hiện. Chữ “vạn” nhà phật sáng rực rỡ bay lượn khắp nơi. Tiếng tụng kinh, gõ mõ, tiếng người huyền ảo. Rồi đột ngột, hình ảnh một thanh cự kiếm khổng lồ xuất hiện trên bầu trời. Một bánh xe pháp luân cũng to lớn không kém đang cự nhau với thanh kiếm. Chỉ thấy vòng pháp luân kia đột ngột quay ngược chiều, trí óc Tiểu Vũ nhòe đi...chỉ còn lại tiếng gọi xa xăm, tên của một ai đó....

Cánh cửa đá từ từ mở ra, Tiểu Vũ khuôn mặt thất thần, bước ra ngoài. Những nhịp chân của nó nặng tựa đeo đá. Trấn Nam ở ngoài, thấy bóng nó liền chạy tới.

-Người sao rồi.

Tiểu Vũ ngược khuôn mặt trắng bệch lên phía Trấn Nam, nói như muốn khóc:

-Đệ...đệ trượt rồi đại ca ạ.

Trấn Nam khẽ nheo mắt, nhìn vào bên trong, lòng bồi hồi khó tả. Liệu có gì sai sót hay không?

Vị giám sát bước tới chỗ Trấn Nam, lắc lắc đầu, nói nhẹ:

-Thông tin từ tứ đại linh thạch cho thấy, Tiểu Vũ kinh mạch bình thường, thậm chí rất yếu. Nhưng quan trọng là đan điền không thể tụ khí. Ta rất tiếc.

Tiểu Vũ như người mất hồn, bước chân liêu xiêu đi về phía phòng luyện đan. Ánh mặt trời trên cao khô khan trải xuống in bóng nó cô liêu. Trời không một gợn mây, vài vệt sáng của pháp bảo rạch qua thỉnh không như xát muối vào tâm hồn đang tan nát của Tiểu Vũ.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Về Thôi

Lão Triệu Tổng nhìn thẳng nhóc Tiểu Vũ nằm bẹp trên giường mà khuôn mặt lại xuất hiện mấy nếp vui vẻ. Tốt quá, rốt cục trời cũng thương lão, sai xuống một thằng đệ tử ưng ý.

Giả vờ làm một khuôn mặt sầu thảm, Triệu Tổng cất giọng an ủi:

- Tiểu tử đừng có lo, người không qua được khảo thí thì ở đây luyện đan với ta. Nói như thế nào nhỉ, chúng ta ở đằng sau hỗ trợ cho Thánh giáo, vị trí cũng hết sức quan trọng đó.

Tiểu Vũ quay lưng với lão Triệu Tổng, khuôn mặt ủ dột, chẳng nói được gì. Mọi hy vọng bao nhiêu lâu nay giờ thành công cốc hết cả. Thời gian, công sức, thậm chí cả đồ máu. Tâm trạng Tiểu Vũ lúc này vô cùng chán nản. Lão già Triệu Tổng cứ ở bên cạnh léo nhéo nhưng chẳng một lời nào lọt được vào tai nó.

An ủi chán chê, lão Triệu Tổng không thấy thẳng nhóc nhúc nhích thì tự huyễn hoặc mình rằng nó đang sang chấn tâm lý sau kết quả khảo thí vừa rồi thì đành lẳng lặng mà quay đi ra ngoài.

Lão Triệu Tổng vừa khép cửa, tiếng dép loẹt quẹt dần tắt khỏi hành lang, Tiểu Vũ liền đó ngồi lên, ánh mắt có chút gian xảo ngó ra.

Chừng tàn nửa nén nhang, Tiểu Vũ tụt xuống giường, xỏ dép, nhẹ nhàng mở cửa. Mắt nó hé ra ngoài dò xét.

Bên ngoài chỉ có tiếng chim líu lo, không gian thanh cảnh phiêu bồng, một bóng người cũng không có. Tiểu Vũ nhẹ nhẹ lách người qua khe cửa, thận trọng bước đi trên hành lang. Giờ này nó biết, lão già Triệu Tổng đang chìm vào giấc ngủ trưa.

Tiểu Vũ đi nhẹ như mèo, ánh mắt lảo liên đảo khắp tứ phía. Mặc dù ở cái khu luyện đan này chẳng có ma nào cả nhưng nó vẫn thận trọng hết sức.

Nó khẽ khàng đẩy cánh cửa phòng luyện đan ra nhẹ hết mức có thể. Tiếng cửa “kẹt...kẹt...kẹt” vang lên. Tiểu Vũ khuôn mặt nhăn tít, dừng cả lại nghe ngóng. Một chốc trôi qua, không có bất cứ tiếng động nào cả nó mới rón rén bước tới lò luyện đan.

Ánh mắt Tiểu Vũ lấp lóe kim quang, bên trong bùng bùng in hình lò luyện đan đang phả lửa bùng bùng. Nó thận trọng đi quanh.

“Rống”...

Một tiếng rống phát ra khẽ bên tai Tiểu Vũ khiến lông tóc nó dựng đứng, ánh mắt trợn ngược. Tim như ngừng đập, khắp người gai ốc nổi lên cuồn cuộn. Một giây sau, nó khẽ quay lại, hóa ra con hỏa kỳ lân đang ngủ trưa thì trở mình. Hỏa kỳ lân ti hí đôi mắt, nhìn Tiểu Vũ rồi nhắm tịt lại, tỏ vẻ chẳng quan tâm.

Tiểu Vũ thở phào một cái, rón rén đi đến lò luyện. Nó xỏ một đôi găng tay dày cộp vào rồi khai mở cửa lò thứ nhất, kéo ra một khay.

Chiếc khay kéo ra, cuộn theo đám lửa đang cháy phùng phùng, Tiểu Vũ thấy hơi nóng phả vào mặt, khô rát. Nó đảo mắt nhìn qua, trong khay có mười viên linh đan rực đỏ như lửa. Không phải!

Tiểu Vũ đẩy khay vào, tiếp tục mở ra cửa lò thứ hai, lôi ra một khay khác. Bên trong là mười viên đơn xanh biếc như nước. Nó thở dài, đẩy khay vào, đóng cửa lò.

Lò luyện trong phòng có hình dáng như một chiếc đỉnh có nắp đậy, xung quanh là 10 cửa, mỗi cửa có thể luyện tối đa 10 viên linh đơn. Tiểu Vũ khai mở đến 8 cửa, rốt cục vẫn không tìm thấy thứ mà nó tìm kiếm.

Cửa thứ 9 mở ra, Tiểu Vũ ngao ngán lắc đầu. Lúc này, mồ hôi nó túa ra như tắm, làn da đỏ rực như con tôm luộc.

Tiểu Vũ khấp khởi vui mừng nhìn đến cửa thứ 10. Chắc chắn thứ nó tìm kiếm đang ở đây.

Xoạt...Tiếng cửa lò khai mở, lửa từ trong ào ào phun ra miệng lò, nóng rất. Tiểu Vũ thò đôi tay đã đeo găng bảo hộ vào. Đôi găng bảo hộ nó đang đeo, được làm từ da kỳ lân nên hoàn toàn miễn nhiễm với lửa nóng.

Ánh mắt Tiểu Vũ sáng lấp lánh, hai viên đơn màu vàng chói lọi đang tỏa kim quang trong chiếc khay. Đây, đích thị là Thiên Tâm Đơn mà lão Triệu Thống nhắc tới.

Ngay lúc này, trời đất trước mắt Tiểu Vũ sầm tối, một luồng sát khí phả vào gáy nó kèm theo một tiếng “bốp” khô khốc. Tiểu Vũ như cảm thấy răng cắn vào lưỡi, thoáng chốc trời đất đen sì, bạch quang không ngừng chớp chớp như sao băng trong đầu.

Tiểu Vũ lão đảo, tý nữa ngã nhào vào lò luyện đan thì một bàn tay khô khốc thò ra, kéo nó lại. Một tiếng gầm vang khiến lũ hỏa kỳ lân giật mình tỉnh giấc, bàng hoàng khẽ lùi lại, ư ử kêu như chó.

-Thằng khốn nạn! Tính ăn cắp Thiên Tâm Đơn phải không? Từ khi mày hỏi nó màu gì là ta biết rồi.

Lão Triệu Thống, một tay tóm lấy Tiểu Vũ, một tay vung cây gậy trong tay, hình dáng như chiến thần khát máu, cứ vun vút bổ tới. Tiểu Vũ ăn nguyên gậy vào đầu lâu, cơ bản đã tiến vào trạng thái lơ mơ, chỉ nghe nheo

nhéo tiếng chửi vang lên bên tai, cùng với đó là thấy thân thể nhói đau, đích thực là do gậy gỗ đập vào.

Một chập, Tiểu Vũ cũng tỉnh lại, khuôn mặt trì độn nhìn lên lão Triệu Tổng. Khuôn mặt lão giờ đây rất khó coi. Đôi chân mày nhíu lại, hai con mắt như dao găm phóng tới, lão rít lên:

-Thằng mất dạy, nói xem vì sao ăn cắp linh đơn?

Tiểu Vũ bị bắt quả tang định ăn trộm linh đơn thì cảm thấy nhục nhã ê chề không để đâu cho hết. Khi sáng, mọi hy vọng về việc được gia nhập Thánh giáo đã tắt lịm. Nó tính rằng sẽ trộm viên linh đan hệ trí não, đem về cho mẹ bồi bổ, không ngờ bị phát giác. Tiểu Vũ thực sự muốn cắn lưỡi tự vẫn ngay lúc này.

Hàm răng Tiểu Vũ bám chặt vào môi như muốn tóe máu đỏ, cơ thể run run lên không ngừng. Cho dù nó đã quen nhiều với cảnh bị người ta bắt khi đi móc túi nhưng cơ bản là đều chạy được. Lần này, có vẻ như nó đã bị phục kích. Tiểu Vũ chẳng biết nói gì với lão Triệu Tổng cả bởi đơn giản, người ta đâu có tin đứa ăn cắp. Cho dù nó có kể ra chuyện người mẹ bị điên thì liệu lão có tin hay không?

-Thằng nhóc gan lì, còn không nói?

Lão Triệu Tổng vung gậy lên cao, tính phang xuống một đường thì từ cửa truyền tới một âm thanh

-Sư thúc dừng tay!

Cả Tiểu Vũ và lão Triệu Tổng đều giật mình nhìn ra. Bên ngoài cửa, Trấn Nam vội vã chạy tới, khuôn mặt lo lắng.

-Sư thúc! Tên tiểu tử này quả thực có nổi khố.

-Khổ gì?

Lão Triệu Tổng trợn trừng đôi mắt.

-Là hấn đánh cắp linh đơn cho mẹ chữa bệnh.

Trần Nam lắc đầu, thở ra một tiếng, thanh âm ẩn chứa sự thương xót vô cùng.

Lão Triệu Tổng nghe rồi chờ người. Cây gậy chậm chậm hạ xuống đất.

-Gia đình tiểu tử này là nạn nhân của ma thi trong thảm họa tại Bảo Quang tự hơn 15 năm trước. Mọi người đều bị sát hại hết, chỉ còn hai mẹ con hấn. Mẹ hấn ngay từ lúc đó đã phát điên.

Trần Nam đứng trước mặt lão Triệu Tổng, nói ra một tràng đầy u uất.

Tiểu Vũ ánh mắt chờ đẫn nhìn xuống, trí óc lúc này mờ mịt như mây. Rốt cục cũng có người nói ra lý do nhưng tại sao nó lại cảm thấy đau đớn và oan khuất như thế? Từ nhỏ tới lớn, Tiểu Vũ trở thành trộm cắp cũng chỉ vì một lý do duy nhất: Chạy chữa cho mẹ.

Nghĩ tới đây, một dòng nước mắt chảy xuống trên gương mặt nó. Vì sao cuộc đời lại cay độc đến như thế? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà.

Tiểu Vũ cắn chặt hàm răng vào môi, quyết ngăn dòng nước mắt đang chảy xuống lỗ chân. Một giọt máu căng lên từ môi, phọt ra ngoài như có một lực đẩy.

-Tiểu Vũ!

Trần Nam lập tức đỡ nó lên. Khuôn mặt nó giờ đây méo mó quá thế. Tiểu Vũ cười khổ nhìn Trần Nam, khe khẽ nói:

-Đại ca, không sao đâu, cảm ơn ca.

Lão Triệu Tổng chờ người không biết phải xử trí thế nào. Khi nghe nó hỏi về màu sắc viên đơn, lão đã có dự cảm không hay về chuyện này. Đúng như lão nghĩ, rốt cục thằng nhóc này cũng ra tay ăn trộm viên đan. Nhưng lão hoàn toàn không biết nó hành động như vậy là vì muốn cứu mẹ nên tức giận mà trút xuống đầu nó mấy gậy. Giờ đây, tràn ngập trong óc lão Triệu Tổng là những cảm giác hối hận.

Hít một hơi, lão Triệu Tổng từ từ đi đến bên lò luyện, thò chiếc gậy vào tay nắm, kéo xoẹt một cái, cửa lò mở ra. Lửa bên trong hung hãn quất ra ngoài. Lão vươn trảo, không cần đi gắng bảo hộ mà lôi ra khay linh đơn có chứa hai viên Thiên Tâm Đơn. Đoạn lấy ra một viên rồi thò tay vào túi áo, đem ra một chiếc hộp nhỏ, bỏ Thiên Tâm Đơn vào đó.

Lão Triệu Tổng từ tốn đi đến cạnh Tiểu Vũ, đoạn đặt vào tay nó chiếc hộp, mỉm cười nói:

-Tiểu tử, ta tặng ngươi viên đan này, hãy đem về cho mẹ ngươi dùng.

Tiểu Vũ chờ người nhìn chiếc hộp đựng linh đan. Có phải nó nằm mơ không? Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Vũ thấy hối hận vô cùng. Giá như nó thử mở mồm xin, biết đâu người ta sẽ chiều cổ.

Trần Nam thấy thế, cười một tiếng rồi nói:

-Sư thúc, đa tạ!

Lão Triệu Tổng chống gậy đi ra cửa, lắc lắc cái đầu. Khi bóng gần khuất sau cánh cửa, lão cất tiếng:

-Nếu có hứng thú, cứ đến tìm ta, ta sẽ dạy cho cách thức luyện đan.

Tiểu Vũ nhìn theo bóng lão bất giác quỳ xuống khấu đầu, nói như thét lên:

-Tạ ơn sư phụ.

Trần Nam nhìn nó, ánh mắt ôn hòa đoạn nhẹ nhàng nói:

-Đáng lẽ đệ nên nói thẳng với sư thúc.

Tiểu Vũ khuôn mặt ngại ngùng, cúi xuống nhìn đất, lí nhí những từ khó hiểu trong mồm. Chẳng biết là đang thể hiện thật hay giả nữa.

Một hồi, Trần Nam lại hỏi:

-Từ nay đệ định thế nào?

Tiểu Vũ ngẩng đầu suy nghĩ rồi đáp:

-Đệ cũng chưa biết nữa. Thôi thì cứ trở về nhà đã rồi tính tiếp.

-Luyện đan phòng cũng là nơi có triển vọng. Theo ta thì...

Trần Nam còn chưa nói xong, Tiểu Vũ đã xen vào:

-Sau việc này, đệ nghĩ mình không còn tư cách để ở lại đây.

Khuôn mặt Trần Nam nhìn Tiểu Vũ như thấu hiểu tâm sự bèn thò tay vào túi, móc ra một bạch tiền, đặt vào tay nó, nói:

-Dù sao thì đây cũng là chút tiền công dành cho người qua một tháng làm việc.

Tiểu Vũ đỡ người, liền từ chối đẩy đẩy nhưng Trần Nam liên tục dúi vào tay nó, rốt cục cũng phải cầm.

-Bao giờ đệ định trở về?

Trần Nam hỏi.

-Chắc một lát nữa đệ sẽ xuống núi còn bắt xe ngựa về An Thái cho kịp.

Tiểu Vũ chắc mẫm, số tiền mà Trấn Nam đưa cho nó sẽ thừa sức mua một chỗ êm ái trên xe ngựa. Chỉ vài ngày là đã có mặt ở nhà rồi. Bất quá không có chỗ tiền Trấn Nam đưa, Tiểu Vũ vẫn còn 400 đồng phòng thân.

-Vậy được, ta sẽ đưa đệ xuống Thiên thành, coi như lời chào từ biệt.

Nghe vậy, Tiểu Vũ mỉm cười, chấp tay nói:

-Xin đa tạ đại ca.

Trấn Nam gật gật đầu:

-Thôi, hãy mau về chuẩn bị hành lý, ta đợi ở đây.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tiểu Vũ Là Ai?

- Này! Này thằng nhóc dậy đi, đến nơi rồi.

Một giọng ồm ồm vang lên bên tai Tiểu Vũ. Nó từ từ mở mắt ra, trong người cảm thấy sáng khoái và nhẹ nhàng vô cùng. Một giấc ngủ ngon ngay trên xe ngựa. Nó thấy, tay xà ích đang vỗ bộp bộp lên vai.

Tiểu Vũ uể oải bước xuống, vươn vai, co giãn các khớp tay chân cùng cơ bắp. Đã hơn một tháng rời trấn An Thái lên Thánh giáo dự kỳ khảo thí nó mới trở về. Cảnh vật vẫn vậy, chẳng có gì đổi khác. Trong lòng Tiểu Vũ tự nhiên cảm thấy hụt hẫng. Bao nhiêu dự định phút chốc tan biến như mây khói, trở về với cái máng lợn rách nát.

Nhưng Tiểu Vũ còn một niềm vui khác, đó là đã tìm được thuốc trị bệnh cho mẹ. Nghĩ đến đây, nó vội vàng guồng chân, chạy như bay, phút chốc đã hòa vào dòng người tấp nập đi lại.

Từ gia nhà họ Văn dần hiện ra trước mặt nó. Rêu phong và ẩm đạm như nó vẫn vậy. Bây giờ Tiểu Vũ mới nhìn kỹ nơi mà nó đã sống mười mấy năm qua. Khu nhà khá lớn và rộng rãi, có điều sự hoang phế như một màn sương mờ, phủ lên nơi này. Nhà họ Văn trước đây thế nào? Là một thế lực lớn tại An Thái với hàng chục người làm. Chỉ một đêm, tất cả đã trở thành dĩ vãng. Ông trời thực sự bạc đãi nhà họ Văn.

Tiểu Vũ đẩy cửa bước vào, xốc lại tay nải trên vai, vui mừng cất tiếng:

- Mẹ ơi!

Đập vào mắt nó là một thiếu phụ tóc tai bù xù, khuôn mặt đờ đẫn đang ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ kỹ ngoài sân. Bà ta ngược nhìn nó, biểu hiện cứ ngu ngơ như người mất hồn. Thực sự bà ta mất hồn.

Tiểu Vũ khẽ lắc đầu, chậm chậm bước tới, quỳ người xuống cho bằng người đàn bà, ánh mắt tỏ ra thương mến vô cùng. Cho dù là một người điên đi nữa, người đàn bà này vẫn là mẹ nó, là người đã mang nặng đẻ đau ra nó. Tình mẫu tử chẳng khi nào phân biệt sang hèn cả.

- Sao mẹ lại ra đây?

Tiểu Vũ trùu mến nhìn mẹ, cất tiếng hỏi, hai tay bầu khẽ vào vai bà.

Người phụ nữ dường như nở một nụ cười nhìn nó, thần thái đờ đẫn, đôi mắt đùng đục, vô hồn.

“A”. Tiểu Vũ như sức nhớ, vội thò tay vào túi, lôi ra chiếc hộp mà lão Triệu Tổng cho nó.

Nó chậm chậm mở nắp hộp. Một luồng sáng nhè nhẹ tỏa ra kèm theo hương thơm phảng phất dễ chịu. Đúng là tiên đơn. Tiểu Vũ thầm nghĩ.

Viên đơn to bằng đầu ngón tay cái, tròn xoe màu vàng nhạt không ngừng phát ra kim quang lấp lánh.

Tiểu Vũ đặt lên miệng người mẹ, mỉm cười nói:

- Mẹ uống cái này vào.

Bà ta không phản ứng lại, cứ đờ người ra đó. Tiểu Vũ đành dùng một lực nhẹ, đẩy viên đan vào trong miệng.

Viên đan nhanh chóng chui tọt vào miệng khiến người đàn bà kia vô thức mà nuốt xuống.

Tiểu Vũ đứng thẳng lên, khắp khởi nhìn mẹ, chờ đợi phép lạ.

Chừng một lúc trôi qua, khuôn mặt người phụ nữ chợt nhiên đỏ bừng lên như ngời gần một cái bếp lò. Mẹ Tiểu Vũ nhắm tịt mắt lại, hơi thở gấp gáp. Toàn thân bà ta đột nhiên như có một khí tức cực mạnh, len lỏi khắp kinh mạch.

“ A...a...” Bà ta la lên, tựa như đang đau đớn.

Tiểu Vũ thấy vậy, hoảng hốt đưa tay tới đỡ.

Người phụ nữ hét văng lên, hai tay ôm đầu. Những khí tức kia tụ lại rồi xộc thẳng lên óc khiến bà ta không chịu nổi.

- Mẹ! Mẹ...

Tiểu Vũ la lên thất thanh, bế thốc người mẹ, chạy vào trong nhà, đoạn đặt bà nằm lên chiếc giường cũ rồi quay người đi tìm nước uống.

Khí tức càng bạo phát mãnh liệt, âm âm tiến lên não bộ, công kích những điểm tắc nghẽn trong đầu khiến người phụ nữ lúc này bộ dạng càng thê thảm hơn.

- Lão Triệu Tổng chết tiệt, người cho ta thứ đàn gì vậy?

Tiểu Vũ nghiêng răng kèn kẹt, bộ dạng hết sức hoảng hốt, chạy nhanh ra sân, đẩy cửa rồi lao ra đường, nhắm hướng y đường mà chạy tới.

....

Tiểu Vũ một tay kéo vị đại phu chạy như bay trên đường. Vị đại phu kia mặt tái mét, mồm liên tục la lên:

- Từ từ, người kéo chết ta bây giờ.

- Đại phu không nhanh lên mẹ ta chết thì ta đốt cả y đường của ông.

Nghe đến đây, da dẻ vị đại phu từ tái chuyển sang trắng bệch. Cái thằng Tiểu Vũ này, có ai ở An Thái là không biết nó chứ? Tụ tập một lũ bầm trợn trộm cướp đánh nhau. Những thể loại đầu không có tóc để nắm như nó, tốt nhất là không nên chọc giận làm gì. Nghĩ đến đây, đại phu miễn cưỡng gồng người chạy theo.

Cả hai xông vào trong phòng thì sững người lại. Tiểu Vũ mồm há hốc ra, khí huyết dường như đông đặc lại. Vị đại phu kia, mồ hôi như tắm, hồng hộc thở cũng trợn mắt lên, đoạn quay lại nhìn Tiểu Vũ, cất giọng:

- Làm sao? Ai sắp chết? Người trên ta à?

Bên trong, mẹ Tiểu Vũ đang thu dọn chăn chiếu, thấy vậy quay ra nhìn nó mỉm cười:

- Tiểu Vũ!

Khuôn mặt bà ta đã trở nên khác hẳn, vẻ đờ đẫn và ngu si đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó, trông bà ta như trẻ lại hàng chục tuổi. Động tác nhanh nhẹn, ánh mắt đầy sự hào hứng. Bên trong cơ thể, khí tức mãnh liệt, cuộn cuộn tạo nên một thứ năng lượng khủng khiếp, kích thích trí não đạt đến cường độ hoạt động cao nhất.

Thiên Tâm Đan là gì chứ? Người tu hành trên khắp Nam Thiên Bội Châu này coi Thiên Tâm Đan là bảo vật trân quý vô cùng. Lý do là gì? Những kẻ tu hành ngoài việc sở hữu thân thể tráng kiện, đao thương bất nhập còn phải có sức mạnh ý chí cực kỳ mạnh mẽ để điều khiển pháp bảo, sử dụng pháp thuật. Một bậc tu hành đỉnh cấp cần có chiến thể và chiến ý. Chiến ý càng mạnh thì công pháp càng bá đạo, có thể một chiêu đoạt trăm mạng là chuyện dễ dàng. Chiến ý thực sự là quan trọng nhất. Mà Thiên Tâm Đan, có khả năng bồi bổ và tăng cường chiến ý. Như thế đủ biết độ quý hiếm của loại đan dược này.

Kẻ tu hành dùng Thiên Tâm Đan có thể nâng cao chiến ý còn người phàm nếu cơ duyên xảo hợp, được một viên này thì chẳng phải sẽ là bộ óc vĩ đại, minh mẫn nhất hay sao? Không ngờ là Tiểu Vũ lại may mắn như thế, có vẻ sau mười mấy năm bạc đãi, rốt cục trời già cũng chiếu cố nhà họ Văn rồi. Tuy nhiên, với những kẻ tu hành đỉnh cấp, Thiên Tâm Đơn nhất định phải có thời gian luyện từ 100 năm trở lên. Có nghĩa là viên 40 năm hoàn toàn không tác dụng. Như vậy dễ dàng hình dung, viên 40 năm chỉ là phế vật. Nhưng phế vật của kẻ tu hành lại là đỉnh cấp của người phàm.

Đại phu hừ lên một tiếng tức giận, quay người bỏ ra ngoài, khuất dạng sau cánh cổng. Tiểu Vũ vẫn đứng đờ mắt ra nhìn mẹ nó.

Người mẹ mỉm cười nhìn Tiểu Vũ đoạn nói:

- Làm gì mà nhìn mẹ ghê thế?

Tiểu Vũ sung sướng, nhào tới ôm chầm lấy mẹ, vô thức khóc nức lên vì sung sướng.

- Coi nào, lớn rồi sao lại khóc nhè như vậy?

Người mẹ ôn hòa vuốt tóc nó, thấu hiểu sự khổ sở mà nó phải nếm trải trong bao nhiêu năm nay. Một thằng bé con phải ra đường kiếm ăn, nuôi người mẹ điên khùng, thiên hạ này có mấy ai làm được? Nhưng Tiểu Vũ làm được và nó bất chấp tất cả để làm.

Một hồi trôi qua, mẹ Tiểu Vũ nhìn nó, cương nghị nói:

- Giờ chúng ta dọn dẹp lại chỗ ở. Đây đâu phải nơi để người ở.

Tiểu Vũ vui vẻ làm theo, hai mẹ con dọn dẹp một hồi.

Thấm thoát cũng đã một tháng trôi qua, kể từ cái ngày mẹ nó trở lại bình thường. Cuộc sống của Tiểu Vũ dường như đã dễ chịu hơn hẳn. Mẹ nó cũng đã kiếm được một công việc buôn bán nhỏ để kiếm thu nhập nuôi sống gia đình. Tiểu Vũ hàng ngày đều đi làm thuê cho mọi người trong trấn An Thái.

Buổi tối.

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Vũ bắc cái ghế gỗ ra ngoài cửa ngồi ngắm trời. Trong lòng nó hôm nay rất vui vẻ. Sau bao nhiêu năm, mẹ nó đã trở lại bình thường và thậm chí còn mình mẫn hơn hẳn.

Thấy nó ngồi cười một mình ngoài cửa, mẹ Tiểu Vũ bước đến, đoạn cũng ngồi xuống.

- Mẹ này!

Tiểu Vũ chợt gọi.

Bà mẹ ngược mắt lên chờ đợi.

- Lúc này dọn dẹp, con thấy có vật này trong kho.

Tiểu Vũ nói rồi thò tay xuống gầm ghế đặt lên hai vật.

Đó là một chiếc bát bằng vàng, trên thân điêu khắc những chữ “Vạn” của phật giáo. Còn vật kia là một chiếc dùi bằng đá quý, trên đầu khảm một viên minh châu đẹp tuyệt.

Mẹ Tiểu Vũ nhìn thấy hai vật này, ánh mắt lóe sáng, khuôn mặt thốt nhiên tràn tới sự kinh ngạc. Thân mình không ai động mà run lên.

- Hai thứ này đều là bảo vật, hay ta đem bán đi lấy chút tiền mẹ ạ. Hiện nay vàng đang lên giá.

Tiểu Vũ trong ánh mắt hiện lên những sự kích động không ngừng.

Mẹ Tiểu Vũ trừng trừng nhìn tới hai vật kia, khuôn mặt biến sắc rất khó coi. Tiểu Vũ nhận ra, vội hỏi:

- Mẹ! Mẹ sao thế?

- Không...! Mẹ không sao.

Bà ta trấn tĩnh lại, đoạn hít một hơi thật sâu rồi trả lời.

- Cái này chúng ta bán đi cũng được kha khá tiền, dùng nó để sửa lại nhà một chút, còn lại thì để làm vốn kinh doanh. Mẹ thấy sao?

Tiểu Vũ bày tỏ kế hoạch của mình.

- Vật này...không bán được.

Người mẹ lắc đầu, khuôn mặt trắng bệch, thấp thoáng những tia buồn thảm, nói.

Tiểu Vũ nheo mắt nhìn mẹ. Cái gì mà không bán được? Đồ vật trong nhà họ Văn những gì đáng giá đã nối gót nhau ra hàng cầm đồ hết rồi còn đâu. Vì sao hai cái vật này lại không bán được?

- Mẹ đã nói là không bán được mà!

Dường như tâm trạng của bà ta trở nên kích động khiến Tiểu Vũ cảm thấy lo lắng và nghi vấn. Nó quyết truy tới cùng lý do.

- Rốt cục vì sao không thể bán đi được? Mẹ nói đi?

Lúc này, gương mặt mẹ Tiểu Vũ trắng bệch, đôi môi lắp bắp, cả thân hình run rẩy. Một luồng ký ức năm xưa như sóng to gió lớn, ầm ầm cuộn trào trong trí óc.

Tiểu Vũ thấy thế, toàn thân cũng run rẩy, mơ hồ nghĩ rằng có một câu chuyện vô cùng khủng khiếp ẩn sau hai cái vật này. Sự tò mò trở nên hung bạo, nó kích động tâm trí Tiểu Vũ, khiến hắn càng khao khát được biết sự thật.

- Mẹ đừng giấu con nữa. Hãy kể cho con nghe sự thật.

Mẹ Tiểu Vũ khóc rống lên, thốt nhiên ôm chầm lấy nó. Nước mắt bà ta thấm ướt đầm vai áo Tiểu Vũ. Điều này càng khiến nó cảm thấy run rẩy. Chuyện gì mà lại có thể kinh khủng đến thế?

- Mẹ!

Tiểu Vũ nói như thét lên. Nó cần được biết. Nó mơ hồ nghĩ đến câu chuyện này có liên quan đến mình.

- Là...là di vật của cha mẹ con.

Người mẹ Tiểu Vũ nấc lên.

Tiểu Vũ đờ người, bên tai như có sấm sét giáng xuống. Khí huyết trong cơ thể như đông đặc lại. Đôi mắt nó hoa lên, tai ù đi. Cái gì mà di vật của cha mẹ. Nói vậy, thì nó chẳng phải con đẻ của nhà họ Văn hay sao.

- Mẹ...nói...gì cơ?

Tiểu Vũ lắp bắp, như không thể tin được lời vừa rồi.

- Đó là di vật của cha mẹ con. Mẹ đã cất giấu bao nhiêu năm nay.

Bà ta vẫn khóc nức, lời nói tựa như hàng ngàn mũi dao đâm vào trái tim của Tiểu Vũ.

- Cha...mẹ!...

Nó vô thức thốt lên.

- Đúng! Mẹ định khi nào con trưởng thành sẽ kể hết nay...

Ánh mắt vô hồn, Tiểu Vũ nhẹ nhàng đứng lên, cầm chiếc bát và dùi, ngẫm nghía. Đây là sự thật sao?

- Không!

Nó gào lên.

- Mẹ xin con!

Người mẹ nước mắt dàn dụa, ôm lấy thân hình nó.

Tiểu Vũ ngồi phịch xuống đất, đưa tay ôm đầu. Nó chỉ là con nuôi thôi sao?

Một dải im lặng đáng sợ trải ra. Người mẹ Tiểu Vũ đôi mắt đỏ hoe, nín thở nhìn nó. Một chập, bà ta hít một luồng khí, chậm chạp kể:

- Ngày đó, ta tìm thấy con ở ngoài thôn, còn đỏ hỏn. Bên cạnh là hai vật này. Ta nghĩ đó là di vật của cha mẹ con. Họ chắc đã bị ma thi giết hại giống như...Tiểu Vũ!

Tiểu Vũ càng kinh hoàng hơn. Vậy ra, cái đứa trẻ thực sự là Tiểu Vũ nhà họ Văn đã chết trong thảm họa đó hay sao? Còn nó chỉ là một đứa bé không rõ lai lịch, được người ta nhặt về sau thảm họa đó?

Một ánh chớp lóe lên trong đầu óc Tiểu Vũ. Những ảo ảnh không rõ từ đâu âm âm choán lấy hết tâm trí. Tiếng niệm phật, kinh kệ vang lên bên tai; khuôn mặt ma quỷ đáng sợ ào ào hiện lên. Một thanh cự kiếm lung linh bảy sắc sừng sững trên nền trời như sắp bổ xuống đầu nó. Một vòng luân xa hoàng kim chói sáng chậm chạp xoay....

Tiểu Vũ thét lên đầy đau đớn, ôm đầu gục xuống xuống đất, chìm vào một màn đêm đầy u uất. Rốt cục những hình ảnh này là gì?

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Huyền Quang Thần Tăng

Đã mấy ngày trôi qua, Tiểu Vũ dường như cũng với bớt tâm sự nhưng khuôn mặt lúc nào cũng thất thần. Tự nhiên nhận được thông tin là con nuôi thì có lẽ cũng không hề dễ chịu một chút nào.

Ai cũng vậy.

Mẹ Tiểu Vũ mấy ngày nay đều im lặng, chỉ dám len lén nhìn nó, thỉnh thoảng thở dài buồn bã. Bà ta tự cảm thấy có lỗi trong câu chuyện này, tâm lý cứ thể như chính mình đã gây nên cái chết của cha mẹ Tiểu Vũ. Cả ngày, hai mẹ con đều không hề nói với nhau một câu gì cả. Bầu không khí trong nhà hết sức căng thẳng.

Bữa tối.

Trong ánh đèn dầu leo lét, bóng hai mẹ con Tiểu Vũ trải dài ra, thê lương.

Ngoài trời vọng đến tiếng dế kêu sâu thẳm. Màn đêm u uất trải một thảm đen xuống nhân gian. Mây mù trên cao chậm chậm bủa vây những tinh tú, ngăn cách hư không và mặt đất, càng làm cho cảnh vật trở nên tối tăm.

Trong nhà, chỉ có tiếng lách cách của đũa bát, những thanh âm nhai nuốt dường như cũng chỉ nhẹ nhẹ phát ra. Bữa cơm tối cứ thế diễn ra. Một chập, chợt Tiểu Vũ ưỡn oải cất tiếng:

- Con muốn biết mình rốt cuộc là ai.

Mẹ nó sững người, đôi đũa trên tay chỉ một tích tắc thì rơi xuống. Bà lập tức ngược nhìn nó. Trong một màu đỏ quạch của đèn dầu, khuôn mặt Tiểu Vũ tràn đầy những hoài nghi. Rốt cục nó là ai? Thậm chí đến đến mẹ nó – Văn phu nhân cũng không rõ. Chỉ biết, bà nhận được nó khi còn đỏ hỏn và tự huyền hoặc rằng đó là Tiểu Vũ của mình.

Hít một hơi, Văn phu nhân thở dài nãy nẽ rồi chậm chạp nói:

- Ta không rõ con là ai. Nhưng...nhưng con sẽ mãi là con của mẹ.
- Nhưng con cần biết nguồn gốc của mình.

Tiểu Vũ khe khẽ đáp lời.

Nghe đến đây, Văn phu nhân như thấu hiểu nỗi lòng. Dù cho không mang nặng đẻ đau, chỉ nhận được nó nhưng công ơn nuôi dưỡng là điều không thể phủ nhận. Chỉ có điều, Tiểu Vũ được quyền biết thân phận thực sự của nó. Nhưng những thông tin này với bà, đều là bóng chim, tăm cá.

- Con...tính sao?

Văn phu nhân nghi hoặc nhìn Tiểu Vũ. Trong đầu bà, mơ hồ nghĩ đến đứa con này sẽ rời bỏ mình mà lên đường đi tìm kiếm thân phận thực sự.

- Con cũng không biết. Nhưng mà di vật của cha mẹ con có hình dáng giống với khí cụ nhà phật. Ngày mai con sẽ lên Bảo Quang tự, nhờ các tăng nhân trên đó xem xét, biết đâu...

Tiểu Vũ lấy đũa, gắp gắp đĩa rau, nói ra tâm sự.

Suy nghĩ về lời của nó một lúc, Văn phu nhân miễn cưỡng gật nhẹ đầu, trong lòng không khỏi đau khổ, răng cắn chặt lại, bảo:

- Mai mẹ sẽ đi cùng con lên Bảo Quang tự. Nhà họ Văn trước đây cũng có quan hệ tốt với họ.

Tiểu Vũ gật gật đầu, trống ngực đập lên liên hồi, cả thân thể tràn đến sự lo lắng, hồi hộp.

Sáng sớm, Tiểu Vũ đứng trước sân, trong lòng trống rỗng, chỉ nhìn ra phía cửa một cách lặng lẽ. Từ trong nhà, Văn phu nhân bước ra ngoài, tiến về phía nó rồi nói:

- Đi thôi con.

Hai mẹ con bước ra phố. Ngoài phố thưa thớt bóng người. Mùi vị tinh khiết của buổi sáng khiến Tiểu Vũ cảm thấy khoan khoái. Con đường vắng lặng, hàng quán chưa mở nên một sự trống trải hiển hiện ra, bình yên.

Tiểu Vũ đi ngay đằng sau Văn phu nhân, chốc chốc lại ngược ánh mắt nhìn về phía Bảo Quang Sơn. Ngọn núi ẩn hiện trong sương sớm, đầy kì bí. Liệu nguồn gốc của nó có liên quan gì đến ngôi chùa kia không?

Đường lên núi được lát đá đẹp đẽ, hai bên là cây cỏ được cắt tỉa gọn gàng. Tiếng chim chóc líu lo hót nhưng sao sâu thẳm đến thế? Những tia nắng chiếu tới, khiến vài hạt sương óng ánh, tỏa sắc lung linh. Với Tiểu Vũ, nó không có tâm trạng nào để ngắm cảnh, cứ im lìm tiến lên phía trước.

Một lúc sau, tam quan ngôi chùa hiện ra trước mặt. Giờ vẫn còn sớm, mấy vị tăng nhân đang chậm rãi quét sân chùa, những bậc đá, đáng vẻ vô ưu. Thấy Văn phu nhân cùng Tiểu Vũ bước tới, một vị cung kính chấp tay chào, đoạn nói:

- Mô phật! Hôm nay Văn phu nhân lên chùa sớm vậy.

Văn phu nhân cũng chấp tay chào, trả lời:

- Mô phật! Mẹ con con hôm nay lên chùa có chút việc muốn thỉnh trụ trì. Thầy làm ơn báo một tiếng.

- Vậy mời hai người vào nghênh khách đường chờ để ta đi báo lại với sư phụ.

Tăng nhân kia mỉm cười, đưa tay chỉ về phía nghênh khách đường rồi quay người tiến về phía tịnh thất.

Hai mẹ con Tiểu Vũ ngồi đợi một lúc trong nghênh khách đường thì từ xa, hai bóng người bước tới. Người đi đầu là trụ trì Bảo Quang tự, Huyền Minh phương trưởng còn theo sau là một đồ đệ. Sắc mặt trụ trì hồng hảo, phong thái tỏa ra đúng là bậc cao tăng đặc đạo. Thấy ông ta đi tới, hai mẹ con Tiểu Vũ lập tức đứng lên, chắp tay mà cung kính chào.

- Văn phu nhân! Chớ đa lễ. Mau ngồi xuống.

Cả bốn người ngồi xuống, đồ đệ của Huyền Minh lập tức rót nước mời. Huyền Minh phương trưởng đưa mắt nhìn Văn phu nhân rồi nói:

- Văn phu nhân đã khỏe lại, xin chúc mừng.

- Đa tạ thầy, nhờ Tiểu Vũ mà con đã khỏi bệnh.

Huyền Minh nghe vậy, quay lại nhìn Tiểu Vũ, mỉm cười hiền từ, khen:

- Quả là một đứa trẻ có hiếu.

Tiểu Vũ không nói, chỉ khẽ gật đầu cảm ơn.

- Nghe nói Văn phu nhân muốn gặp ta? Nhà họ Văn trước nay có quan hệ với bản tự rất tốt đẹp. Năm xưa Văn...

Chợt cảm thấy như mình không nên nhắc lại chuyện quá khứ, Huyền Minh phương trưởng dừng lại, đoạn quay ra xa, khẽ thở dài rồi nhấp một

ngụm trà.

- Bạch thầy, có chuyện này con muốn nói.

- Văn phu nhân nói đi!

Huyền Minh gật nhẹ đầu.

- Năm xưa đại nạn, cả nhà đều không qua khỏi. Nhi tử Tiểu Vũ....cũng đã bị sát hại.

Thanh âm trầm buồn của Văn phu nhân vang lên, khóe mắt hoe đỏ, chảy xuống một giọt nước.

Đôi mắt của Huyền Minh tỏa ra sự sửng sốt, ông ta lập tức nhìn về Tiểu Vũ. Văn phu nhân thấy vậy, tiếp tục nói:

- Thực ra Tiểu Vũ này là...do...con thấy ở cạnh...Tiểu Vũ...

Văn phu nhân ấp úng chẳng nói nên lời. Tiểu Vũ nghe vậy, mặt cúi gằm, hai bàn tay siết vào nhau, dường như trong lòng đang chịu đựng những sự đả kích không ngừng.

Huyền Minh nghe vậy, liền hiểu câu chuyện, đoạn thở dài gật đầu.

- Ở bên cạnh cháu lúc đó, có hai món này, rất có thể là di vật mà người thân để lại.

Văn phu nhân nói rồi, đặt hai vật kia lên bàn.

Chỉ thấy, Huyền Minh phương trượng mặt tái mét, đôi môi run run nhìn chiếc chuông và dùi kia. Tên đệ tử bên cạnh thấy thái độ đó thì khẽ quay lại hỏi:

- Sư phụ! Người...

Huyền Minh như thốt lên:

- Không! Không thể nào.

Cả ba người thấy thái độ của trụ trì thì ngạc nhiên vô cùng, đều nhìn tới chăm chăm. Trong lòng Tiểu Vũ chột trớn lên một cảm giác khó tả. Trụ trì của Bảo Quang tự biết hai vật này. Vậy chắc chắn là ông ta sẽ biết lai lịch của nó.

- Bạch thầy! Hai vật này....

Văn phu nhân nghi hoặc hỏi.

Huyền Minh phương trưởng lúc này hít một ngụm khí, điều hòa lại cơ thể, chậm chậm kể:

- Đây là pháp bảo của sư thúc tổ. Huyền Quang thần tăng.

Tên đệ tử ngồi cạnh mặt mũi đỏ ra như nghe sấm sét đánh bên tai. Còn Tiểu Vũ và Văn phu nhân thì chẳng hiểu gì cả, chỉ biết là hai vật này dường như có quan hệ với Bảo Quang tự.

- Bạch thầy! Vậy là sao...

Văn phu nhân càng nghi hoặc.

Thở dài một tiếng, phương trưởng Huyền Minh bắt đầu kể:

- Hàng ngàn năm trước, sư tổ của Bảo Quang tự là một cao tăng đặc đạo. Ngài thường hạ sơn độ thế, cứu giúp dân lành. Bảo Quang tự lúc đó còn có một vị sư thúc tổ, gọi là Huyền Quang thần tăng. Vị này pháp lực cao cường, ma quỷ khắp nơi đều tránh xa. Nếu so sánh ra thì pháp môn thậm chí còn vượt xa cả sư tổ.

- Vượt xa cả sư tổ?

Tên đệ tử khê kêu lên. Huyền Minh thấy vậy gật nhẹ đầu.

- Sư thúc tổ vốn là một...đại ma đầu khét tiếng trong thiên hạ lúc đó, có hiệu là Huyết Sát Vương. Chẳng hiểu do cơ duyên xảo hợp thế nào mà chấp nhận trở thành sư đệ của sư tổ, một đời ăn chay niệm phật, cứu độ chúng sinh. Đây là một việc đại hi.

- Huyết Sát Vương!

Văn phu nhân và Tiểu Vũ đồng loạt kêu lên. Từ một đại ma đầu khát máu trở thành thần tăng nổi tiếng nhất trong lịch sử Bảo Quang tự. Điều này có thể không? Chỉ có điều Tiểu Vũ và Văn phu nhân không biết, Huyết Sát Vương cách đây ngàn năm, cùng với ba người nữa tề danh, Tứ Đại Ma Chủ.

- Nhưng rồi một ngày, sư thúc tổ rời bỏ Bảo Quang tự đi chu du thiên hạ, từ đó không thấy trở về. Hai vật này chính là pháp bảo của ngài. Khi này lão nạp đã sử dụng thần thức để kiểm tra, tuyệt đối không sai.

- Như vậy, sư thúc tổ đã khám phá được thuật trường sinh?

Tên đệ tử kia kêu lên kinh hoàng. Nếu so thời gian, thời điểm lập Bảo Quang tự cũng phải cách đây nghìn năm, giờ hai pháp bảo xuất thế, liệu có phải là Huyền Quang thần tăng đã khám phá ra bí mật của sinh – diệt.

- Điều này thì khó nói, bởi có thể người nào khác đã lấy được pháp bảo của sư thúc tổ. Có thể là cha mẹ của cậu bé này.

Huyền Minh xoay mắt nhìn Tiểu Vũ khiến trong lòng nó nghi hoặc bao phủ. Một lúc sau, Huyền Minh phương trượng đứng lên, nhìn Văn phu nhân khê nói:

- Việc của Tiểu Vũ, bản tự sẽ điều tra ngọn ngành, hy vọng sẽ nhanh chóng tìm được kết quả.

Văn phu nhân và Tiểu Vũ đứng lên, chấp tay. Ngay sau đó, Tiểu Vũ vươn tay lấy lại hai món kia thì đệ tử của Huyền Minh liền chặn lại, đoạn nói:

- Hai vật này đều là bảo vật của Bảo Quang tự, chúng ta sẽ giữ lại.

Tiểu Vũ đột nhiên thay đổi sắc mặt, lập tức gạt tay tên đệ tử, cao giọng:

- Đây là di vật của người thân ta để lại, nhất định phải mang về.

- Kìa con!

Văn phu nhân hoảng hốt khi thấy thái độ của Tiểu Vũ.

Huyền Minh phương trượng nhíu đôi lông mày nhìn thẳng nhóc này rồi hít một hơi, vươn tay cản đệ tử lại nói:

- Tiểu Vũ nói đúng, có thể đây là một món quà mà sư thúc tổ tặng cho người thân của cậu bé này, chúng ta không có quyền gì. Khi nào điều tra ngọn ngành, lúc đó Bảo Quang tự xin lại pháp bảo của sư thúc tổ cũng chưa muộn.

- Đa tạ phương trượng

Văn phu nhân chấp tay vái một vái. Tiểu Vũ gói lại hai vật kia, đoạn cũng cúi người thi lễ rồi cả hai mẹ con bước ra khỏi nghênh khách đường.

Bóng hai người vừa rời đi, tên đệ tử liếc nhìn Huyền Minh, thái độ có mười phần tà ác.

Huyền Minh nhìn ra ngoài khoảnh sân rồi lại liếc lên bức tranh treo ở trên tường, có hình phật tổ đoạn hít một hơi nói:

- Người mau đi thông báo cho chủ nhân biết. Rốt cục sau mười mấy năm, tin tức về Huyền Quang sư tổ cũng đã lộ ra.

- Vậy còn đứa trẻ kia?

Tên đệ tử mặt lạnh như băng, lời nói ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Huyền Minh thở dài một tiếng, dựa theo khẩu khí kia mà khẽ gật đầu một cái.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phạt Ấn

Màn đêm từ từ buông xuống. Tiểu Vũ vẫn ngồi ngoài cửa, lặng lẽ ngắm nhìn từng đồ vật xung quanh đây. Đã hơn mười lăm năm nó gắn bó với nơi này. Nếu tìm ra thân phận thực sự liệu nó có rời khỏi đây? Rời khỏi người mà nó vẫn gọi là mẹ? Trong lòng Tiểu Vũ bất giác nghĩ đến Văn phu nhân, toàn thân run lên rồi thầm kêu một tiếng: “Mẹ!”.

Trong lòng Tiểu Vũ, những cơ cực mà nó phải chịu đựng khi phải nuôi một người mẹ điên khùng hiện về ào ạt. Nhưng ngay lập tức, những tủi hờn đó được thay thế bằng hàng loạt hình ảnh ngược chiều. Mẹ đã công nó đi đập cửa khắp các y đường khi nó lên cơn sốt cao. Mẹ đã nhường nó từng miếng ăn khi còn thơ bé. Mẹ chịu mọi điều tiếng để bảo vệ nó. Tất cả những gì tốt đẹp nhất mà bà có thể làm được đều dành cho Tiểu Vũ.

Một giọt nước mắt khẽ lăn xuống, Tiểu Vũ khụt khịt mấy tiếng, cố nén lại thứ cảm xúc này. Cho dù không sinh ra nó nhưng bà đã không quản khó khăn mà nuôi nấng. Ởn dưỡng dục, liệu có nặng hơn? Tiểu Vũ đắn đo.

Nghĩ một chập, Tiểu Vũ đứng lên, khuôn mặt rạng rỡ, bước vào trong nhà. Văn phu nhân đang ngồi khâu lại cho nó một mảnh áo. Khuôn mặt bà thoáng chút tâm tư buồn bã thấy nó bước vào thì lập tức che dấu đi cảm xúc.

-Tiểu Vũ à!

Bà gọi tên nó.

Tiểu Vũ ứa đến, ồm chăm lấy Văn phu nhn, nước mắt trào ra mãnh liệt. Nó nấc lên không thôi:

-Mẹ! Con xin lỗi! Con không nên làm thế với mẹ.

Văn phu nhn cười hiền nhìn nó, cũng tự nhiên ả chũ chảy xuống hai hàng nước mắt. Bà đưa tay vuốt ve đám tóc của nó, nhẹ nhẹ nói:

-Con của mẹ! Không sao đâu, con vĩnh viễn là con của mẹ.

Thút thít một hồi, Tiểu Vũ ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Văn phu nhn, lắ đầu nói:

-Con không cần biết thân phận của mình nữa mẹ ạ. Con sẽ mãi là Tiểu Vũ của mẹ.

Văn phu nhn trong lòng chợt ấm lại, mỉm cười nhìn nó, nước mắt trào ra nhiều hơn. Bà nói:

-Được rồi! Được rồi, con ngoan của mẹ.

Ánh đèn leo lét, bóng hai mẹ con lặg lể vương lên bức tường, đem đến một cảm giác cô liêu. Hai con người này, đều chung một nỗi đau mất mát?

Đêm!

Ngoài trời tối đen như mực, trên cao mây đen vần vũ khiến không một ánh sao nào có thể xuất hiện, dù chỉ là le lói. Cái không gian này, khiến cho người ta có cảm giác bất an vô cùng.

Bên trong căn nhà, Tiểu Vũ lơ mơ chìm vào giấc ngủ.

“Cạnh... Rộp!”

Từ ngoài sân, một tiếng động mạnh truyền tới khiến Tiểu Vũ choàng tỉnh lại. Một cảm giác sờ sờ tràn đến. Hình ảnh ma thi ngày nào ập về khiến nó bất giác co rúm người lại, không dám thở mạnh.

Tiểu Vũ căng tai, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn đêm đen thui, nghe ngóng. Nó khẽ kéo tấm chăn mỏng manh, trùm kín thân thể, để hở một góc nho nhỏ, nhìn ra ngoài.

Không gian im lặng, chỉ nghe tiếng thở của Tiểu Vũ cùng âm thanh của nhịp tim đập thình thịch. Lúc này, Tiểu Vũ nghe rõ mồn một tiếng bước chân nhẹ nhàng như mèo. Lại cả tiếng lào xào như nói chuyện.

“Cạnh”.

Cửa sổ bỗng nhiên bật mở, gió bên ngoài ù ù thổi vào lành lạnh. Tiểu Vũ hốt hoảng tung chăn hét văng lên.

Căn phòng chợt bừng sáng. Từ cửa, Văn phu nhân trên tay cầm một chiếc đèn, khuôn mặt hốt hoảng bước vào hỏi nhanh:

-Chuyện gì vậy con?

Tiểu Vũ đỡ người nhìn mẹ. Hóa ra là mẹ nó sao?

-Ơ! Mẹ làm gì giờ này?

-Mẹ đi ngâm gạo, sáng mai nấu xôi cúng. Ngày mai là ngày giỗ của mọi người.

Văn phu nhân nói, khuôn mặt có chút hồi tưởng. Tiểu Vũ ngớ người nhớ lại. Đúng vậy, ngày mai đã là ngày giỗ của mọi người rồi. Nó thở dài một cái.

-Thôi, con ngủ tiếp đi.

Văn phu nhân mỉm cười định bụng bước ra ngoài.

“Rầm”

Thân thể Văn phu nhân như một bao cát, bắt thẳng vào góc nhà, khiến chiếc bàn để đó tan nát.

Tiểu Vũ cứng họng nhìn cảnh tượng này, không kịp thốt lên.

Từ phía cửa, mấy bóng người mặc áo đen, trùm kín mặt từ lúc nào xuất hiện. Toàn thân một màu đen, chỉ lộ đôi mắt hung hãn như loài ác bá.

-Giết hết

Tên đứng gần cửa nhất rít lên qua kẽ răng.

Lập tức từ sau y, hai, ba nhân ảnh vọt vào, trên tay lăm lăm đơn đao sắc lẹm, chém tới. Bản năng sinh tồn của Tiểu Vũ khiến nó chồm người, nhảy khỏi giường.

Ánh đao loang loáng, vút một cái chém xuống thật mạnh. Tiểu Vũ né được một đao, lăn lộn trên đất, chạy về phía người mẹ.

Văn phu nhân lúc này đau đớn, khuôn mặt nhăn nhó không thôi, vịn vào tường mà bò đứng lên.

Tiểu Vũ lao tới đỡ mẹ đúng lúc nhân ảnh khác xông tới vung đao xả xuống. Nhanh như chớp, Tiểu Vũ vớ cái ghế đầu, dùng hết lực tay mà ném về phía sát thủ.

“Cộp”

Nhân ảnh lão đạo, mắt mũi đầy trắng sao, ngã ngửa về sau, thanh đơn đao rơi xuống trước mặt Tiểu Vũ.

Ngay lập tức, Tiểu Vũ với tay, nhấc thanh đao, hua trước mặt. Một cảm giác nặng nề từ đôi tay truyền tới óc khiến Tiểu Vũ suýt nữa thì buông ra. Thanh đao này nặng thật.

Sát thủ không ngờ bị ăn một ghe vào mặt, lùi lại mấy bước, hai tay bưng mũi. Qua tấm che mặt, một thứ nước chảy ra. Rõ là máu mũi. Sát thủ gầm lên:

-Chết tiệt! Thằng nhóc, tao phải giết mày.

Liền đó lại lao đến.

Tiểu Vũ dìu Văn phu nhân chạy qua cánh cửa bên cạnh khiến tên cầm đầu đứng ngoài la lên:

-Không để nó chạy.

Lập tức mấy tên kia vung đao chạy tới, sát khí ngùn ngụt.

Bởi Văn phu nhân đang bị thương nên chớp mắt đám người đã bắt kịp hai mẹ con. Tiểu Vũ điên cuồng hất mọi đồ vật xuống đất nhằm cản bước đám sát thủ.

“Trượt...rầm”

Một sát thủ dẫm phải một đồ vật mà Tiểu Vũ ném xuống trên đường chạy, ngã lăn ra, miệng không ngừng chửi bới. Mấy người kia vọt qua hẳn, xông tới hai mẹ con Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ co chân đạp cánh cửa sau khiến nó bật tung ra, đoạn dìu người mẹ bước qua. Bóng Văn phu nhân lướt qua Tiểu Vũ chợt kêu lên một tiếng “A”.

Trước ngực bà, một thanh đao cắm thẳng vào, xuyên ra đằng sau. Văn phu nhân mặt trắng bệch, ngược mắt nhìn. Rõ ràng phía trước là tên cầm

đầu. Ánh mắt hằn lạnh lẽo như băng, ẩn chứa sát ý nồng đậm.

-Mẹ!

Tiểu Vũ gào lên, đỡ thân hình của Văn phu nhân quy xuống.

Lúc này, đám sát thủ đã đến nơi, bao vây xung quanh Tiểu Vũ.

-Thằng oắt, mày chạy đằng trời con ạ.

Chợt Tiểu Vũ thấy giọng nói của một trong số những người này vô cùng quen thuộc. Dường như nó đã nghe được ở đâu đó.

Văn phu nhân mỉm cười nhìn Tiểu Vũ, máu từ ngực ứa ra không ngừng. Bà ta thều thào:

-Tiểu Vũ! Con sẽ mãi là con mẹ.

Nói rồi hai tay buông thong, rùng mình thoát dương.

-MẸ!

Tiểu Vũ toàn thân bài hoại, gào lên vô vọng, ôm lấy xác Văn phu nhân. Ánh mắt nó đầy sự thù hận, từ từ nhìn lên đám sát thủ.

-Í! Ghê.

Một tên trợn mắt nhìn xuống Tiểu Vũ, ngữ điệu trào phúng, khinh thường.

-Giết đi rồi tìm hai vật kia.

Tên cầm đầu ra lệnh.

Nghe đến từ “hai vật kia”, trong đầu Tiểu Vũ lập tức xuất hiện hai thứ di vật mà nó đang giữ. Lập tức Tiểu Vũ lại thét lên:

-Chúng mày! Chúng mày là người của Bảo Quang tự?

Sững lại một giây, đột nhiên đám sát thủ cười lên ha hả đoạn nói:

-Nhãi ranh, chết đi.

Vù...vù...

Ánh đao loang loáng, lạnh lẽo bổ xuống không chút nể tình. Mạng Tiểu Vũ giờ này chỉ có ông trời cứu nổi.

Chẳng biết là ông trời hay ai nhưng có lẽ số Tiểu Vũ chưa chết. Ngay lúc đó, căn phòng chợt bừng sáng chói lọi như mặt trời ban trưa. Mấy lưỡi đao bổ xuống chợt dừng hẳn cách đầu Tiểu Vũ khoảng một gang tay.

-Cái..cái gì?

Cả đám sát thủ kinh hoàng khi thấy đao bị chặn lại, dù có cố sức gồng xuống bao nhiêu cũng không thể bổ vào đầu Tiểu Vũ.

Từ trong căn nhà, trên chiếc bàn trà, chuông vàng và dùi phát sáng mãnh liệt, chậm chậm bay lên. Khắp nơi vang tiếng niệm phật, không gian dường như được thanh tẩy mạnh mẽ.

Đám sát thủ đồng loạt nhìn về phía hai món pháp bảo kia với ánh mắt vô cùng kinh hoàng. Chuyện này rốt cục là thế nào?

Tiểu Vũ ngược mắt nhìn lên, thấy mấy lưỡi đao trước mặt thì trong lòng không khỏi bàng hoàng.

Nó thấy, thân thể mình đột nhiên cũng tỏa kim quang lấp lánh. Rốt cục phép lạ này là gì? Nó khiến Tiểu Vũ cảm thấy sợ hãi. Nhưng ngay lập tức, Tiểu Vũ lấy lại được sự bình tĩnh. Cho dù là cái quái quỷ gì nữa, nó vẫn chưa chết.

Tiểu Vũ gầm lên, vung tay đánh ra một quyền về phía tên cầm đầu.

“Bốp...hự”.

Tên cầm đầu như một bịch cát, bắn thẳng ra phía bức tường ngoài sân, lồm vào một vết, nứt toác cả tường như mạng nhện.

Đám sát thủ thấy vậy, hốt hoảng thu đao. Nhưng dường như vũ khí của chúng đã dính chặt lại vào khoảng hư vô trước mặt Tiểu Vũ, không thể nhấc lên nổi.

Lập tức buông đao, đám sát thủ lùi lại nhanh chóng.

-Bọn khốn kiếp, tao giết hết chúng mày.

Tiểu Vũ rống lên, xông tới vùng quyền cước loạn xạ ngầu.

Một tên không thể ngờ, dính ngay cước pháp loạn xạ, bắn rầm vào góc nhà, khuôn mặt méo xẹo, bất tỉnh nhân sự.

U..u...u...!

Lúc này, chiếc chuông vàng liên tục phát ra những thanh âm trầm đục khiến đám sát thủ cả kinh. Những tên còn tỉnh táo vội vọt ra ngoài chạy trốn.

Vút...bộp...

Một tên đang chạy ra đến cửa, tức khắc la lên một tiếng đau đớn, toàn thân bị đẩy đi bởi một vạch bạch quang chói sáng. Chính là chiếc dùi bằng bạch ngọc.

Tiểu Vũ thấy vậy, cười lên ha hả. Hóa ra chiếc chuông vàng và dùi ngọc kia, nó có thể điều khiển được.

Lập tức Tiểu Vũ hua loạn chân tay khiến chuông vàng liên tục hú lên nhưc óc. Dùi ngọc như một con ngựa bất kham, lồng lộn di chuyển trong không gian, không theo một thể thức nào. Đám sát thủ còn lại sợ hãi nằm rạp xuống né tránh.

-Chạy mau, chạy mau.

Mấy tên còn lại hò nhau chạy trốn, khác hẳn vẻ hung hăng lúc đầu.

Tiểu Vũ liếc mắt tới chúng, cười khinh khi, đoạn lại vung tay chân loạn xạ, điều khiển pháp bảo đánh tới.

Ngay lúc này, ánh sáng tỏa ra trên chiếc chuông và dùi chọt chọt chớp chớp mấy cái như muốn tắt lịm. Trên trán Tiểu Vũ đột nhiên xuất hiện một dấu “Lục tự đại minh chân ngôn” tròn xoe hình cánh sen.

Dấu ấn này tỏa sáng rực khiến Tiểu Vũ cảm thấy nóng rát trong cơ thể. Hai chiếc chuông và dùi lập lòe ánh sáng, như thể muốn tắt lịm. Chiếc dùi đang lao về phía đám sát thủ chọt lão đảo như muốn rơi xuống, rốt cục dừng lại không công kích nữa.

Trong chớp mắt, dấu ấn trên trán Tiểu Vũ lịm tắt như người ta tắt đèn. Cả chuông vàng và dùi cũng chung tình trạng, tắt sáng, rơi cong xuống đất.

-Chết cha!

Tiểu Vũ kêu lên hốt hoảng.

Sững lại một giây. Cả hai bên đều im lặng không biết nói gì.

-Chạy thôi

Gần như đồng loạt, cả Tiểu Vũ lẫn đám sát thủ cùng la lên.

Tiểu Vũ phóng tới, nhặt lấy chuông, cúi, ôm vào người rồi vọt qua cánh cửa. Mấy tên sát thủ cũng cong đít chạy nơi khác, thoát một cái đã vọt qua tường.

Giữa đêm đen, Tiểu Vũ cảm đầu chạy đi, trong lòng lo lắng đám sát thủ kia sẽ quay trở lại. Giờ chỉ còn cách chạy trốn mà thôi. Chạy càng xa Bảo Quang tự càng tốt. Nỗi sợ hãi khiến đôi chân Tiểu Vũ guồng nhanh hơn, lao đi trong màn đêm u tịch. Vừa chạy, nó vừa thút thít khóc, trong miệng lầm bầm: “Mẹ ơi! Con xin lỗi, con sẽ báo thù cho mẹ. Bảo Quang tự sẽ phải trả giá”. Trong đầu Tiểu Vũ, hình ảnh về Thánh giáo, lão già Triệu Tổng, đại ca Trấn Nam và Lâm Hạ Vy hiện lên rõ nét. Dường như, nó chỉ còn nơi đó để quay về.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đại Ca Lãnh Đạo

Tiểu Vũ cứ thế cầm đầu chạy đi, dường như chẳng biết mệt mỏi là gì. Trời tối đen như mực, khắp nơi phong ba nổi lên cuồn cuộn, cát bụi mịt mù. Nhưng Tiểu Vũ vẫn mãi miết lao về phía trước như con thiêu thân. Trong đầu nó, nỗi uất hận và sợ hãi ngang bằng nhau, tạo thành một lực mạnh mẽ, đẩy thân thể cứ thế một đường tiến lên.

Cho đến khi nó chẳng nhớ được mình đã chạy bao xa, đằng sau lưng chỉ vang tiếng gió hú ghê rợn thì Tiểu Vũ mới dừng lại. Lúc này, một cơn mệt mỏi tràn đến, Tiểu Vũ thở hồng hộc, hít từng ngụm không khí vào trong người, mồ hôi toát ra như tắm. Nó gần như gục xuống đường.

Chừng một lúc khi cơ thể bình ổn trở lại, Tiểu Vũ mới ngược mắt nhìn ra xung quanh. Chỗ này chỉ cách trấn An Thái có mấy dặm đường. Chỉ mấy dặm đường thôi sao? Tiểu Vũ trong lòng khổ sở nghĩ đến. Đúng là người phàm, cầm đầu chạy miết như vậy mà chỉ được có mấy dặm đường.

Tiểu Vũ lê thân vào một gốc cây gạo ven đường, ngồi phịch xuống, cổ họng chợt cảm thấy khát khô. Tắm áo mỏng manh ướt nhẹp vì mồ hôi. Nhưng nó chẳng cảm thấy nóng. Những cơn gió ào ào thổi tới khiến Tiểu Vũ thấy lạnh lạnh. Nó khẽ thu cơ thể lại, vòng tay tự ôm mình cho đỡ lạnh. Hai cái bảo vật kia nằm gọn trong lòng nó, dường như đang ấm lên, truyền vào cơ thể Tiểu Vũ những hơi nóng khiến nó cảm thấy khoan khoái.

Lúc này, Tiểu Vũ mới mở túi, lôi hai cái bảo vật kia ra xem xét. Khi này, hai vật này bạo phát quang mang chói lọi, lại còn được nó điều khiển tấn công lại đám sát thủ kia. Bây giờ thì cứ trơ ra như gỗ đá, Tiểu Vũ làm cách

nào cũng không tỏa sắc nữa. Nó xoa xoa, nắn nắn, miệng lẩm bầm :” Bay! Bay”... Một chớp, Tiểu Vũ chán nản, đặt hai vật này xuống đất, thờ dài nhìn về phía trấn An Thái. Trong lòng nó ngập tràn một cảm giác khó tả, nước mắt chảy xuống mà vô thức kêu lên: “Mẹ ơi!”.

Tiểu Vũ nằm dưới gốc cây gạo, tiếng thút thít vang lên đều đều trong đêm, vọng lên những tán lá khiến nó nhẹ nhẹ rung rinh, tựa như đồng cảm với nỗi đau đớn của con người đang nằm dưới kia.

Cơ thể mệt mỏi, tâm thức rã rời, Tiểu Vũ vô thức chìm vào một giấc mộng mị. Nó thấy bản thân mình là một lão tăng pháp lực vô biên, đang khua động bảo khí, xung quanh ma quỷ tầng lớp, hung hãn xông tới. Hai món pháp bảo thi triển oai thần, dần dần khiến yêu ma quỷ dữ bốn phía phủ phục dưới chân, thái độ cung kính muôn phần. Rồi, nó thấy một thanh cự kiếm khổng lồ, đột ngột xuất hiện trên nền trời, tỏa sắc lung linh, sát khí đậm đặc, bổ xuống đầu nó. Trong khoảnh khắc trời đất bùng lên, Tiểu Vũ giật mình tỉnh lại, mồ hôi toát ra như tắm. Hai món pháp bảo kia chợt thấy ấm lạ thường, như thể vừa được hơ qua một ngọn lửa.

Tiểu Vũ hít một hơi, chợt thấy đằng xa, vang đến tiếng bánh xe ngựa lộc cộc lộc cộc. Nó nheo mắt nhìn xuyên qua màn đêm, một cỗ xe ngựa to lớn đang chậm chạp chạy tới. Tiểu Vũ đứng thẳng người, toan trốn đi thì trên xe ngựa truyền đến tiếng người:

- Là người hay ma quỷ?

Nghe vậy, nó len lén nhìn đến, trong lòng dường như bớt sợ, vội cất tiếng:

- Là người! Là người!

Cỗ xe to lớn với 4 con ngựa sắp thành hai hàng dừng trước mặt Tiểu Vũ. Hóa ra đây là một cỗ xe chở hàng. Đuôi xe có cắm một lá cờ ghi hai chữ “Thánh giáo”. Trên xe có hai người đàn ông, tướng mạo hung tợn, đều mặc

trang phục của Thánh giáo. Người cầm cương ngó xuống nhìn Tiểu Vũ, hỏi lớn:

- Nhóc con sao giờ này lại lang thang ngoài này? Có biết giờ ma quỷ khắp nơi không?

Tiểu Vũ thấy người của Thánh giáo thì trong lòng mừng rỡ vô cùng. Nó biết đây là xe hàng của Thánh giáo. Khi còn ở trên Thiên Sơn, Tiểu Vũ cũng có tìm hiểu một chút về cơ cấu hoạt động của môn phái này. Những người này, đều là đệ tử ngoại môn, phụ trách việc vận chuyển hàng hóa của Thánh giáo đi khắp Nam Thiên Bội Châu. Mười mấy năm nay, tuy giặc cướp, yêu quái, ma quỷ nổi lên khắp nơi nhưng chỉ cần cấm cờ của Thánh giáo là được yên ổn.

- Ta đang trên đường lên Thánh giáo, phiền hai vị có thể cho đi nhờ được không?

Tiểu Vũ mừng rỡ như chết đuối gặp được phao, vội cất lời xin xỏ.

Hai người nhìn nhau với thái độ là lạ rồi quay ra nói:

- Nhóc con bị điên à? Đây là xe chở hàng của Thánh giáo, đâu phải xe khách chở người. Muốn lên Thánh giáo thì bỏ tiền mà mua vé. Bọn ta không có chở người nghe chưa.

Tiểu Vũ trong lòng hụt hẫng, nhưng cũng lập tức nghĩ ra phương pháp, đoạn chuyển một thái độ đặc ý, nói:

- Ta nói cho hai người biết, ta đây là đệ tử của sư phụ Trần Tổng, chủ sự Luyện Đan Đường, lại còn là bằng hữu của Trấn Nam sư huynh, một trong tứ đại đường chủ của Thánh giáo. Ta có việc sư phụ và sư huynh giao phó, nếu các người không đồng ý cho ta đi nhờ cũng được. Để khi trở về, ta sẽ bẩm báo lại với các vị trưởng bối.

Nghe đến cái tên Trần Tống và Trần Nam, hai người kia tự nhiên toàn thân bủn rủn, như sấm động bên tai. Trần Tống là ai? Lão là chủ sự Luyện Đan Đường, tiếng tăm vang khắp Thánh giáo, đến Lâm Hạ Phương còn nể sợ lão vài phần. Một tháng trước, khắp Thánh giáo truyền đi một tin động trời là có tên nhóc được nhận làm việc tại Luyện Đan Đường, lại chịu được Trần Tống quá 10 ngày, chắc hẳn là thằng nhóc này. Còn Trần Nam là một trong bốn đường chủ nổi tiếng trong giáo, được giáo chủ chăm lo bồi dưỡng. Nay thằng nhóc này nói có quan hệ thì nhất định không thể khinh thường.

- Người thấy sao? Liệu lời nó có tin được không?

Tên cầm cương thì thầm, cố để Tiểu Vũ không nghe thấy. Tên kia khe khẽ liếc Tiểu Vũ, đoạn cũng nói nhỏ:

- Ta không rõ nhờ là người của ma giáo trà trộn, giả làm đệ tử Thánh giáo để cướp xe hàng thì chúng ta không gánh được tội.

- Hừ! Bao nhiêu năm nay ma giáo, cướp bóc đâu có dám động vào chúng ta. Để ta hỏi thêm nó.

Tay cầm cương kia nói lại rồi quay xuống nhìn Tiểu Vũ, gật gù:

- Coi như người đứng đi, có gì chứng minh là người của Luyện Đan Đường?

Tiểu Vũ chờ người. Ừ nhỉ, lấy cái gì chứng minh nó là người của Luyện Đan Đường? Nghĩ ngợi một chặp, trong đầu Tiểu Vũ lóe lên một tia sáng, đoạn thò tay vào túi áo, rút ra một chiếc hộp nhỏ, đưa lên cao cho hai gã kia nhìn, nói lớn:

- Các người lại bảo đây không phải là bảo vật của Luyện Đan Đường đi. Thiên Tâm đan này do sư phụ ta luyện, đặc biệt trao cho ta đi lên Bảo

Quang tự trao đổi. Nhưng mấy nhà sư ấy chẳng có bảo vật gì so sánh được nên đành đem trở về.

Hai gã kia nhìn xuống chiếc hộp gỗ được điêu khắc tinh xảo, trên nắp xuất hiện một dấu ấn, rõ là từ Luyện Đan Đường mà ra. Hai người vốn đã có lúc được giao vận chuyển đan dược nên cái hộp này tuyệt đối không nhìn nhầm. Thằng nhóc này lại còn kêu tên “Thiên Tâm đan”. Thiên Tâm đan, cả đời hai người chưa rõ hình dáng ra sao, nay thằng nhóc miệng còn hôi sữa được cầm đi lại lung tung, điều này không khỏi trong lòng xuất hiện sự kinh hoàng. Đích thị là đệ tử của Trần Tổng rồi. Nếu vậy, so ra hẳn là đệ tử chính thức của Thánh giáo, bọn ngoại môn như hai người không có tư cách để nói chuyện.

Hai gã kia vội buông cương ngựa, nhẩy phắt xuống, bộ dạng xum xoe, cất giọng nịnh bợ:

- Vị đại ca này, mời lên xe, ta sẽ đưa đại ca về Thánh giáo.

Tiểu Vũ khuôn mặt đắc chí, leo lên ngồi trên xe ngựa, gật gù nói:

- Được! Được, khi về ta nhất định sẽ nói tốt cho hai người.

Nghe vậy, hai tên kia mắt sáng như sao, vội vã xưng danh:

- Ta là Lý Tùng, còn vị này là Trương Bảo, cả hai chúng ta đều ở phòng vận tải, mong đại ca chiếu cố.

Tiểu Vũ gật gù rồi lăm bắm trong miệng:

- Lý Tùng và Trương Bảo ở phòng vận tải, được, ta nhớ rồi.

Tiếng xe ngựa lộc cộc vang lên trên đường cái, lá cờ “Thánh giáo” phấp phật bay lên. Tiểu Vũ chui vào thùng hàng đằng sau, đánh một giấc ngon lành. Cảm giác lắc lư trên xe ngựa cùng sự ấm áp, an toàn khiến nó cảm

thấy khoan khoái vô cùng. Chẳng ngờ một tháng ở trên Thánh giáo lại có lợi như vậy. Đúng là nhất thân, nhì quen.

Xe ngựa đi qua một ngày, Tiểu Vũ được hai tên ngoại môn đệ tử hết sức chăm sóc. Ở bất cứ chi nhánh nào của Thánh giáo nó cũng được giới thiệu là đệ tử của Trần Tổng khiến Tiểu Vũ không khỏi ngại ngùng. Đệ tử ngoại môn của Thánh giáo trên khắp Nam Thiện Bội Châu rất đông đảo, ngoài việc thành lập các chi nhánh vận chuyển, còn phụ trách luôn việc buôn bán. Bởi thế, nhà hàng, khách sạn, địa điểm vận chuyển được mở ra rộng khắp Nam Thiện Bội Châu.

Dĩ nhiên, những đệ tử nội môn đều được ăn nghỉ miễn phí tại các nơi này. Trong mắt đám ngoại môn, những đệ tử nội môn đều là những bậc uy vũ, đội trời đạp đất, pháp môn cực kỳ cao cường. Được tiếp đón bọn họ là một niềm vinh dự to lớn. Tiểu Vũ vì thế được thơm lây. Nó cũng không ngờ, danh tiếng của Trần Tổng lại có thể khủng bố đến vậy. Đã là đệ tử nội môn, lại còn là đệ tử của Trần Tổng, Tiểu Vũ như một ông hoàng. “Không ngờ lão già đó thật là oách” – Tiểu Vũ nghĩ bụng, trong lòng càng quyết tâm bái lão làm sư phụ.

- Tiểu Vũ đại ca! Độ một ngày đường nữa là chúng ta về tới Thánh giáo rồi. Lúc đó đại ca nhớ phải nói hộ bọn ta một câu đó.

Lý Tùng quất một roi vào hư không khiến bốn con ngựa hí lên một tiếng, guồng chân chạy nhanh hơn, chiếc xe lắc qua lắc lại.

Tiểu Vũ ngồi trong thùng xe, nhồm nhoàm nhai một chiếc đùi gà. Nuốt ực một miếng, nó đưa tay quẹt miệng, cao giọng:

- Yên tâm đi, Trần Tổng sư phụ rất quan tâm đến ta. Cả Trấn Nam sư huynh nữa. Lúc trước chính huynh ấy đưa ta đến Thánh giáo bằng hồ lô thần.

-Ồ! Trấn Nam lại đích thân đưa đại ca về giáo bằng hồ lô thần sao?

Nghe Tiểu Vũ kể, hai người kia lại được phen kinh hoàng. Không chừng, cái tên Tiểu Vũ này được các vị trưởng lão, đường chủ chú trọng bồi dưỡng, một ngày kia có thể nắm được những chức vị rất quan trọng trong giáo. Quả thực là không thể coi thường. Nghĩ đến đây, cả hai tên nhìn nhau, cười đắc chí. Đúng là ông trời chiếu cố mà. Hai chục năm nay, Lý Tùng và Trương Bảo mặc dù rất cố gắng nhưng vẫn giậm chân tại chỗ, chẳng lên được một tý chức nào, dù là nhỏ nhất. Hai người không khỏi thở dài, ghen tị với thằng nhóc Tiểu Vũ. Số nó thật tốt. Chắc hẳn mang trong mình một thân tu vi ngàn năm có một. Chà! Nếu mà hai tên này biết rằng Tiểu Vũ đã trượt kỳ khảo thí đệ tử thì chắc cắn lưỡi mà chết mất.

Giờ đã quá trưa, mặt trời đổ bóng xuống bóng râm cả mặt đường. Chiếc xe ngựa lầm lũi tiến vào một vùng hoang vắng. Chỉ có tiếng lộc cộc của xe ngựa. Ngọn cờ “Thánh giáo” thỉnh thoảng khẽ bay một chút. Hai tên kia mồ hôi nhễ nhại, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn một vòng. Nơi đây núi non trùng điệp, vực sâu hun hút, tuyệt nhiên không có bóng người qua lại.

Tiểu Vũ đang say ngủ trong thùng xe chợt giật mình bởi tiếng ngựa hí vang lừng. Toàn thân nó bị dồn về phía trước, đập cộp một cái vào thùng xe. Rõ là bị phanh gấp. Nó lồm cồm bò giậy, đôi mắt tem tem, thò cổ ra hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tiểu Vũ thấy hai tên Lý Tùng và Trương Bảo ngồi im trên xe bèn ghé mắt nhìn lên phía trước. Cách xe ngựa khoảng hơn chục trượng. Một đám người mặc đồ đen, trên tay lăm lăm đơn đao, khuôn mặt được bịt kín, hở mỗi đôi mắt đầy hung dữ. Tuy vậy, dáng vẻ tên nào tên nấy đều nhỏ thó, trông như một lũ trẻ con khoảng mười lăm, mười sáu tuổi mà thôi.

Lý Tổng hít một hơi, quát:

- Bớ lão thật, không nhìn thấy lá cờ cắm trên xe hay sao mà dám chặn đường tính cướp?

Ba tên đứng đầu lũ cướp nhìn nhau lắc lắc đầu. Một tên đứng giữa, có vẻ là đại ca, xia đao chỉ về phía Lý Tùng, lớn tiếng:

- Cờ gì? Trên cờ viết cái gì?

Lý Tùng và Trương Bảo nhìn nhau, bốn mắt lộ ra vẻ khinh khi, đoạn cả hai cùng phá lên cười sảng sặc:

- Ôi mẹ ời! Bọn cướp này không biết chữ.

Toán cướp nhú mắt nhìn nhau rồi quay ra phía xe ngựa, quát:

- Hừ! Chữ nghĩa thì liên quan gì đến việc cướp?

Trương Bảo cười không ra hơi, ôm bụng ngật nghẻo. Lý Tống mặt đỏ phừng phừng, khóe miệng méo đi, trợn mắt nói:

- Lũ ngu ngốc, xe này là của Thánh giáo. Các người gan to như hùm mới dám ra tay chặn đường. Thôi, nể các người không biết trời cao đất dày, chúng ta tha cho, mau cút.

Tên cầm đầu lại trợn mắt nhìn đồng bọn một lượt. Đứa nào cũng nhún vai ra điều không hiểu. Liền đó lại chĩa đao về phía xe ngựa, quát lên:

- Thánh thánh cái đầu. Thánh giáo là khỉ mốc gì? Muốn sống thì mau mau xuống xe giao nộp hàng hóa, tiền bạc, chúng ông tha chết cho.

Trương Bảo và Lý Tùng nghe đám này nói thế, khuôn mặt trào phúng chuyển thành một trạng thái tái mét. Chết cha, danh tiếng của Thánh giáo mà chúng nó coi như trò đùa, phen này chắc không qua được. Đám người kia đông đảo gấp mấy lần, cả hai tuyệt không thể chống được.

Lý Tùng nuốt nước bọt ực một cái, giọng nói phát ra giảm mấy phần uy thế:

- Đây, các người có gì từ từ nói. Thánh giáo chúng ta rất nổi tiếng, nếu động vào thì chỉ có chết.

Một tên bên cạnh cười lên ha hả đoạn nói:

- Thánh giáo à? Anh em của ta cũng lên Thánh giáo tu luyện đại đạo. Giờ chắc thành thần tiên rồi.

Lý Tùng cười khổ, không ngờ giặc cướp hiện nay lại liều mạng đến thế. Năm nay, xe ngựa của Thánh giáo không hề bị cướp, phần lớn là nhờ thanh danh hiển hách. Trước đây mỗi lần đi vận chuyển đều có đệ tử võ nghệ cao cường đi áp tải, dần dần chẳng có cướp bóc, việc này cũng bị quên lãng. Chẳng ngờ hôm nay gặp cướp. Với bản lĩnh hai đệ tử ngoại môn như Lý Tùng và Trương Bảo, bốn năm tên cướp không thành vấn đề nhưng hiện tại phe địch lên đến gần hai chục người.

Tiểu Vũ thấy có biến, mặt mày tái mét, chui tọt vào trong xe, tim đập thình thịch. Không ngờ lại gặp phải cướp. Phen này chỉ có chết mà thôi. Tiểu Vũ sợ hãi đưa tay ôm lấy hai món bảo vật, toàn thân run rẩy.

Trương Bảo ngó vào trong, khẽ nói:

- Tiểu Vũ đại ca, chúng ta gặp cướp, người là nội môn đệ tử, không biết có thể đại triển thần oai...

Mọi hy vọng của Lý Tùng và Trương Bảo giờ đây đều đặt hết ở Tiểu Vũ. Trong suy nghĩ của hai tên này, Tiểu Vũ là nội môn đệ tử, lại là nhân tài ngàn năm có một của Thánh giáo, bọn cướp đường kia dĩ nhiên chẳng phải đối thủ. Tuy vậy, lời nói chưa dứt, đã thấy phía bên kia ào ào xông lên, la hét ầm trời:

- Giết! Giết hết! Cướp lấy xe hàng anh em ơi.

Lý Tùng và Trương Bảo hoảng hốt nhảy khỏi xe ngựa, tuốt kiếm điên cuồng đánh lại. Tiểu Vũ ngồi bên trong xe, lập cập run, ôm chặt lấy hai bảo vật.

Chỉ nghe bên ngoài truyền tới những tiếng la hét, tiếng đao kiếm va vào nhau leng keng, tiếng chửi bới rầm trời. Một thoáng, hai giọng hét xé lỗ tai vang lên. Đúng là tiếng kêu của Lý Tùng và Trương Bảo. Có vẻ hai người đã bị lũ cướp hạ sát.

Tiểu Vũ càng kinh hoàng hơn, tưởng tượng đến việc sắp bị bọn cướp hạ sát. Nó nghe thấy tiếng người trèo lên xe, tiếng lịch bạch chạy tới lui.

Thốt nhiên, một đầu người thò vào thùng xe, trừng trừng nhìn nó. Tiểu Vũ mặt trắng như tờ giấy, thét lên một tiếng khiến tên kia giật mình, ngã ngựa ra sau, rơi bạch xuống đất.

- Trong xe có người.

Một giọng cất lên.

- Mau ra đây, bọn ta sẽ tha chết cho.

Giọng khác quát tới.

- Các vị, ta ra đây, đừng manh động.

Tiểu Vũ gào lên, từ từ bò ra khỏi thùng xe.

Tiểu Vũ trèo ra, thấy Lý Tùng và Trương Bảo máu me đầy người, đang bị bắt quỳ xuống ở ven đường thì hết hoảng vô cùng.

Nó đứng thẳng giậy trên xe ngựa, khuôn mặt chuyển sang một thái độ xu nịnh, chuẩn bị cất tiếng thì chợt từ phía tên cầm đầu truyền đến một

giọng nói:

- Đại ca! Là đại ca à?

Hai thằng đứng bên cạnh lãnh đạo lũ cướp cũng trợn mắt nhìn đến, đồng thanh hô:

-Ồ! Tiểu Vũ! Sao đại ca lại ở đây?

Cảm giác sống sót như lũ quết, tràn đến trong lòng Tiểu Vũ. Những tiếng nói này, quen thuộc quá. Bao nhiêu năm nay dù có đánh chết nó cũng không quên được. Khi này chỉ là hoảng hốt quá mà không nhận ra. Ba cái giọng nói này, đích thị là của bọn đàn em hay đi móc túi ở trấn An Thái.

Ba đứa kia mở mạng che mặt, nhìn tới Tiểu Vũ, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, đoạn chạy tới hô lớn:

- Chúng mày mau lại chào đại ca đi. Đại ca Tiểu Vũ của bọn ta đấy.

Mấy chục tên cướp kia thấy thế, hạ đao, ủa tới bên Tiểu Vũ, vẻ mặt hoan hỉ nhưng cũng đầy thắc mắc. Cái tên này vì sao lại khiến lão đại, lão nhị và lão tam cung kính vậy?

Lý Tùng và Trương Bảo nhìn nhau kinh ngạc, đoạn đoán già đoán non, khẳng định Tiểu Vũ chính là cầm đầu của toán cướp, trà trộn vào làm nội gián. Trong lòng hai người không khỏi uất ức.

Lúc này, cả đám vây quanh Tiểu Vũ chúc mừng, Lý Tùng và Trương Bảo lợi dụng thời cơ bèn lén trốn đi mất, trong lòng uất hận mà thốt lên: “Tên nhãi chết tiệt, đệ tử của lão Trần Tổng, bè bạn của Trấn Nam hay sao? Hãy đợi đấy”.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sự Uất Ức Của Tiểu Vũ

Tiểu Vũ được đám cướp tung hô đại ca thì khuôn mặt tỏ ra hoan hỉ. Ít nhất cũng không bị chết, thật may mắn. Nó nghĩ bụng rồi quét mắt về phía hai tên Lý Tùng và Trương Bảo. Không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Vũ hốt hoảng la lên:

- Hai tên Thánh giáo đâu rồi?

Cả bọn đang bầu lấy xe ngựa, lập tức quay sang nhìn. Hai tên tù binh vừa nãy ở đây, đã chạy biến đâu mất rồi.

Một trong ba tên cầm đầu cười cười, nói:

- Đại ca lo gì, kệ cho chúng chạy đi.

Tiểu Vũ nhảy phốc xuống, hốt hoảng nói:

- Không được, nếu chúng về bẩm báo lại với Thánh giáo, Tiểu Vũ này làm gì còn đường lên đó nữa!

Cầm đầu toán cướp, tên gọi Vĩnh Sinh thắc mắc:

- Đại ca ở lại đây làm cướp cũng tốt hơn mà.

Tiểu Vũ lắc đầu nói:

- Làm cướp có ngày bị người ta truy sát, các người tốt nhất kiếm một nghề gì đó đi mà làm.

Cả lũ nhìn nhau khó hiểu. Vì đâu mà Tiểu Vũ lại thay đổi như vậy? Nhìn thấy bọn cướp có vẻ đắn đo, Tiểu Vũ giải thích:

- Các người xem, cả bọn đều một chữ không biết, đi cướp thì chỉ ăn may thôi. Một ngày đẹp trời gặp phải cao thủ thì chỉ một chiêu là xong đời hết cả lũ.

Bọn cướp lại đắn đo nhìn nhau, cái tên Tiểu Vũ nói cũng đúng. Bọn lâu nhâu này toàn trẻ con mười lăm mười sáu tuổi, thân cô thế cô, một môn võ công cũng không biết, từ trước đến giờ đều cậy đông mà vây khốn nạn nhân. Nếu có bậc cao thủ đi ngang, có ngày chết không toàn thây. Nghĩ vậy, cả lũ đều gật gù cho là có lý.

- Bọn bay, mau dẫn người truy bắt hai tên kia ngay lập tức.

Tên phó tướng gọi là Thái Long quát lên, lập tức hơn chục người chạy theo đường núi, truy đuổi Lý Tùng và Trương Bảo.

- Đại ca nói cũng có lý, thôi cứ về động nghỉ ngơi đã, đợi chúng em bắt lại hai tên kia rồi tùy đại ca xử lý.

Tiểu Vũ nghe vậy, gật gật đầu, đoạn cùng ba tên thủ lĩnh, leo lên xe ngựa.

Cả đám hoan hỷ đánh chiếc xe ngựa chiến lợi phẩm đi sâu vào lòng núi, qua mấy con đường ngoằn ngoèo. Tiểu Vũ ngồi trên xe ngựa trong lòng nó lo lắng không ngừng. Lý Tùng và Trương Bảo trốn mất, không biết sẽ về nói gì với Thánh giáo. Khi này thấy toán cướp thái độ cung kính với nó, Tiểu Vũ chắc mẫm kỳ này sẽ khó để lên Thánh giáo bái Triệu Tổng làm sư phụ. Tiểu Vũ nghĩ đến đây bèn thở dài một cái não nề.

- Mà đại ca lên Thánh giáo dự kỳ thí tuyển cơ mà. Sao lại xuất hiện ở đây?

Vĩnh Sinh ngồi bên cạnh, nghi hoặc.

Thở dài chán nản, Tiểu Vũ nói luôn:

- Có lên, nhưng bị trượt rồi. Nhưng ta được sư phụ Triệu Tổng của Thánh giáo nhận làm đệ tử, truyền cho thuật luyện đan. Đợi khi nào thành nghề, nhất định sẽ tuần linh dược của Thánh giáo cho bọn mi buôn bán kiếm lời, bỏ cái nghề cướp bóc này đi.

Ba tên nhìn nhau, ánh mắt sáng như sao. Vốn bọn nó cũng không định làm cướp nhưng ngoài việc đó ra thì còn biết làm cái gì nữa? Một chữ bẻ đôi không biết, lại ngại công việc đồng áng, ruộng vườn. Thành thử đi làm cướp là tốt nhất.

- Mà sao các người lại trôi dạt đến tận chỗ này làm cướp?

Tiểu Vũ hỏi

Vĩnh Sinh lúc lắc đầu, kể:

- Khi đại ca đi rồi, băng nhóm móc túi của chúng ta bị đám người trên Bảo Quang tự phát hiện, báo với quan phủ vì vậy tan đàn xẻ nghé, mỗi đứa chạy đi một phương. Ba bọn ta trốn lên đây thu nạp được đám giang hồ con con, lập một băng cướp.

Tiểu Vũ ngược mắt nhìn ra xa xăm, cuộc đời thật là khó sống. Những đứa trẻ mới chỉ mười mấy tuổi đã bị đẩy vào con đường không mấy bằng phẳng. Thật đúng là bần cùng sinh đạo tặc.

Cả đám lầm lũi đi sâu vào bên trong núi. Hai bên vách đá cao sừng sững như những tấm vách ngăn cách ánh mặt trời. Chúng đi mãi cho đến khi dừng lại ở một thạch động lớn. Cái động này, cửa vào cao mười mấy trượng, xung quanh cây cỏ mọc um tùm, những nhũ đá nhọn hoắt, vươn ra như bảo kiếm.

Trong thạch động rộng rãi và mát mẻ vô cùng. Đám cướp xếp thành hàng, vận chuyển những đồ đạc mà chúng cướp được trên xe vào một căn phòng lớn. Giờ Tiểu Vũ mới để ý, những đồ này toàn là lụa là gấm vóc thượng hạng.

- Chỗ này bán đi cũng được kha khá.

Vĩnh Sinh mỉm cười, nói với Tiểu Vũ khiến nó chau mày lại, quát lên:

- Đừng có lấy đồ của xe này. Chốc nữa tìm được hai người kia chúng ta trả lại cho họ. Người của Thánh giáo không đùa được.

Cả bọn lại nhìn nhau. Vĩnh Sinh lắc đầu bảo:

- Nghe theo đại ca đi tụi bay.

Cả bọn uể oải sắp lại hàng lên xe, trong lòng có chút phẫn nộ. Cái thằng ranh này ở đâu đến lại khiến ba vị đại ca phải khúm núm vậy? Còn cái bọn Thánh giáo là khi mồi giết mà sợ như thế? Cả tháng nay, bọn chúng tụ tập cướp bóc trong núi, ai gặp cũng vãi hết ra quần, còn sợ bố con thằng nào?

Tiểu Vũ thấy đám cướp có vẻ không hài lòng thì gọi ba tên thủ lĩnh ra nói nhỏ:

- Ta cũng vì muốn tốt cho tất cả mà thôi. Các người chớ có động đến Thánh giáo kẻo có ngày mang họa vào thân.

Dù sao trong đám này, Tiểu Vũ là kẻ có học thức nhất, lại lên tận Thánh giáo thi thố nên trong mắt chúng, hẳn là số một. Vì vậy nhất nhất đều nghe theo lời vị đại ca mồi giết ở An Thái.

Sắp xếp lại xe hàng đầu đấy, cả bọn mở tiệc đãi Tiểu Vũ. Các món ăn được bày ra ê hề, lũ cướp thi nhau chúc tụng Tiểu Vũ. Nhậu nhẹt đến xế chiều, từ ngoài cửa động truyền tới tiếng người. Tiểu Vũ ngó mắt ra, thấy

chục tên cướp đang áp giải Lý Tùng và Trương Bảo đi vào. Hai tên ngoại môn đệ tử của Thánh giáo có vẻ bị ăn thêm một trận đòn khá đau, mặt hai người sưng vù lên như bị ong đốt.

Tiểu Vũ lập tức chạy tới, tháo dây trói ra, đoạn mời hai người vào chỗ ngồi khiến đám cướp đi lòng bắt về hết sức ngạc nhiên, ngó lên nhìn Vĩnh Sinh. Vĩnh Sinh biết ý, gật gật đầu một cái, cả đám thở dài, vứt đao xuống rồi ngồi ăn uống, thái độ có vẻ không vừa lòng chút nào.

- Hiếu lắm! Đều là hiếu lắm hết, hai vị xin thứ lỗi.

Tiểu Vũ đơn đả mời Lý Tùng và Trương Bảo vào chỗ ngồi khiến cả hai ngạc nhiên vô cùng. Hai tên cứ tưởng bị bọn cướp dẫn về hang để cho chó ăn, không ngờ lại được đối đãi nhiệt tình như vậy. Trong lòng cả hai bỗng dâng lên cảm giác tự hào vì là người của Thánh giáo. Hóa ra bọn cướp này cũng biết sợ uy danh của môn phái. Vì vậy khuôn mặt sưng vù vì bị ăn đấm bỗng nhiên cứ vênh lên.

- Hừ! Tiểu Vũ, người nói là người của Thánh giáo, cứ sao lại bày trò cướp xe của môn phái.

Lý Tùng hậm hực hỏi.

Tiểu Vũ thở dài đoạn kể đầu đuôi câu chuyện cho hai tên đệ tử ngoại môn của Thánh giáo. Chúng nghe xong, gật gù bảo:

- Tạm thời ta tin người vậy.

- Vậy ngày mai, ta và hai người tiếp tục lên đường trở về Thánh giáo, chuyện hôm nay coi như bỏ qua.

Trương Bảo lắc đầu nói:

- Không bỏ qua được. Theo lịch thì sáng mai chúng ta đã trở về Thánh giáo, nay bị trễ sợ rằng các vị trưởng bối sẽ trách phạt.

Tiểu Vũ khuôn mặt dẫn đo, hít một hơi rồi thở mạnh ra, đoạn đi đi lại lại khiến cả đám chóng mặt. Một chập, nó cất tiếng:

- Để ta xin với sư phụ nói một câu vậy.

- Thế thì được

Lý Tùng gật đầu rồi thò tay lấy một chiếc đùi gà, thận trọng cắn một miếng rồi khó nhọc nhai nuốt.

- Nhưng phải nói tốt cho hai bọn ta một tiếng.

Trương Bảo không quên dặn dò.

- Được! Được! Sẽ nói.

Tiểu Vũ gật gù, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Từ cửa động, một đàn mỹ nữ từ đâu tràn vào khiến Lý Tùng và Trương Bảo đang trệu trạo nhai thịt gà sững người lại. Những mỹ nữ này đều ăn mặc hết sức mát mẻ, ủa đến bên cạnh Lý Tùng, Trương Bảo và Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ cười cười, đưa tay ra điều không cần. Vĩnh Sinh ngồi trên cao cất tiếng:

- Đại ca à, hãy thưởng thức mỹ nhân đi.

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, đoạn bảo:

- Các người thật là...

Trương Bảo và Lý Tùng không khách sáo, ôm lấy hai mỹ nhân vào lòng, vui vẻ vô cùng, cứ cười lên khanh khách. Có điều, mỗi lần cười to, cả hai

lại phải đưa tay bưng miệng vì đau.

Sáng sớm, Tiểu Vũ thức giậy ra cửa động vươn vai, thư giãn gân cốt. Từ trong động Vĩnh Sinh dẫn một toán đàn em mang theo đao kiếm đi ra ngoài. Thấy Tiểu Vũ, hân mĩm cười nói:

- Đại ca, chốc nữa sẽ có người dẫn đại ca ra khỏi đây. Còn giờ bọn em phải đi kiếm chút cơm cháo đã. Tối qua có người báo tin rằng xe chở tiền vàng sẽ đi ngang qua đây, chỉ có ba bốn tên theo bảo hộ thôi.

Tiểu Vũ dăm chiêu, cái gì mà xe chở tiền vàng chỉ có ba bốn tên đi theo? Nó không tin được bèn nói:

- Người nghĩ xem một xe chở tiền mà lại chỉ có ba bốn tên áp tải, liệu có hư cấu hay không?

Vĩnh Sinh dẫn đo vì lời nói của Tiểu Vũ. Nhưng lòng tham nổi lên, nó chắc mẫm rằng Tiểu Vũ lo quá xa rồi bèn nói:

- Thôi được, để em đi xem thế nào.

Nói rồi, cả bọn lục đục kéo nhau đi. Trong lòng Tiểu Vũ dâng lên một sự lo lắng không ngừng.

Trời đã sáng bạch, Lý Tùng và Trương Bảo cũng đã thức giậy, bước ra ngoài cửa động. Chúng nhìn thấy Tiểu Vũ thì mĩm cười nói:

- Chúng ta lên đường thôi nhỉ?

Tiểu Vũ gật gật đầu, sắp lại đồ đạc rồi cả ba đi tới xe ngựa.

Còn chưa kịp leo lên, từ xa truyền tới tiếng la hét không ngừng. Cả ba thấy lạ bèn bước ra sau xe ngựa nhìn tới. Lúc này, trong động, lũ cướp thấy inh ỏi cũng vội vàng kéo nhau ra đứng hết ở ngoài cửa.

Từ xa, Vĩnh Sinh cùng mấy tên cướp máu me be bét, quần áo tả tơi, khuôn mặt trắng bệch đang chạy trốn về phía cửa động, vừa chạy vừa hô: “An hem! Cứu! Cứu”.

Lũ cướp thấy thế, nhao nhao lên, đoạn đồng loạt tuốt đao kiếm, chạy đến. Chỉ thấy từ sau, kiếm quang rợp trời, cát bụi ầm ầm cuốn lên như có tổ lốc.

- Quái vật?

Tiểu Vũ lăm bằm trong miệng.

Ba bốn kiếm quang phóng đến trúng mấy tên chạy sau Vĩnh Sinh. Một kiếm đoạt mạng, người lăn lông lốc, máu thịt nhuộm đất, tình cảm khổ sở vô cùng.

Thình không chợt lóe lên hai đạo quang mang chói mắt, bọn cướp ở ngoài cửa động vội vã đưa tay lên che mắt. Từ trong ánh sáng, hai nhân ảnh ngự kiếm phóng ra. Người nữ mái tóc bông bênh, da trắng như bạch ngọc, thân hình đẹp đẽ, eo thon thả như thiếu nữ đôi mươi. Người nam khí chất phi phàm, siêu thần nhập thánh. Cả bọn cứ ngây ra chiêm ngưỡng hai người này, dường như bị vẻ phiêu lãng của họ mê hoặc.

- Bọn cướp chết tiệt, tụ tập làm hại bá tánh trong vùng, hôm nay ta phải trừ khử hết.

Giọng nữ quát lên, thanh âm trong vắt như chuông ngân, đập vào vách đá càng tôn lên vẻ kiêu sa nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Tiểu Vũ như chết lặng. Cô gái đang ngự kiếm kia, chẳng phải là Lâm Hạ Vy hay sao? Còn người nam, không ai khác chính là Trấn Nam. Có đánh chết Tiểu Vũ, hắn cũng nhận ra.

- Giết!

Đám cướp đứng trước cửa động gào lên, lập tức rầm rập chạy đến ứng cứu Vĩnh Sinh, khí thế hung hãn. Tiểu Vũ hốt hoảng, vội gào lên:

- Đứng! Đứng....

Lý Tùng và Trương Bảo nhìn thấy Trần Nam, toàn thân run rẩy. Vị đại đường chủ đỉnh đỉnh của bọn chúng đang ở đây, truy sát bọn cướp. Nay nhìn thấy xe hàng của Thánh giáo, lại thấy đệ tử Thánh giáo giao du với bọn cướp, tiền đồ của chúng đã chính thức đặt dấu chấm hết mất rồi.

Đột nhiên Lý Tùng thò tay xé toạc áo của mình, thuận tay rút một con dao ra, rạch lên người. Máu me phọt ra. Trương Bảo kinh hoàng nhìn bằng hữu tự làm hại mình, cứ há miệng ra.

- Mau làm theo ta không chết cả hai bây giờ.

Trương Bảo dường như hiểu được ý của Lý Tùng, cũng vội rạch da thịt, xé quần áo. Đoạn cả hai phóng ra bên ngoài, la hét thất thanh:

- Trần đường chủ cứu mạng! Trần đường chủ cứu mạng.

Tiểu Vũ thấy hai tên đó người ngợp đầy máu, áo quần rách nát, lại liên tục tri hô thì giật mình thốt lên: “Chết mẹ rồi, hai tên khốn.”.

Trần Nam trên cao, thấy Lý Tùng và Trương Bảo phóng ra ngoài, la hét, lại thấy xe hàng của Thánh giáo dưới kia thì lập tức nói với Lâm Hạ Vy:

- Mọi mau xuống ứng cứu hai đệ tử ngoại môn kia, bọn cướp này để cho ta.

Hạ Vy gật đầu, toàn thân như một mũi tên, lao xuống phía dưới.

Nàng đáp xuống nhẹ nhàng bên cạnh Lý Tùng và Trương Bảo, thấy hai tên tả tơi vội lôi ra một túi thuốc, đưa nhanh cho, bắt uống. Lúc này, đám cướp xông tới bên cạnh Hạ Vy, chĩa kiếm quát lên:

- Con ranh con, dám truy sát chúng ta sao?

Hạ Vy trợn mắt, tay xinh khẽ vẩy, chớp mắt lũ cướp trước mặt đã ôm cổ nằm vật xuống, máu phun ra nhuộm đỏ nền đá.

Tiểu Vũ gào lên:

- Dừng tay, dừng tay, đừng chém giết nữa.

Trần Nam và Hạ Vy nhìn thấy Tiểu Vũ, chột sững lại.

- Sao ngươi lại ở đây?

Hạ Vy dường như đã nhận ra Tiểu Vũ vội cất tiếng hỏi.

- Tiểu Vũ! Người anh em, người cũng bị bọn cướp bắt hả? Đừng lo, ta sẽ cứu người.

Trần Nam nói vọng xuống.

- Hẳn là đại ca của bọn cướp đó.

Lý Tùng gào lên. Trương Bảo lập tức gật gật đầu xác nhận.

Cùng lúc, ánh mắt Trần Nam và Hạ Vy nhìn Tiểu Vũ rất khác lạ.

Và cũng chính lúc này, Vĩnh Sinh cùng đám cướp ủa tới bên Tiểu Vũ, hét lên:

- Đại ca tính sao?

- Đại ca!

Cả Trần Nam và Hạ Vy đều trợn mắt, thốt lên.

Tiểu Vũ mặt trắng bệch như tờ giấy, run rẩy nhìn tới Lý Tùng, Trương Bảo, trong lòng dâng lên một sự uất ức không thể tả được.

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiên Kiếm Nhận Chủ

Lúc này, đám cướp tụ về phía Tiểu Vũ. Vĩnh Sinh người bê vết máu, thương tích đầy mình, hốt hoảng hỏi:

- Đại ca! Mau cứu chúng em.

Tiểu Vũ cũng chẳng bình tĩnh hơn là bao. Khi này hai tên Lý Tùng và Trương Bảo tự nhiên rạch mặt ăn vạ, vu cho nó đứng đầu bọn cướp khiến Trần Nam và Hạ Vy chột thay đổi thái độ, trong mắt chỉ hiện lên sát khí.

Nuốt nước bọt ực một tiếng, Tiểu Vũ mặt trắng như tờ giấy, vẫn khẽ mỉm cười méo mó, cất tiếng:

- Hiếu lắm! Tất cả là hiếu lắm, Trần Nam đại ca, Hạ Vy, hãy nghe ta nói.

- Hãn nhận là đệ tử Thánh giáo, nói có quen biết Trần Nam đường chủ và trưởng lão Triệu Tổng, lừa bọn thuộc hạ vào bẫy rồi ra tay cướp bóc.

Lý Tùng thấy Tiểu Vũ đang kể lẽ bồng gào mồm to hơn.

Trần Nam đáp xuống bên cạnh Hạ Vy và hai tên ngoại môn đệ tử kia, ánh mắt nhìn tới Tiểu Vũ đầy sự nghi ngờ. Những lời Lý Tùng nói không sai, Tiểu Vũ vốn có quen biết với hãn và Triệu Tổng sư thúc. Nay chứng cứ sờ sờ ra đây, không thể không tin.

- Tiểu Vũ! Người thật không biết phân biệt phải trái, uống cho ta đã tin tưởng người, còn lo lắng cho người nữa.

Trần Nam như người bị phản bội, quát lên giận dữ. Âm ba như sóng thần cuộn tới, cả đám cướp bị uy thế đẩy về phía sau mấy bước.

Hạ Vy ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng, chĩa kiếm quát lớn:

- Biết thế hôm đó ta đánh chết cái tên đạo tặc như người. Quả thực là tri nhân tri diện bất tri tâm. Giờ còn đứng đây khoa môi múa mép.

Thủy Long Tiên Kiếm trong tay nàng rung lên, từng cuộn khói màu xanh biếc khẽ bay bay, ẩn hiện hình dáng của một con mãnh long. Thủy Long Tiên Kiếm, một trong hai thanh thần kiếm trứ danh của Nam Thiên Bội Châu, lúc trước thuộc sở hữu của Tiêu Phong Điệp, giờ không hiểu vì sao lại rơi vào tay Hạ Vy.

Nghe những lời đó, Tiểu Vũ uất ức như muốn khóc. Cái gì mà đạo tặc? Cái gì mà phải trái? Chẳng phải nó đã uốn ba tấc lưỡi, giữ lại hai cái mạng chó của Lý Tổng và Trương Bảo cùng cái xe hàng sao? Lũ người kia chẳng biết đúng sai, ra tay giết người. Dù là cướp thì cũng là con người, sao tính mạng lại như con sâu cái kiến thế? Tiểu Vũ nghĩ, trong lòng cũng tràn lên sự tức giận, đoạn vô thức quát lên:

- Các người danh môn chính phái cái nỗi gì mà chém giết bừa bãi, lại không phân biệt đúng sai. Người ta chưa nói đã cả vú lấp miệng em...

- Giết!

Tiểu Vũ còn chưa nói hết câu, Hạ Vy đã rút lên, kiếm trong tay bạo phát thanh quang, ào ạt xông tới như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ.

- Chạy mau!

Thấy không thể dùng lời lẽ, Tiểu Vũ gào lên. Sau tiếng gào, đám cướp nhốn nháo ôm đầu chạy trốn. Mỗi người chạy một phía, khung cảnh hết sức hỗn loạn.

Tiểu Vũ tay ôm túi đồ, cầm đầu chạy ra phía sau thạch động. Trấn Nam thấy Hạ Vy xuất kiếm xông tới cũng lập tức lao lên trợ chiến. Kiếm trong tay y, khí thế như rồng cuộn, chớp mắt đã đoạt mạng mấy tên ở gần.

Vĩnh Sinh và Tiểu Vũ nối đuôi nhau chạy vòng ra sau thạch động. Hạ Vy thấy thế hô lên:

- Sư huynh lo đám nhãi nhép này, ta truy sát hai tên cầm đầu kia.

- Được!

Trấn Nam gạt đầu, ánh kiếm lóe lên, bạch quang vạn trượng lại trào ra như cuồng phong hung hãn, chớp mắt mấy người đã nằm rạp xuống, máu me loang lổ ra nền đá. Lý Tùng và Trương Bảo đứng ngoài, lạnh hết sống lưng. Lần đầu tiên bọn chúng mới chứng kiến cảnh tượng cao thủ Thánh giáo thi triển thần uy, trong lòng không khỏi tự hào.

- Đứng lại!

Hạ Vy quát lên, sát khí tỏa ra phủ vào gáy cả Tiểu Vũ và Vĩnh Sinh. Hai đứa hoảng hốt, cầm đầu lao về phía trước. Đứng lại bây giờ chỉ còn nước chết mà thôi.

Tiểu Vũ và Vĩnh Sinh chạy xuyên vào rừng, bản năng sinh tồn khiến cả hai chỉ biết cố gắng thoát khỏi sự truy sát của Hạ Vy. Những tán cây rậm rạp khiến cho Hạ Vy rất khó khăn để ngụy kiếm phi hành bởi thể nàng đành hạ xuống đất, đuổi theo hai tên cầm đầu bằng cướp. Tuy vậy, tốc độ của nàng không hề giảm sút, chớp mắt đã thấy bóng hai tên đang hoảng hốt chạy trốn.

Đến một ngã ba đường, Tiểu Vũ chỉ về con đường bên trái, nói:

- Mi chạy phía kia đi, chia nhau ra để cho nó phân tâm.

Vĩnh Sinh gật đầu một cái, tốc độ không đổi, rẽ ngay vào con đường kia, miệng la lớn: “Đừng có đuổi ta, đừng có đuổi ta”.

Tiểu Vũ cũng ngoặt sang phải, nhắm mắt nhắm mũi chạy đi, dường như không hề biết mệt.

Hạ Vy bắt kịp đến ngã ba, thấy hai tên chia nhau chạy trốn thì dừng lại suy nghĩ. Nàng hướng về phía Tiểu Vũ, gầm lên:

- Tên chết tiệt, ta giết!

Nói rồi phóng theo Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ thấy tiếng bước chân đằng sau thì toàn thân run lên lẩy bẩy nhưng vẫn chưa chịu chết, đôi chân như có sức mạnh vô song, ào ào lao đi như gió. Tuy vậy, hơi thở của nó đã trở nên nặng nề hơn. Trái lại, Hạ Vy chẳng có chút gì là mệt mỏi. Nàng nhìn thấy Tiểu Vũ đang ở phía trước thì mỉm cười đắc thắng, tự nói: “Tên khốn, chịu chết đi”.

Tiếng bước chân Hạ Vy ngày càng gần Tiểu Vũ khiến nó hốt hoảng vội cúi xuống nhặt một cục đá, xoay người ném mạnh về phía sau.

Cục đá hung hãn lao tới, nhắm vào mặt Hạ Vy. Nàng khẽ lách qua, né được thì bưng bưng tức giận, quát lên: “Còn chơi trò ném đá sao? Người chết chắc”.

Lúc này, Tiểu Vũ đã không còn hơi sức nào nữa, ánh mắt nó mờ đi, bước chạy chậm lại. Chớp mắt Hạ Vy đã chỉ còn cách mấy trượng.

Chợt, phía trước Tiểu Vũ xuất hiện một mép vực. Nó phanh lại không kịp, như một cục đá, lao ra giữa hư vô. Khuôn mặt Tiểu Vũ tái dại, hai chân không có cảm giác đứng trên mặt đất, vô thức mà há mồm kêu lên u uất.

Tiểu Vũ như một bịch cát, rơi nhanh xuống phía dưới, giọng nó truyền lên trên, nghe đầy sự thê lương. Lúc này, Hạ Vy chạy tới mép vực, nhún người một cái, bảo kiếm đã vọt bay xuống chân làm điểm tựa. Nàng như một con diều, đứng trên hư không nhìn xuống Tiểu Vũ đang nhỏ dần, nhỏ dần nhưng tiếng la hét của nó thì không ngừng vọng lên.

Một chớp, tiếng la hét tắt ngấm, Hạ Vy vẫn căng mắt nhìn xuống, không thấy bóng dáng Tiểu Vũ mà chỉ một màu xanh thẫm của cỏ cây bên dưới. Cái vực này, sâu ít nhất cũng mấy trăm trượng. Phàm nhân mà ngã xuống đây thì giời cũng không cứu nổi.

Tuy nhiên, để chắc chắn, Hạ Vy nhún người một cái, bảo kiếm lao vọt xuống bên dưới như một mũi tên. “Chết cũng để lại xác” – Nàng lăm bắm, phá không xông xuống.

Bốn phía là núi cao vời vợi, càng xuống sâu dưới vực, ánh nắng mặt trời càng yếu ớt, không khí lạnh lạnh, thối tới từ hai bên khiến sự hung hãn trong Hạ Vy bớt đi phần nào.

Đáy vực hiện ra trước mắt Hạ Vy. Nàng từ từ đáp xuống, nhìn tới một lùm cây chìa ra, cách mặt đất mấy trượng. Lùm cây này, tựa như một tấm đệm êm ái. Quan sát lùm cây, Hạ Vy nhận ra rằng cái tên Tiểu Vũ đã rơi vào đây, bảo toàn tính mạng.

Ngó quanh, chỉ một màu tối tăm, nhờ nhờ. Hạ Vy rít lên: “Tên chết tiệt”. Quyết không bỏ qua, Hạ Vy hô lên một tiếng, thanh quang ầm ầm nổi lên, soi sáng một vùng. Từ bụi cây bên cạnh, một tiếng người giật mình, vô thức kêu lên khi thanh quang phát ra.

Sột soạt...

Hạ Vy nghe tiếng chạy trốn truyền đến từ phía đó, vội vươn tay ra hư không. Tiên kiếm như biết ý, vọt bay nằm gọn trong bàn tay xinh đẹp của nàng. Từng bước, từng bước, Hạ Vy tiến tới.

Nàng nghe rõ tiếng rên rỉ, tiếng người lết đi. Chứng tỏ tên này đã bị thương khi rơi xuống. Phen này Tiểu Vũ khó tránh khỏi đại kiếp nạn.

Phăng...

Lùm cây bị chém đứt, lộ ra Tiểu Vũ đang hoảng hốt bò về phía sau, chân nó dường như bị thương, máu nhuộm đỏ ống quần.

- Tên khốn, xem người chạy đi đâu?

Hạ Vy nhếch môi cười khinh bỉ, nhìn bộ dạng hoảng hốt của Tiểu Vũ.

- Đừng! Đừng có giết ta.

Tiểu Vũ van xin.

- Những người bị các người cướp chắc hẳn cũng nói điều này, nhưng bọn đạo tặc các người có tha cho người ta không?

Hạ Vy truy vấn nhưng dường như chẳng cần câu trả lời.

- Ta bị oan! Ta bị oan!

Tiểu Vũ mệt lử, cố bò đi.

- Ta tiễn người một đoạn.

Hạ Vy vung kiếm lên, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng.

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ khe khẽ phát ra khiến Tiểu Vũ và Hạ Vy dừng lại, đứng im nghe ngóng.

Từ trong bụi rậm trước mặt Tiểu Vũ, một xác người bước ra. Đúng là xác người.

Tiểu Vũ tóc gáy dựng ngược, hoảng hốt bò lại về phía Hạ Vy. Nàng cũng tròn mắt nhìn cái xác người này. Nó từ từ đi ngang qua hai người, dáng vẻ nhưng chẳng muốn tấn công. Trên tay xác người, bưng một chiếc chậu, cứ chậm rãi đi. Nước trong chậu sóng sánh, trào ra ngoài theo nhịp di chuyển của xác người.

- Cái này...là gì?

Tiểu Vũ lắp bắp, lúc này đã bò đến sát chân Hạ Vy. Trước cảnh tượng này, Hạ Vy cũng quên mất cả việc phải giết chết tên đại ca của băng cướp, đôi mắt đẹp đẽ của nàng tròn tròn, nhìn theo xác người đang di chuyển, thỉnh thoảng gầm gừ mấy tiếng.

Cả hai im lặng, Tiểu Vũ ngồi sát vào chân Hạ Vy, ánh mắt chuyển từ sợ hãi sang ngạc nhiên.

Xác người xuyên qua bụi cây, biến mất trước mắt hai người. Hạ Vy khẽ nói:

- Người có nghe thấy cái gì không?

Tiểu Vũ căng tai lên nghe ngóng, đoạn gật gật đầu bảo:

- Có tiếng tiêu.

Từ đâu, nhẹ nhẹ truyền tới một tiếng tiêu trong trẻo. Cả Tiểu Vũ và Hạ Vy vô thức men theo tiếng tiêu, đi sâu vào trong, nổi gót xác người kia. Cả hai lơ mơ đoán ra chính tiếng tiêu này khiến cho xác người có hành động lạ kỳ như vậy.

Cả hai cứ lấp ló đằng sau xác người, thận trọng giữ khoảng cách. Xác người cầm đầu đi về phía trước, loáng một cái đã dẫn hai đứa đến trước một hang động nằm khuất trong tầng lớp cành lá.

Xác người dừng lại ở cửa động, đặt chậu nước xuống rồi găm gửi về, ngồi xuống một bên cửa động.

Cả hai nấp vào một lùm cây, chờ đợi. Tiếng tiêu tắt ngúm, từ bên trong động, một người chậm chậm bước ra, hai tay hua hua trước mặt như người mù. Bên hông người này, lưng lửng một cây tiêu đen sì.

Người này dừng ở trước cửa động, định thò tay nhắc chậu nước lên thì chợt nghiêm lại, nhếch mép cười, nói lớn:

- Rình rập? Ra đây mau.

Tiếng quát như có một sức mạnh khủng khiếp khiến Tiểu Vũ và Hạ Vy giật mình, vô thức lùi lại. Thủy Long Kiếm sau lưng Hạ Vy chợt như bị kích động, rung lên bần bật, leng keng kêu.

Khuôn mặt người kia, một vết sẹo nhuốm màu thời gian, vắt ngang hai mắt. Mái tóc y lòa xòa phủ xuống, một nửa có màu đen còn một nửa bạc trắng, quần áo bẩn thỉu nhem nhuốc, nếu thoáng qua có thể đoán đây là một đạo nhân. Chợt người này như nghe thấy tiếng kiếm đang rên siết, khuôn mặt nhả lại, toàn thân run lên, vươn tay ra phía trước, cười lên bí ai.

Chỉ nghe xoeng một tiếng, tiên kiếm từ sau lưng Hạ Vy vạch vào thỉnh không một vết thanh quang đẹp đẽ, chớp mắt đã nằm gọn trong tay người lạ mặt.

Hạ Vy hốt hoảng, nhảy vọt ra khỏi bụi rậm, trừng trừng nhìn tới kẻ kia. Tiểu Vũ thấy nàng phóng ra ngoài cũng lập tức chạy theo.

Người kia nắm trong tay tiên kiếm, tuy đôi mắt đã bị mù nhưng điệu bộ tỏ ra thì có vẻ đang trầm ngâm ngắm nhìn pháp bảo đỉnh cấp trong thiên hạ này. Toàn thân y run rẩy như thể đã quá lâu rồi mới gặp lại người bạn cũ. Bảo kiếm kia hình như cũng thế, rung lên những tiếng u...u, thanh quang phóng ra thêm muôn phần rực rỡ, tựa như có thể sáng hơn cả mặt trời.

Hạ Vy và Tiểu Vũ lập tức lấy tay che mắt. Một chớp, thanh quang lịm dần, người kia hướng mặt về phía Hạ Vy, quát lên:

- Người là ai? Vì sao có trong tay Thủy Long Tiên Kiếm?

Hạ Vy trống ngực đập liên hồi kỳ trận, nàng biết, người đứng trước mặt kia không phải là một kẻ đơn giản chút nào. Chỉ trong nháy mắt đã ra tay cướp gọn thanh tiên kiếm vang danh thiên hạ. Chỉ có Tiểu Vũ ngu ngơ, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nó đoán, kẻ bản thủ kia đã ra tay cướp lấy pháp bảo của Hạ Vy. Nếu thế, hẳn ta cũng là...cướp.

- Này ông kia, người cướp đồ của người khác còn lớn tiếng sao?

Người kia nghe vậy, thoáng sững sờ, đoạn cười lên sảng khoái rồi bỗng gầm lên:

- Cướp? Người nói ta cướp?

- Chứ không phải người giật thanh bảo kiếm từ tay cô gái này sao?

Tiểu Vũ cong môi lên đáp lại.

Dường như chẳng thèm để ý đến lời Tiểu Vũ, người lạ mặt xòe tay, Thủy Long Tiên Kiếm ngân lên một tiếng, như một tia chớp, phóng vọt đến Hạ Vy.

Hạ Vy đứng im như trời trồng, chỉ cách một tấc nữa là thanh kiếm đâm thẳng vào cổ họng nàng. Ánh mắt Hạ Vy vô cùng hoảng hốt khiến Tiểu Vũ cũng như người mắc chứng co giật, lùi lại bàng hoàng.

- Nói mau, người tên gì? Vì sao có thanh kiếm này?

Người lạ mặt rít lên, bước tới hai bước.

- Đây, đây là quà sinh nhật năm ta 10 tuổi do trưởng môn Tam Thanh Giáo tặng lại. Ta là Lâm Hạ Vy.

Một giây sững lại, người lạ mặt như bị đóng băng, khuôn mặt dường như méo hằn đi. Miệng lắp bắp:

- Người nói người tên gì?

- Lâm Hạ Vy.

Nàng lắp lại.

- Con gái của giáo chủ Thánh giáo mà người cũng dám bắt nạt, người chán sống rồi sao?

Tiểu Vũ xen vào, giọng điệu như muốn hù chết người lạ mặt.

- Con...con gái Lâm Hạ Phương?

Người lạ mặt lắp bắp nói.

- Người biết sợ rồi à? Nàng ta chính là con gái của giáo chủ Thánh giáo, Lâm Hạ Phương.

Tiểu Vũ nhếch môi cười, thái độ như thể sắp nhảy tới ăn tươi nuốt sống người lạ mặt.

- Câmmồm!

Người lạ mặt quát lên, phẩy tay một cái, Tiểu Vũ như cái bị bông, bắn vọt về phía xác người khi nãy. Xác người thấy Tiểu Vũ lăn quay sang bên cạnh thì nhe răng gầm gừ, kiểu như chó muốn xông tới cắn xé. Tiểu Vũ mặt trắng bệch như người chết, trừng trừng nhìn xác người, khuôn mặt nó đã bị giò bọ ăn mất quá nửa, kinh di vô cùng.

- Người nói nữa ta sẽ sai ma thì cần chết.

Người lạ mặt quát lên.

- Không! Không nói nữa.

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời xác kia.

Lúc này, Hạ Vy vẫn đứng im, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh. Tu vi của nàng so với người này thật chẳng đáng cái móng tay. Người kia chậm chậm từng bước dò đường bước về phía Hạ Vy, vừa đi vừa hỏi:

- Người bao nhiêu tuổi?

- 16.

Hạ Vy trả lời.

- Cha người là ai?

Người lạ mặt vẫn bước tiếp, toàn thân như run rẩy lên. Tiên kiếm dường như tương thông với hắn, cũng nhẹ nhẹ rung lên.

- Cha ta là thần tiên.

Nghe đến đây, người lạ mặt lập tức khựng lại, dẫn đo, đoan khẽ nhắc lại: “Thần tiên?”

- Phải!

Hạ Vy gật đầu.

- Người chưa nghe chuyện mười sáu năm trước của giáo chủ Thánh giáo hay sao mà còn hỏi...í nhầm, ta không nói gì nhé, xí xóa ván này nhé.

Tiểu Vũ ngựa mồm nói vọng tới, khi nhận ra giao kèo lúc trước, vội lấp liếm. Nhưng người lạ mặt lúc này vênh tai về phía hắn, đoạn nói:

- Người kể ta nghe.
- Nhưng không được bảo ma thi ăn ta.

Tiểu Vũ ra điều kiện.

- Nói!

Người kia quát lên.

- Nói! Nói ngay đây! Ta nghe người ta kể là mười sáu năm trước, Lâm giáo chủ bế quan trong thạch động luyện công, 5 năm sau khi xuất quan thì đem theo một bé gái ra ngoài, nói rằng đây là con của bà ta và các vị thần thánh. Bởi vậy cho nên Hạ Vy cô ta mới mang họ Lâm của Lâm giáo chủ.

Tiểu Vũ nói một hơi, ánh mắt hết sức tập trung nhìn tới con ma thi đang nhe răng bên cạnh.

- Mười sáu tuổi...lại dùng được cả Thủy Long Tiên Kiếm....! Thần thánh là cha?

Người lạ mặt cười lên ha hả, thanh âm đậm chất vui sướng, tựa như y đã phát hiện ra một điều gì đó lớn lao.

Lại nghe một tiếng xoeng, Thủy Long Tiên Kiếm đã bay về nằm gọn trong vỏ, phía sau lưng Lâm Hạ Vy. Lúc này, nàng thở ra một tiếng như trút đi bao gánh nặng, ánh mắt nhìn về người lạ mặt muôn phần sợ hãi.

- Người mau rời khỏi nơi này.

Người kia nói với Lâm Hạ Vy. Tiểu Vũ nghe thế lập tức định đứng lên thì con ma thi nhe hàm răng xỉn màu, gầm gừ mấy tiếng khiến nó suýt thì

xón ra quần.

- Nhưng người thì phải ở lại đây.

Người lạ mặt hướng về Tiểu Vũ, nói.

Tiểu Vũ như đông lại thành đá. Cái gì mà ở lại đây? Điên hay sao mà ở giữa rừng với một con ma thi và một lão mù giở? Tiểu Vũ không cam chịu, định bật lại nhưng đánh giá tình hình một hồi thì đành phải chấp nhận. Nó nghĩ bụng sẽ kiếm cách để trốn đi.

Hạ Vy nhìn Tiểu Vũ, lúc này sát khí chẳng còn nữa. Khi nãy hắn cũng đã mấy lần mở miệng bảo vệ nàng khiến nàng cũng có chút cảm động. Giờ hắn bị người lạ mặt kia bắt lại, Hạ Vy cũng chẳng biết phải làm sao để cứu hắn. Nàng đánh giá, nếu ở lại, kiểu gì Tiểu Vũ cũng thành ma như cái xác kia mất. Tự nhiên trong lòng nàng dâng lên một cảm giác thương cảm.

Ngay lúc này, từ xa truyền tới một tiếng gọi: “Sư muội!”. Ánh mắt Hạ Vy sáng lên như sao băng. Cuối cùng Trấn Nam cũng đã tìm đến. Phen này lão mù kia nhất định đại bại. Nàng cười lên một tiếng, cất tiếng:

- Trấn Nam sư huynh! Ở chỗ này.

Người lạ mặt bước vào đến cửa động, nghe tiếng gọi của Hạ Vy thì chầm chậm quay ra. Từ xa, một vạch kiếm quang rực rỡ đang xé gió lao tới. Tiểu Vũ nước mắt ròn ròn, tự trong lòng thốt lên một câu cảm thán: “Trấn Nam đại ca! Ôn trời đại ca đây rồi”

PHỄ THIÊN

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tiền Bối Thực Sự Là Ai?

Trần Nam đáp xuống bên cạnh Hạ Vy, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía người lạ mặt. Y thấy bên cạnh cửa động, Tiểu Vũ đang nửa nằm nửa ngồi, khuôn mặt tái nhợt nhưng có chút vui mừng. Bên cạnh Tiểu Vũ, một cái xác người đang gằm gù nhìn nó.

Lập tức, trong lòng Trần Nam hiểu rằng xác người kia được điều khiển. “Khu Thi Chú!” Trần Nam khẽ kêu lên, lập tức quay người về phía gã lạ mặt, quát:

- Bàng môn tà đạo, có phải người sử dụng Khu Thi chú?

Đôi mắt mù của người kia như nhấn lại, khiến vết sẹo chuyển động. Y gằn lên một tiếng:

- Từ lúc nào Khu Thi chú trở thành võ công của bàng môn tà đạo?

Câu hỏi này của y khiến cho Trần Nam sững sờ. Mười mấy năm nay, Thánh giáo bài trừ dị giáo trên khắp đất Nam Thiên Bội Châu này, những phương pháp điều khiển tử thi đều liệt vào hạng bàng môn tà đạo. Môn phái nào sử dụng chúng đều bị Thánh giáo tiêu diệt.

- Sư huynh, người kia có thể là ma giáo. Khi này hãn cướp kiếm của ta.

Hạ Vy nói. Trần Nam hơi sững người. Hạ Vy là một trong những cao thủ của lớp trẻ Thánh giáo, từ nhỏ đã được chú trọng bồi dưỡng. Tuy pháp lực chưa thể bằng với các đường chủ, trưởng lão nhưng một cao thủ muốn cướp

lấy pháp bảo Thủy Long Tiên Kiếm trong tay nàng không phải là việc dễ dàng. Thế mà người lạ mặt kia lại có khả năng.

- Trấn Nam đại ca! Mau cứu mạng, không con ma thi này ăn thịt đệ mất.

Tiểu Vũ rên rỉ, khá yên tâm là cao thủ của Thánh giáo đã có mặt, người kia cơ bản không phải đối thủ. Chính mắt nó đã trông thấy Trấn Nam chỉ trong mấy chiêu kiếm đã chém chết ma thi tu hành trăm năm. Tuyệt đối người lạ mặt kia không phải đối thủ.

- Người là ai, mau xưng danh, ta không muốn giết một kẻ vô danh tiểu tốt.

Trấn Nam quát lên, dĩ nhiên là đem lời đó cho người lạ mặt.

Y nghe vậy cười lên ha hả, đoạn nói:

- Thánh giáo các người giờ đây tác oai tác quái thật. Để ta dạy cho một bài học.

Nói rồi, y gầm lên một tiếng, vung tay đánh về phía Trấn Nam một chưởng. Chưởng pháp cuồn cuộn phóng ra, biến ngay thành hình một thái cực đồ, hung hãn xông đến.

Trấn Nam nhíu mắt nhìn, thốt lên:

- Pháp môn của đạo giáo!

- Cự Giải thuần pháp!

Hai tay Trấn Nam kết ấn pháp, hô lớn, phía trước xuất hiện ngay một lá chắn hình con cua khổng lồ, lấp lánh ánh sáng.

Thái cực đồ xông đến, va chạm với cự giải thuần, nổ bình một tiếng. Trấn Nam toàn thân rung động, bị đẩy lùi về phía sau. Hạ Vy thì vội vã

thoát ly khỏi khu vực khi thái cực đồ được đánh ra.

Còn đang chấn động vì chiêu thức của đối phương, Trấn Nam đã thấy y nhún mình, lao đến, vươn tay ra găm lên một tiếng.

Hạ Vy vừa đáp xuống đất đã thấy đằng sau truyền đến bên tai những tiếng leng keng. Tiên Kiếm sau lưng nàng rung lên rồi vọt ra khỏi bao, thỉnh không xuất hiện một vết sáng xanh biếc.

Thủy Long Tiên Kiếm rời khỏi vỏ, lao đến nằm gọn trong tay người lạ mặt. Y nắm kiếm toàn lực xông về phía Trấn Nam.

Trấn Nam hoảng hốt vội vung tay, bảo kiếm sau lưng cũng như một mãnh thú, găm lên dữ dội. Xung quanh tràn ngập tiếng sư tử rống.

Bảo kiếm của y lưỡi kiếm bản to, đốc kiếm là khuôn mặt của một con sư tử uy dũng đang há miệng như muôn ăn tươi nuốt sống đối thủ. Kiếm này, được gọi là Sư Vương Thần Kiếm.

Trấn Nam nắm chặt thần kiếm, đưa lên ngang mặt. Người lạ kia chớp mắt xông tới, vung kiếm quá đầu, bổ xuống một cái.

Choang!..

Hai thanh kiếm va chạm, tia lửa bắn ra tứ phía, áp lực như gió lớn ào ào tỏa ra khiến đất đá, cây cỏ ngã rạp. Trấn Nam cảm giác như một khối lực hàng ngàn cân đang đè xuống kiếm, bàn tay khẽ trùng xuống. Y lập tức đưa nốt tay kia, đỡ lấy kiếm, run rẩy chống lại.

Người lạ mặt một kiếm chém xuống, nặng tựa ngàn cân. Chém rồi, y nhẩy lùi lại phía sau. Trấn Nam hoảng hốt đứng lên, nhịp tim tăng vọt, ánh mắt đầy sự hoảng hốt. Cao thủ này, ở đâu ra chứ?

Người kia lại vung kiếm, chĩa tới phía trước, găm lên:

- Thánh giáo là cái đình gì!

Khấp người y như được bao bọc bởi một cơn lốc, cứ thế xoay lên, gào thét. Cuồng phong hung hãn xoay quanh y rồi đột ngột tách hẳn khỏi thân hình, quét về phía Trấn Nam.

Đường chủ của Thánh giáo hoảng hốt nhảy sang một bên né tránh. Cơn lốc quét qua, một vạt rừng lập tức bị đánh nát bầy, cây cỏ nát bét, tạo thành một con đường thẳng tắp.

Dường như người lạ mặt chỉ muốn ra uy chứ không muốn đoạt mạng Trấn Nam. Nhưng từng đó cũng đủ để Hạ Vy, Trấn Nam và Tiểu Vũ phải kinh hồn bạt vía.

Ra chiêu rồi, người lạ mặt lại từ từ quay về phía Trấn Nam vừa đáp xuống né tránh. Toàn thân y cuộn cuộn bốc lên nộ khí khiến khoảng không gian xung quanh bị vặn vẹo không ngừng.

Một kiếm chĩa lên bầu trời, lá cây xào xạc, cuồng phong thét gào. Trên cao, mây đen kết lại rất nhanh rồi từ đó một tia sét giáng xuống đien cuồng, đánh thẳng vào mũi kiếm khiến nó rục lên chói lọi. Tia sét không biến mất mà bao bọc xung quanh tiên kiếm khiến nó bùng lên bạch quang, mắt thường không thể nhìn vào.

Người lạ mặt lúc này, mái tóc tung bay, y phục phấp phới, cả thân hình y cũng tỏa bạch quang, tựa như đang được bao bọc bởi một đạo lôi điện khủng bố.

Trấn Nam, Hạ Vy cùng Tiểu Vũ khuôn mặt trắng bệch, sợ hãi nhìn tia sét tràn ngập khắp thanh kiếm, lan sang cả cơ thể người lạ mặt.

- Sét đánh không...chết! Hẳn có còn là người?

Tiểu Vũ lắp bắp, dường như quên cả con ma thi đang áp chế mình. Ma thi gầm gừ khiến nó giật mình, co cả người lại, hoảng hốt.

- Phá...Thiên...Lôi...Điện...Kiếm...Quyết?

Trần Nam lắp bắp, dường như không tin được vào mắt mình nữa. Phá Thiên Lôi Điện Kiếm Quyết là một trong những kiếm pháp nổi danh của Tam Thanh Giáo. Đây là một cấm thuật. ngoài trưởng môn và trưởng lão của Tam Thanh Giáo, không ai có thể sử dụng được. Trần Nam đã từng một lần thấy Giả Đình Long, giáo chủ Tam Thanh Giáo thi triển trong một sự kiện quy tụ các đại cao thủ của Nam Thiện Bội Châu. Nhưng cấm thuật này lại được sử dụng bởi một tên mù vô danh, sống trong rừng. So ra uy lực của chiêu thức này dưới tay tên mù còn khủng khiếp hơn cả Giả Đình Long, thậm chí nếu so với Thập Nhị Lưu Tinh Kiếm Pháp của Lâm Hạ Phương giáo chủ thì một chín một mười. Điều này không khỏi khiến Trần Nam bàng hoàng. Người này thực sự là ai?

Hạ Vy cũng chờ người ra nhìn tên mù kia thi triển kiếm pháp, nàng cũng như Trần Nam, không thể tin nổi vào những điều mà mình đang thấy.

Còn Tiểu Vũ, nó cũng sợ suýt thì són ra quần. Nhưng mà cái gì là Phá Thiên Lôi Điện Kiếm Quyết? Tiểu Vũ chẳng hiểu được. Chỉ biết, tia sét trên trời giáng xuống mà người kia lại chẳng hề gì cả, điều đó khiến Tiểu Vũ tâm thần bất ổn. Trước đây, khi còn ở An Thái, nó đã chứng kiến cảnh sét từ trên trời giáng xuống một trâu mộng. Con trâu kia lập tức hóa thành tro, đen thùi lùi, chết nhe cả răng.

- Tiền...tiền bối là người của Tam Thanh Giáo?

Trần Nam lắp bắp, run run hỏi.

Nghe đến Tam Thanh Giáo, vết sẹo ngang mắt người kia như rực đỏ, nhần nhúm lại. Bạch quang xung quanh người y từ từ suy giảm độ sáng.

Đạo lôi điện xung quanh thân kiếm theo đó mà dần dần ảm đạm đi mấy phần.

Nhận thấy câu hỏi của mình dường như động chạm đến một quá khứ nào đó của người lạ mặt, Trấn Nam trong lòng nhẹ bớt nỗi lo lắng. Y là ai, vì sao nhắc đến Tam Thanh Giáo lại có biểu hiện như thế? Trấn Nam cố nhớ lại những kiến thức mà mình lĩnh hội được. Chợt khuôn mặt y biến sắc, lắp bắp:

- Ngài...ngài...có phải là...Tiêu Phong Điệp chân nhân?

Vết sẹo ngang mặt người lạ dường như giật giật lên mấy cái. Hắn đưa tay lên, ôm lấy ngực, toàn thân chấn động, lùi lại về sau, tiên kiếm chống xuống đất, dường như muốn ngã quỵ. Chợt, y đứng thẳng lên, hít một hơi, nói:

- Ta là ai người không nên quan tâm. Người là người của Thánh giáo, hãy đưa cô gái kia rời khỏi đây. Hôm nay ta tha cho hai người một mạng, đổi lại hãy giữ kín chuyện hôm nay đừng kể với ai.

Người lạ mặt lắc đầu nói đoạn ném thanh kiếm trong tay vào hư vô. Tiên kiếm rực sáng, vọt bay về bao sau lưng Hạ Vy khiến nàng giật thót mình. Hạ Vy nhìn sang Trấn Nam, hắn khẽ gật đầu rồi tra kiếm vào bao, bước về phía nàng.

Tiểu Vũ thấy vậy la lên:

- Ơ! Còn ta nữa....Trấn Nam...đại ca!

- Ta đã nói rồi, người phải ở lại đây.

Người lạ mặt nói, lập tức con ma thi gầm gừ, khẽ gật gật đầu, dãi dớt từ bên mép trào tra, tí tách rơi xuống khiến Tiểu Vũ hoảng hồn, né tránh.

Trong lòng Tiểu Vũ, tràn đến một sự buồn chán không thể tưởng tượng được. Ở lại đây, chắc nó sẽ tự tử mà chết mất thôi.

Tuy vậy, một ánh chớp lóe lên trong đầu Tiểu Vũ. Người kia võ công cao cường, đem Trấn Nam mà so sánh thì khác gì chim cú với phượng hoàng. Trấn Nam lại còn gọi cái gì mà Tiêu Phong Điệp. Tiêu Phong Điệp là ai? Chắc hẳn là nhân vật cực kỳ khủng khiếp. Tam Thanh Giáo là gì? Môn phái lớn nhất nhì Nam Thiện Bội Châu, tuy không so được với Thánh giáo nhưng người này tuyệt đối là bậc cao nhân. Tiểu Vũ quyết định khi có cơ hội sẽ xin được làm đệ tử. Chăm chỉ học hành chẳng mấy chốc sẽ thành tài, trở thành bậc cao thủ trong thiên hạ, lúc đó trốn đi cũng được.

Trấn Nam và Hạ Vy nhìn về phía Tiểu Vũ, ánh mắt lúc này chẳng còn sát khí mà thay vào đó là thương cảm. Hạ Vy nói về phía Tiểu Vũ:

- Thôi, bọn ta đi đây. Người bảo trọng.

Tiểu Vũ há mồm nói lại:

- Các vị bảo trọng. Chuyện lúc trước chỉ là hiểu lầm. Thật ra ta muốn cứu hai tên của Thánh giáo khỏi bọn cướp kia chứ không phải là thủ lĩnh. Ta với thủ lĩnh bọn cướp vốn có chút quen biết. Tiểu Vũ này vốn định trở lại Thánh giáo để bái lão Triệu Tổng làm sư phụ. Nay không được nữa rồi. Thôi các vị mau đi kéo muện rồi.

Trấn Nam và Hạ Vy sững người trước câu chuyện Tiểu Vũ kể. Trấn Nam thở dài, nói:

- Người anh em, nếu thế thì Trấn Nam này hiểu nhầm người rồi. Xin tạ lỗi.

Hạ Vy khuôn mặt đỏ lựng vì ngượng, định lí nhí nói gì đó thì người lạ mặt nói lớn:

- Hai người mau rời khỏi đây.

Trần Nam và Hạ Vy gật đầu chào Tiểu Vũ đoạn nhún người, hóa thành hai đạo quang ảnh, xuyên qua các tán lá, bay đi.

Lúc này, người lạ mặt đến bên con ma thi, lầm bầm nói gì đó khiến nó rú lên rồi nằm vật ra đất, bất động hoàn toàn. Tiểu Vũ hốt hoảng đứng lên, vọt ra đứng phía sau người lạ mặt, nhịp tim đập mạnh.

Người lạ mặt vòng tay ra sau, bấm nhẹ vào bả vai Tiểu Vũ một cái, nói:

- Ta đã thả trùng độc vào cơ thể người. Nếu chạy trốn sẽ lập tức đứt hết kinh mạch mà chết.

Tiểu Vũ như muốn nằm vật ra đất để ngất đi. Toàn thân nó chấn động mãnh liệt. Trời ạ, tên chết tiệt này còn làm như thế nữa. Trong lòng Tiểu Vũ bưng bưng lửa giận, chỉ muốn đâm chết tên kia. Nhưng nó tuổi gì có thể ra tay? Chỉ uất hận mà ngồi phịch xuống đất, ánh mắt đầy căm thù nhìn lên phía người lạ mặt.

Người kia chậm chậm bước vào trong hang rồi nói vọng ra:

- Người mau đào một cái hố rồi chôn xác ma thi kia. Nó đã hoàn thành xong nhiệm vụ hầu hạ ta. Giờ việc đó là của người.

Một tia sét nổi lên trong lòng Tiểu Vũ, nó chẳng muốn nói gì nữa. Rốt cục là trở thành nô lệ cho tên mù này. Cuộc đời thật khốn nạn.